

Knizner B. Sylvia

EGO ERO FATUM

Én leszek a végzeted

Knizner B. Sylvia

Ego ero fatum

Én leszek a végzeted

Valóságos kriminalisztika

Copyright ©: Kniznerné Baranyai Szilvia

A jelen szerzeményt, a szerző írásos engedélye nélkül tilos lemásolni, reprodukálni, bármilyen formátumban sokszorosítani, rögzíteni, elektronikus vagy nyomtatott úton továbbítani, mert ezzel a szerzői jogok megsértését, és egyúttal törvénszegést követnek el, ami hatósági eljárást vonhat maga után!

Knizner B. Sylvia

Ego ero fatum

Én leszek a végzeted

Valóságos kriminalisztika

„A deviáns viselkedés ismérve nem magától a jelentéstől függ, nem a csoporttól, amit képvisel, hanem az egyéntől, akinek problémái vannak a társadalomba való beilleszkedéssel, elvárásokkal. Az ő természetének jellemzői, a kiváltó okok okozta viselkedésének jellege határozza meg devianciáját.”

– Jaj, Deni, ne vitázzunk már megint!

– Miért, ki kezdte? Nem én akarok hazautazni hétvégére apucihoz, hanem te.

– Ez akkora bűn lenne? Egész héten mást nem csinálok, csak itt csücsülök az albérletben és magolok. Jól esik egy kis kikapcsolódás.

– És én? Velem mi lesz? Mit mondok a haveroknak? „Bocsi, srácok, de a csajom ma is, mint minden átkozott második hétvégén faképnél hagyott, és ment apucihoz.” Bizonyára nagyon is értékeli majd, hogy cseppet sem számítanak neked.

– Ugyan! Nem vagyunk már gyerekek, és semmi kedvem a hétvégémet részeg, felelőtlen emberek társaságában tölteni.

– Ezt közölted már velük?

– Nem, és nem is fogom. Inkább hagyj pakolni, te pedig érezd jól magad a hétvégén, én is azt fogom tenni.

– Rendben, ahogy akarsz! Csak azt tudnám, mi a fészkes fenének vagyunk még együtt, ha neked más ügyem számít, csak az, hogy apád meg a mogorva főnöke mellett lehess?

Az ajtó becsapódott, csend lett. De az utolsó szavak még ott visszhangzottak a fülemben hosszú percekig, hátha megfejtetem, hátha rájöhetek a válaszra. S bár legbelül tudtam mindenre felelni, a szavak nem hagyták el a számat, hiszen már nem volt kinek mondanom, s talán értelmét sem láttam. Fájt, rettentően fájt Deni minden tekintete és mozdulata. Tudtam, nem ért meg, és talán nem is fog soha. Más világban élünk. Ő a bohém, a lendületes, a szabad, én pedig... egészen más.

Vállat vontam és folytattam a pakolást, hogy elérjem a hazafelé tartó vonatot. Deninek ebben igaza volt, nem számított más, mert a honvágy, ami évek óta mardosott, úgy belém égett, hogy senki és semmi miatt nem változtattam volna azon elhatározásomat, hogy minden időt, amit csak

lehet, otthon töltsek. S ha tehettem volna, onnan vissza sem térek többé. De tisztában voltam vele, apámnak belekerült néhány telefonjába és a befolyásába, hogy az ország legjobb iskolájába járhattam, a legkiválóbb tanároktól tanulhattam éppen azt, amit annyira akartam, amiért annyit harcoltam és veszekedtem szüleimmel. Nem dobhattam el magamtól a rendkívüli lehetőséget, nem rúghattam fel mindent. Ám kihasználtam a felkínálkozó alkalmakat arra, hogy hazamenjek, és ott azokkal lehessek, akikkel már gyerekkorom óta. Emellett pedig örültem, hogy testközelből szerezhetek gyakorlatot abból, amit az iskolában elméletben, olykor bonyolult szaknyelvekkel övezve kellett elsajátítanom. Ez lenne hát az a hatalmas bűn? Deni szemében mindenképp, ami igazából érthető volt, mégsem hatott meg.

Szerettem Denit, bár nem lángolón, nem eszeveszetten, de szerettem. Jó volt a közelében, élveztem a jelenlétét, mégsem éreztem azt a késztetést, hogy érte feladjak mindent. Nem, már nem.

*„A deviancia olykor elsőre felismerhetetlen, idő és figyelem kell hozzá,
hogy mások számára is nyilvánvalóvá váljon.”*

A fiatal férfi az utasteret pásztázta. Fekete bőrdzsekit viselt, ami alatt egy szürke, kapucnis pulóver volt. A kapucnit mélyen a szemébe húzta, s bár lehajtotta fejét, tekintete nyíl egyenesen előre szegeződött. Az ablak mellett ült, mégsem érdekelt a lassan szürkébe váló táj elsuhanó szépsége, sem pedig az előtte ülő vörös hajú démoni asszony. Nem foglalkozott a nyilvánvalóan buliba igyekvő fiatal, vihorászó társasággal sem, ahogy a másik oldalon ülő idős házaspár is kívül esett érdeklődési körén. Sőt, ebben a kocsiban egyetlen ember sem volt, aki bármit is számított volna. Akit ő figyelt, az a másik kocsiban ült, belemerülve gondolataiba, vagy inkább egy jó könyvbe. És a kezdeti éberségén túl nem látott és nem hallott semmit, ami körülötte folyt. A férfi ebben egészen biztos volt, mégsem mozdult. Türelmet erőltetett magára és koncentrált.

A vonat befutott Tatabányára. A férfi felállt, és kilépett a kocsiból. Az ajtóhoz állt, és várt. Bár nem látta, de tudta, a másik kocsiból is ugyanezt teszi valaki.

A vonat hatalmas fékezéssel megállt. A férfi hallotta a szomszéd kocsi ajtajának nyitódását, mégsem mozdult. Percek teltek el, hosszú percek, mire ő maga is behúzta a nehéz ajtót, és kilépett a megálló peronjára.

A távolba nézett a lépcső felé, s az ismerős alakot kereste. Szíve hevesebben kalapált, s nem csitult le akkor sem, mikor jó pár méterrel előrébb megpillantotta. A távolság talán kevesebb volt köztük, mint eddig bármikor, ezért a férfi várt egy keveset, s közben az egyik oszlopnak támaszkodott, úgy nézte a legcsodásabb látnivalót, a lányt.

„Az erőszakos és garázda jellegű bűncselekmények statisztikája évről-évre javul hazánkban. A befejezett emberölés esetek száma egyharmadával csökkent. Am még mindig vannak olyan erőszakos bűnesetek, melyek elvesznek a látencia homályába, vagy örökre felderítetlenek maradnak.”

– Elegem van ebből! – ordított anya, de olyan élesen és vádlón, amit már nehezen bírtam. Felkapta a konyhaasztalról a legelső dolgot, ami a keze ügyébe akadt, egy fakanalat, és egyszerűen apa melléhez vágta, erősen, dühe teljességével. – Nesze! – azzal keserúsége, vagy talán tehetetlensége duzzadt könnyeivel elvonult a szobába, hangosan becsapva az ajtót maga után.

Mély csend lett, hasonló, mint mikor Deni elrohant tőlem. Fájdalmas és keserű némaság. Mind a ketten éreztük a perc súlyát, és kellően nehéznek is bizonyult túllendülni rajta. Ám apa mégis erőt vett magán, és halkán magyarázkodni kezdett, mintha nekem fogalmam sem lenne róla, mi folyik idehaza.

– Anyád és én... Te is tudod, régóta veszekedünk már. Anyád nagyon jó asszony, csak... nem tudunk együtt élni. Úgy látszik, az évek folyamán sem sikerült a legnagyobb problémát megoldanunk. De attól téged még ugyanúgy szeretünk.

Bólintottam, mert még nem éreztem elég erőt ahhoz, hogy felelni is tudjak. Össze kellett szednem előbb a gondolataimat, azután a fizikai erőmet is, bár egy ilyen trauma után ez kissé nehezebben ment, mint máskor. Nem értettem, egyszerűen képtelen voltam megérteni, mikor és hogyan történhetett, hogy szüleim ennyire megutálták egymást? Nem, valójában nem ez volt a kellő kifejezés, hiszen nem volt köztük valóságos gyűlölet, csupán a házasságuk hevert romokban, és ahogy apa fogalmazott, már képtelenek voltak együtt élni. Persze erre magamtól is rájöttem volna, ha kitartó és belevájó elemzést végzek, de nem tettem. A veszekedéseket, amik köztük zajlottak – javarészt semmiségeken – házastársi civakodásnak véltem, és nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. Pedig talán ezen, és főleg édesanyám természetén alapult minden. A türelmetlensége, a dominanciája nehezen bírta apa nyugalmát és mellőzését, mert ahogy apa főnökének és kollégájának, Alexnek, neki is a munka volt az első, így anya a második, illetve utánam a harmadik helyre szorult. Talán

mindezek miatt tartottunk ott, ahol voltunk, vagyis szüleim válásának szélén. Fájt, égetett a tudat, mégis volt bennem egy reménysugár, hogy talán mégis így lesz a legjobb, mert megszűnnek az állandó viták, veszekedések, és mikor hazajövök, végre nyugalom és béke fogad.

Szerettem a szüleimet, de ezzel együtt ismertem hibáikat is. Sosem róttam, fel nekik, sem azt, mikor apám nem tudott eljönni az általános iskolai előadásaimra a munkája miatt, sem azt, mikor ennek tudatában anyám hisztérikus rohamot kapott az összes osztálytársam előtt. Elfogadtam őket olyannak, amilyenek voltak, de úgy látszott, éppen ők azok, akik képtelenek erre.

Apa lassan elindult a nappaliba, leheveredett a kanapéra, és magára húzta a pokrócot. – Menj te is aludni, holnap majd minden kitisztul – szolt még oda nekem.

– Nem, nem szeretnék – suttoztam –, inkább sétálok egyet, rám fér a friss levegő.

– Biztos, hogy jó ötlet? – Apa aggódva pislogott rám. – Talán jobb lenne, ha ma itthon maradnál.

– Isten ments! – ráztam a fejem, és már mentem is a folyosóra, hogy magamra vegyem a kabátomat és a cipőmet, mielőtt tovább folytathatta volna a maradásra való rábeszélést.

Némán, szótlánul léptem ki a lakásból. Akármennyire erősnek is akartam mutatkozni, olyannyira rám tört a keserűség, hogy a legszívesebben felordítottam volna.

Sötét volt, és csak az utcai lámpák világítottak. Egyetlen pillanatra megtorpantam, mert nem tudtam eldönteni, merre is tartsak, de aztán mégis elindultam az orrom után. A fájdalom és a csalódottság még inkább felszínre tört bennem, mint eddig bármikor. Hiszen alapjában nyugodt típus voltam, amit Alexnek köszönhettem, mert ő volt számomra az élő példakép. Csak a körülmények és a sorozatos negatív történések miatt éreztem pocsékul magam. Olyannyira eluralt az érzés, hogy mire észbe kaptam, már a város másik felében jártam, épp egy bár előtt.

Nem akartam bemenni, nem kívánta egyetlen porcikám se, és mégis odavitt a lábam, mintha önálló élete lenne.

Miután beléptem, egy darabig csak álltam a fal mellett és az embereket figyeltem. Néztam jókedvű mulatozásukat, és nem értettem. Én magam sosem voltam bulizós fajta, nem szerettem a diszkókat, a hangos mulatságokat, ahogy a szeszeseit sem. Szerettem viszont a józanságot, a szelídséget és az őszinteséget. Azon kívül pedig minden helyzetből próbáltam kihozni a legjobbat, ahogy most is.

Eleinte azzal szórakoztam, hogy elkészítettem egy-egy fiatal profilját, megpróbáltam belelátni a múltjukba és leírni személyiségüket. Ám egy idő után ez a tevékenység untatni kezdett, az állás pedig fárasztani. Nem beszélve arról, hogy egyre inkább úgy éreztem, több szem szegeződik rám, mint eddig bármikor. Ezért lassan beljebb sétáltam, és megálltam a pult végénél.

– Adhatok valamit? – egy fekete ruhába öltözött, fekete hajú lány mosolygott rám a pult másik feléről, ám erre a kérdésére hirtelen válaszolni sem bírtam. Sietve végigpásztáztam a többi ott ülőt, és találomra böktem egy kék színű italra, amit többen is ott tartottak kezükben. – Mámoros éj – közölte a lány, és már el is fordult tőlem.

Nem sok egyéb lehetőségem maradt, amíg az italom készült, jobb híján a berendezést vettem szemügyre. Valójában tetszett a helyiség, a sötétlila bárpult, aminek színe éppen illett a halványlila falhoz. A függönyök is ezen színskálán mozogtak, csupán a diszkófények rávetődő fényeiben tűntek másnak. Nem mintha ennek bármi jelentősége lett volna, csupán belém sulykolt szokásként rögzítettem magamban a tényeket.

A zene hirtelen elcsendesült, és még fellélegezni sem volt időm, mert pár pillanat múlva újból hangosan süvített végig a termen. És bár nem a mai monoton fülsüketítő dübörgés volt, mégis túlon túl hangosnak véltem. Ám ahogy felmértem a helyzetet, ezzel a problémával bizony egyedül voltam, mert rajtam kívül mindenki más jól mulatott. Ugyanúgy a fiatalok, mint a középkorú férfiak és nők. A legtöbben táncoltak, de voltak beszélgető csoportok is, és néhány magányos alak, akik egymaguk ücsörögtek a bárpultnál.

Megkaptam az italomat, s miközben kezembe fogtam, felsóhajtottam, majd ismét a táncparkett felé fordultam, a

tekintetem azonban visszakalandozott az italozókhoz. Nem értettem, miért, de aztán pillantásom megakadt egy férfi igazán szép profilján. Egyenes orr, markáns arcél, mélyen ülő, elgondolkodó égszínkéék szemek, barna rövid haj, enyhén kreol bőr... már ami a különleges fényviszonyokban annak tűnt, ami. És a többi látható hozzávaló is szemet gyönyörködtetően festett: izmos karok, melyek feszültek a fekete pulóverben, mégsem voltak csúnyák, ahogy a túledzett testépítőknék, lábai hosszúak és éppen olyan erősek, mint az egész izgató, bizsergető egyénisége. Valahogy éreztem ezt, és önkéntelenül, alig észrevehetően közeledtem felé.

Ugyan, mi tartott volna vissza? Anyám intó unszolása, hogy egy magára valamit is adó nő nem viselkedik így? Hiszen ő ennél jóval különb dolgokat is megcsinált már. Vagy Deni, aki dülva-fúlva otthagytott, és most bizonyára a barátaival mulat valahol? Vagy apám, aki talán már az igazak álmát alussza, és sebeit nyalogatja? Egyik sem volt elég nyomós ütőérv ahhoz, hogy megálljt parancsoljon. Egyébként is, egy újabb ismerettséggel még nem szegtem meg semmilyen törvényt.

– Helló! – hallottam meg saját hangomat, és csak akkor jöttem tudatára annak, milyen közel merészkedtem, mikor a bárpultnál ülő férfi odafordult felém, és belenézett a szemeimbe, majd az érdeklődés legkisebb jele nélkül mért végig tetőtől-talpig. Beleborzongtam a semmitmondó, mégis vizslató pillantásokba, és meg kellett állapítanom, hogy ez a férfi szemből még csinosabb, mint oldalról nézve.

– Szervusz, kislány! – Az idegen ezzel lezártnak tekintette az ismerkedést, és ugyanazon mozdulattal visszafordult az italához.

Elkapott a szégyen, mert úgy éreztem, túl messzire mentem, túl merész voltam. Bizonyára fülig el is vörösödtem, mert igencsak égni kezdett az arcom. Éppen ezért nem hagyhattam már annyiban a dolgot, és összeszedve minden bátorságomat, ott folytattam, ahol a helyzetből kiindulva a legelőnyösebbnek véltem.

– Ugye nem haragszik, ha csatlakozom? Mert maga is olyan magányosnak látszik, amilyennek én is érzem magam.

A férfi arca megrándult a szája környékén, mintha mosolyra akarna húzódni, mégis ugyanolyan komolyan és semmitmondón fordult ismét felém, mint előtte. – Magányosnak érzed magad? Bár ami azt illeti, valóban az lehetsz, ha képes voltál fél órán át ácsorogni az ajtóban.

Elámultam, mert a szavak arra utaltak, hogy már azelőtt megpillantott engem, mielőtt közelebb merészkedtem volna. Enyhe izgalom járta át a szívemet, ami leköltözött a gyomromba is, hogy aztán onnan terjedjen egyre tovább. Nem gondolkodtam, egyszerűen nem ment, mert a perc, a pillanat varázsától tovaillant minden józan érvem. – Észrevettem?

– Mivel te voltál az egyetlen, aki olyan szerencsétlenül ácsorgott az ajtóban vagy fél órán keresztül.

Lesütöttem a szemeimet a lelepleződéstől. – Valójában még most sem tudom, hogyan keveredtem ide. Egyszerűen csak... beléptem. – Nem tettem hozzá, de ha már itt voltam, ilyen közel hozzá, nem akartam könnyen feladni. Ezért kihúztam az idegen melletti bárszéket, és egyszerűen helyet foglaltam.

– Isten hozott! – hallottam a halk dűnnyögést, miközben felém fordult, és az eddigiekhez mérten jóval alaposabban végigmért. – Nos, ha már ilyen kellemesen elbeszélgettünk, és úgy látom, fogunk is, talán a nevedet is megtudhatom?

– Anita – suttogtam, és ezáltal olyan érzékenien sikerült kimondanom a szót, ahogy mindig is szerettem volna. Közben pedig egészen elmerülten az égszínkéék szemek mélyén, amik úgy hatottak rám, mint valami hipnózis.

– Anita – ízlelgette a nevemet, majd a kezét nyújtotta felém. – Dominik vagyok.

A szót megforgattam elmémben, mint valami kellemes gondolatot, csak azután tettem ujjaimat a tenyerébe, de olyan lassan, hogy abból bárki kitalálhatta volna fellángolt érzéseimet. Hihetetlen forróság járta át egész testemet, mikor a férfi bőre megérintette az enyémet. A szívem heves kalapálásba kezdett, és a torkom is kiszáradt. A gyomromba, mintha egy gombóc költözött volna, miközben egész testemen végigfutott a jóleső bizsergés. Talán még a szemeimet is lehunytam, ezzel leleplezve önmagam. Mert Dominik egyszer csak elhúzta a

kezét, és úgy bújt bele a poharába, mintha lekötne annak a kék italnak tanulmányozása.

Ránk telepedett a csend, amit csak a fülsüketítő zene oldott valamelyest, de én mégis úgy éreztem, ha nem mondok vagy teszek valamit, a meghitt varázs olyan hirtelen oszlik szét, ahogyan érkezett. Nem akartam hagyni, mert még sosem éreztem ehhez foghatót. Ezért bátorításképp belekortyoltam az italomba, majd beszélni kezdtem.

– Olyan szerencsétlenül magányosnak érzem magam. Azt hittem, ha betévedek egy szórakozóhelyre, majd jobb kedvem lesz, de hiába nézem a mulatozó, jókedvű embereket, attól még nem érzem jobban magam.

– És úgy gondoltad, ha szövetséget kötsz egy másik magányos emberrel, az majd a boldogsághoz vezet?

– Reméltem – válaszoltam sietve, de menten fülig is pirultam merészségemtől, ezért inkább megpróbáltam elmagyarázni, nehogy félre értsen. – Tudja... a szüleim... Mióta az eszemet tudom, veszekednek. Hol ezért, hol azért. Valójában mindenért. Igazából anyám kezdi folyton, mert nem bírja elviselni apám nyugalma és azt, hogy neki a munka az első. Azt hittem, évekig úgy gondoltam, jó megoldás lenne, ha nem élnének együtt. Ma pedig arra mentem haza, hogy zengett a ház. Válnak. A szüleim tényleg elválnak, és épp azon vitatkoztak, hogy kinél lennének a legjobb helyen. Miután pedig anyám nekem szegezte ezt a kérdést, én pedig nem tudtam rá válaszolni, ismét kikelt magából. De hogy döntsek? Ha apámat választom, anyám megsértődik, és talán többé szóba sem áll velem. Ha anyámat, egy csomó jó dologról lemaradok, és biztosan apám is az orrom alá dörgöli majd a választásomat. – Megakadtam egy pillanatra, mert úgy hittem, nagy ostobaság mindent így rázúdítani egy idegenre. De megtettem, és innen visszafelé már nem volt út. – Jó nem? Ahogy anyámat ismerem, ha hazamennék, azzal traktálna, miért is kellene apám ellen döntenem.

– Ellen? – Dominik felemelte fejét, és némi érdeklődés gyúlt csodás szemeiben, miközben az arcomat figyelte, mintha csak olvasna vonásaimban.

Ismét éreztem arcom rózsába borulását, ezért inkább kortyoltam néhányat az italomból, hátha így enyhül zavarom. Azt reméltem, és elmormogtam érte egy fohászt, hogy ez a társalgás tartson minél tovább. Vonzott, rendkívül vonzott új beszélgetőtársam, mert olyan férfias volt, olyan igazi. Nem akartam befejezni, még nem, ezért kissé közelebb húzódtam hozzá, hogy jobban halljon, és lezserül – ahogy tőlem telt – próbáltam folytatni a társalgást.

– És maga? Mit csinál itt egyedül?

Dominik ismét rám pillantott, majd egy halvány mosollyal felelt. – A városban volt dolgom, és gondoltam, mielőtt befejezem a mai napot, megiszok – megforgatta félig telt poharát – egy italt.

– Örülök, hogy így tett.

Eme válaszzal egy ismételt mosolyt csikartam ki új ismerősömből, ami elégedettséggel és reménnyel töltött el. De ahogy egyre inkább tudatomra ébredtem, Deni képe jelent meg előttem, akinek kék tekintete ugyanúgy csillogott, mint Dominiké. És a képpel együtt már az eddig – számomra – néma zene is életre kelt, és úgy süvített a fülemben, hogy azt hittem, megsüketülök. Nem is bírtam tovább ezen a helyen, ezért újból odahajoltam a férfihez, és a lehető legmeggyőzőbben próbáltam hatni rá.

– Túl nagy itt a zaj. Nincs kedve esetleg... *Nem, ezt talán mégsem kellene* – futott át az agyamon, mert túl merésznek, túl egyértelműnek hittem. Megpróbáltam hát menteni a még menthető, hogy ne higgye rólam, hogy egy olcsó kis cafka vagyok, amilyennek mutattam magam. Nem is értettem, hogy voltam képes minderre, egyszerűen saját magamat is megdöbentettem ezzel. – Úgy értem – dadogtam a szavakat keresve –, hogy én... Nem, én nem vagyok olyan lány, csak... jó beszélgetni magával. Viszont itt... alig halljuk egymás szavát. Ezért... ezért gondoltam, hogy ha magának is van kedve...

Magyarázkodtam, de éreztem, ahogy egyre jobban süllyedek nem csak a saját szememben, hanem az övében is. Így meg sem lepődtem, mikor Dominik hirtelen felállt, némi pénzt dobott az asztalra, majd magára vette a szék támláján nyugvó fekete bőrkabátját, és távozni készült. Arra azonban nem

számítottam, amit utána tett, határozottan felém nyújtotta hosszú ujjait.

A szívem majd kiugrott a helyéből, és olyan gyorsan hagytam ott a kék lötyyöt – ami abban a pillanatban vált azzá, mikor a férfi bőre ismét az enyémhez ért –, mintha nem is az enyém lett volna. Élveztem a meleg, erős tenyér szorítását, ahogy Dominik kivezetett a helyiségből, egyenesen a parkolóhoz, ott pedig egy ezüstszürke Opelhoz. Csak ott hagytam elengedni a kezem, de akkor is szinte fizikai fájdalmat éreztem, ahogy ujjaink szétváltak. De egy időben azzal, hogy kezemnek már nem volt mit fognia, egy pillanatra – de tényleg csupán egy pillanatra – eszembe jutott minden, amit Alex tanított, amitől apám óvott. Megpróbáltam tudatommá is tenni, és egy perc tört részéig kriminológus szemmel látni, de amint kinyílt a kocsijátaja, mindez tova is illant.

Nem hittem, hogy félnem kellene, mert ismertem annyira az emberi mimikákat, hogy tudjam, milyen reakcióktól kell leginkább tartanom. Legalábbis meg voltam győződve róla, hogy így van, pedig akkori tudatállapotom nem volt épp beszámítható. Talán daczból, talán az otthoni veszekedéstől, talán a monotonitástól menekültem, nem tudom, de még csak vissza sem akartam nézni.

Beszálltunk a kocsiba, és Dominik elfordította a kulcsot, ami által azonnal melegedni kezdett a levegő. Ám amint rájöttem, hogy kettesben vagyok egy jóképű, de idegen férfival, mégis reszketni kezdtem, de olyan látványosan, ahogy még odakint a hidegben sem. A lábaim remegtek, a fogaim vacogtak, és egész bensőmet rázta valami különös érzelmi görcs. Akárhogy próbáltam leplezni, nem lehetett nem észrevenni, na és meghallani fogaim összekoccanását.

– Fázol? – tekintett felém Dominik, de abban a pillanatban már hámozta is le magáról a kabátját, amit azután kedvesen a vállaimra terített. – Pár perc, és jó idő lesz. – Még a fűtést is feljebb kapcsolta, pedig már akkor tudtam, rajtam az sem fog segíteni. Mégsem ellenkeztem, mert annál sokkal többre értékeltem minden gesztusát, és próbáltam magamba szívni kabátjának férfias illatát. Bizonyára el is bódultam belé, mert még a hozzám intézett kérdését sem hallottam meg azonnal.

– Tessék? – néztem rá zavartan, és még a sötét ellenére is úgy gondoltam, órákig képes lennél csak ülni és nézni.

– Azt kérdeztem, hová vigyelek? Mik a terveid? Mert elég határozott egyéniségnek tűnsz, bizonyára már kitaláltad azt is, hová szeretnél menni.

A megjegyzés ártatlan volt, számomra mégis felsorakoztatta a lehetőségek egész sorát. Ha nem tüntetett volna fel könnyűvérű lánynak a válasz, jó sok tippet tudtam volna adni. Ám a helyzet egyértelműségét mentve inkább szerényen pislogtam, és Dominikre hárítottam a döntést.

– Nem tudom. Valójában csak a zaj zavart. Talán valami kevésbé hangos helyen...

– Kevésbé hangos. Te aztán jól feladtad a leckét. Ha a parkba viszlek, ott halálra fagysz, ha valami szórakozóhelyre, ott ugyancsak zaj van, ha hotelba, akkor meg elég egyértelmű az álláspontom. Nem igaz?

Ismét elvörösödtem a kérdéstől, de nem akartam, hogy azt higgye, én is ugyanarra gondoltam. Ezért kissé félrefordítottam a fejem, és úgy pillantottam rá. – Talán nem feltétlenül. Vagy ennyire biztos benne, hogy én is ugyanazt akarom?

Dominik harsányan felnevetett, amitől az arca egészen fiatalra változott, és olyan elementális tesztoszteront bocsájtott ki, amitől a levegő egyre feszültebbé és sűrűbbé változott, amibe egészen beleszédültem. Ő azonban mit sem törődött ezzel, csak felhúzta sötét szemöldökét, és egy egészen kicsivel közelebb hajolt hozzám.

– Nem figyelmeztettek a szüleid, hogyha beszállsz egy idegen férfi autójába, aki már túl van a gyerekkoron, nem csak kocsikázni akar veled?

– De igen – vágtam rá mosolyogva, és elkapott valami kellemes forróság a szavak egyértelmű jelentésétől. – Viszont nem mondtam, hogy hallgatok rájuk. Amúgy sem hiszem, hogy minden férfi csak azt akarná.

– Úgy véled, illene úriembernek maradnom?

Képtelen voltam felelni, mert valójában még azt sem tudtam, mit akarok. Olyannyira izzott bennem új ismerősöm énje, hogy szerettem volna megrázni hosszú, szőke hajam, ezzel jelezve ellenkezésemet. Ám a józan eszem még képes volt

felülkerekedni, és gondolatban arra kérni őt, igen, maradjon úriember.

Eme kettősség elnémított, így Dominik volt, aki döntött. – Ismerek a város szélén egy kellemes kis kávézót, ami éjjelnappal nyitva van, és még szobát is adnak ki, amennyiben egyértelművé válik mindkettőnk álláspontja. Nem félsz?

– Félni, mitől? – döböntem meg, mire a férfi egy rendkívül szemérmetlen pillantást vetett rám.

– Leszólítasz egy szórakozóhelyen, beülsz a kocsimba, hagyod, hogy éjnek évadján furikázzalak, amerre akarlak. Nem is ismersz. Mi van, ha bűnöző vagyok, mondjuk kéjgyilkos vagy szadista?

Nevetnem kellett, de csak mosolyogtam, hiszen egyik jelző sem illett rá. Bár igaz, azt már megtanultam apámék eseteiből, hogy egy bűnöző legelőször azt az arcát mutatja, amilyennek láttatni szeretné önmagát. És bizony vannak olyan elkövetők, akik szimpátiát ébresztenek, és csak akkor tör elő belőlük, például a skizofrén énjük, mikor valami törés történik az életükben. Mégis, Dominiket elnézve, ez a veszély nem fenyegetett. Vonásai magabiztosak voltak, sem zavar, sem bizonytalanság nem tükröződött rajta. Ám hogy a kérdés ne maradjon megválaszolatlan, vállat vontam. – De nem az!

– Ennyire biztos vagy benne?

Nem értettem, miért faggat ezzel a témával kapcsolatban, de megadtam erre is a feleletet. – Igen, ennyire.

Dominik nyugtázta hozzáállásomat, majd beindította az autót, és lassan kikanyarodott a főútra. Egy darabig nem szólt, de amint rátértünk az 100-as útra, ismét odapillantott rám, immár jóval nagyobb érdeklődéssel. – Hány éves vagy?

Kertelhettem volna, de nem tettem, így azonnal rávágtam a koromat. – Húsz.

A férfi olyan meglepetten nézett rám, mintha legalább tizenhetet mondtam volna, és olyan hirtelen is fordította el rólam a tekintetét. – Ez esetben igen erősen vissza kell fognom magam, mert a húsz mégsem huszonöt, ahogy én gondoltam. Ennél már csak az lett volna szebb, ha kapásból kiskorú vagy.

– De nem vagyok.

– Még szerencse. Te jó ég! Hogy a túróba tudtalak ennyivel többnek nézni? Még sosem tévedtem ekkorát.

– Ó, hát nem én vagyok az első lány, akit éjnek évadján furikázik? – Lecsaptam a lehetőségre, hogy eltereljem figyelmét a koromról, és visszahozzam azt a kellemesen bizsergető hangulatot.

Felnevetett, és a fejét rázta. – Ezt általánosságban értettem. Ez idáig mindig sikerült besaccolnom az emberek korát.

– Vajon, most miért nem? Talán valami elvonta a figyelmét, az érzékeit?

A tűzzel játszottam, de nagyon élveztem, és semmi pénzért nem hagytam volna abba. Eszembe sem jutott, hogy veszélyben lennék, ahogy Deni és szüleim képe sem lebegett előttem. Csak Alex rémlett fel bennem egyszer-egyszer figyelmeztetéseivel, óvatosságra intésével, de ahogy jött, úgy el is hessegettem a fejemből. Dominikre koncentráltam, és ott, abban a percben, órában nem akartam semmi másra gondolni.

Hamarosan a város határához értünk, és leparkoltunk egy diszkrét fényvel megvilágított kávéház előtt. A szívem a torkomban dobogott, mikor leállítva a motort, Dominik egész testével odafordult felém, és olyan áthatóan pillantott rám, mintha belém akarna látni. Hogy zavaromat leplezzem, inkább megrebegettem szempilláimat és kérdeztem.

– Akkor meghív egy kávéra?

– Ha ezt szeretnéd – suttogetta rekedten.

– Feltételezi, hogy nyíltan megmondanám, mit szeretnék?

Ismét jót nevetett, majd kinyújtotta a kezét, mintha az arcomat szeretné megsimogatni. Ám a mozdulat végül félbe maradt, mert csupán rajtam lévő kabátjának gallérját igazította meg. – Úgy tűnik, az úriember imázsomnak annyi.

– Miért? Az úriemberek is szoktak... – Elakadtam, mert képtelen voltam úgy megfogalmazni mondandómat, hogy az jól is hangozzon. Ám nem kellett a fejemet törni a szavakon, Dominik kimondta helyettem.

– Szeretkezni? Igen, szoktak.

– Ez megnyugtató – mosolyogtam zavartan. – Akkor maradhat úriember, miközben kellemesen elbeszélgetünk, vagy egészen mást csinálunk egy csendes szobában.

– Legyen így!

A férfi elfordult tőlem, kiszállt a kocsiból, majd megkerülte azt, és engem is kísértett. Bár örültem volna, ha ugyanúgy ahogy a bárnál, megfogja a kezem, de úgy tűnt, erre nem hajlandó, így be kellett érnem meghitt közelségével, és az előttünk álló éjszaka bizsergető reménységével. Úgy követtem a kávézóhoz, akár egy holdkóros. És valójában az is voltam.

A kávézóban jó néhányan lézengtek még, beszélgettek, italoztak kellemesen szóló halk zene mellett, de minket észre sem vettek. Nyilván rengeteg hozzánk hasonló pár megfordult már erre, így nem okozhattunk túl nagy feltűnést. Mégis megpróbáltam a lehető legalaposabban körbenézni, úgy ahogy apámtól tanultam. Szerettem volna a fejembe vésni minden momentumot, de nem voltam biztos benne, hogy emlékezni is fogok rá. Pedig a bézs színű függönyök, a kávébarna asztalok és székek, a füstszínű falak, a zenegép a sarokban, a virágok, melyek biztosan nem éltek, hiszen a legtarkábban virítottak így tél közepén, nagyon szép összhatást tettek az egész teremre, ahogy az ízléses elrendezés, a nyugodt légkör, és a kávé jellegzetes illata is. Tovasiklaltam a tekintetemet, és a vendégeket figyeltem, miközben Dominik a pultozhoz beszélt. Szerencsére egyikük sem tűnt ismerősnek, átlagos, hétköznapi emberek voltak, akik a fárasztó hétköznapiakat pihenték ki egy-egy kávé mellett, vagy épp fiatalok, akik megunták a hangos zenebonát, és lassúbb tempóra váltottak. Volt ott egy fiatal pár is, akiken megakadt a szemem, és nem álltam meg, hogy elemzést készítsék róluk. Láttam a lány zavart pillantásait, lehajtott fejét, tagadó, háritó gesztusait, mellyel próbálta távol tartani magát a fiútól. Közben pedig úgy mosolygott rá, mintha több lenne köztük, jóval több. A fiú pedig közvetlen volt és szerelmes. *Szakítani fognak* – nyugtáztam magamban, és ettől eszembe ötlött Deni. Mintha az a pár mi lettünk volna, mintha...

– Mehetünk? – hajolt hozzám Dominik, miközben követte a tekintetemet, és ő is a párt szemlélte. – Helyesek.

– A lány szakítani fog – közöltem, mintegy magyarázatképpen, egészen elszontyolodva. – A lány már nem szereti a fiút.

- Valóban? Ezt miből gondolod?
- A szeme... a szem sosem hazudik.

Dominik ámulva pillantott rám, majd szája mosolyra húzódott. – Ez így igaz. Most épp azt látom a szemedben, hogy kezd kihunyni belőle az érdeklődés, ami eddig ott csillogott.

– Nem! – vágtam rá sietve, és megrázva szőke hajam, ismét a lényegre koncentráltam, és hagytam, hogy Dominik felvezessen az emeletre egy szobába.

Amint beléptünk azonnal megcsapott a kávé telt illata. De csak a lámpa fényénél jöttem rá, hogy ez illóolaj. Ám ahogy betöltötte az egész helyiséget, olyan kellemes lett tőle a levegő, hogy kezdett elmúlni minden feszélyezettségem. Ugyanakkor csak ott döbbsentem rá, teljesen egyedül vagyok egy olyan erőteljes kisugárzású alakkal, akit apám csak dominánsként szokott emlegetni. Ennek jelentőségét csak a büntetőjogból ismertem eddig, de most testközelből is megtapasztalhattam, milyen egy alfahím közvetlen közelében. Belebizseregtem már a gondolatba is. Akartam, érezni és tudni akartam, milyen az, mikor egy tapasztalt, sokat látott férfi ölel és tart karjaiban, nem pedig egy korombeli suhanc, akinek nagyobb a szája, mint tudása a nők terén.

– Akkor, keresünk egy közös témát? – hallottam meg magam mögött Dominik búgó hangját, amint a kabátot akarta lesegíteni rólam. Önkéntelenül is hátrább dőltem, de csak annyira, hogy arca hozzáérjen a hajamhoz. – Vagy megvárjuk a kávé?

- És addig? – Hangom elhalt már magától a kérdéstől.
- Mit szeretnél?

Mosolyogva hajtottam le a fejem, és mert a kabát már nem állt kettőnk közé, egészen a mellkasának döntöttem a hátamat. – Ezt a kérdést már feltette. Ugye most sem vár rá más feleletet?

– Nem – dűnnyögte, miközben egy mély sóhaj kíséretében végigsimított mindkét karomon.

Izzott a levegő, és egyszerűen melegem lett. Szerettem volna megszabadulni a pulcsimtól is, de nem mertem megmozdulni, mert attól féltem, ha megteszem, tovaillan minden mágia. Egy

idő után azonban, mégis erőt vettem magamon és megfordultam, csakhogy lássam az arcát, a tekintetét.

– Még adok a kávénak húsz másodpercet – közölte ravaszkásan, de nem engedett el, csak áthatóan nézte a szemeimet, a számát. – Tíz, kilenc, nyolc, hét...

Halkan felnevettem, mikor kopogás törte meg a számolást, éppen akkor, mikor már csak kettő volt hátra. Csalódottan elhúztam a számát, mire Dominik lehajolt, és egy futó csókot lehelt rá. Csak azután ment az ajtóhoz, amit résnyire nyitott, hogy átvegye a forró feketét, amit aztán egy kézzel egyensúlyozva tett le a kisasztalra.

A kávézás számomra itt véget is ért, mert már cseppet sem kívántam. Egészen más foglalt le, még hozzá oly nagyon, hogy eszemet vesztettem belé. Vágytam egy pillantására, egy érintésére, egy csókjára, és azt hittem, menten elsorvadok, ha nem tesz végre valamit. De nem siette el. Előbb leellenőrizte a zárat, majd megállt és egészen hosszan végigmért. Bár nem tudtam, mit láthat bennem, és az tetszik-e neki, de azt igen, hogy ami az én szemem elé tárul, azt életem végéig képes lennék nézni.

Nem bírtam, egyszerűen nem bírtam tovább. Én voltam, aki odalépett elé egészen közel, és egész lényemet felajánlottam neki. Élvezettel simítottam végig erős mellkasán, leheltem nyakába minden vágyamat. Pár másodpercig mozdulatlanul állta is a rohamot, de aztán már ő maga bontott ki kék pulóveromból, húzta le rólam fehér trikómat, szintén kék farmeromat, majd egyetlen mozdulattal felkapott, és az ölében vitt az ágyba. Ott egész testével rám feküdt, és olyan hévvel viszonzta szenvedélyemet, mintha évek óta nem ölelt volna nőt. Pedig biztos voltam benne, Dominik az a férfi, akinek minden ujjára több lány is akad. Most mégis úgy ölelt, úgy simogatott, úgy csókolott, ahogy csak cölibátus után tehetné. Minden mozdulata tapasztaltságról árulkodott, és ettől elveszítettem a fejem. Sosem hittem, hogy egy vadidegen képes ekkora extázist okozni, és olyan magasra repíteni a szenvedély hullámain, amilyen magasan akkor voltam.

„A viktimológiából kiindulva megismerhető az áldozat, az áldozat és az elkövető közötti bármimű kapcsolat. Ha az elkövetés ezen része nyitottá válik, értelmezhető lesz, könnyen rávetíthető más potenciális áldozatokra, illetve nagyobb eséllyel kerül kézre maga az elkövető.”

A férfi újra és újra végigmérte a fiatal lányt, aki alig múlhatott húsz éves, de abban a pillanatban sokkal öregebbnek látszott, s csupán teste feszes, íves vonásai árulkodtak ifjú koráról. Az arca rémületet és fájdalmat tükrözött, csontjait pedig rázta a hideg rémület, mely egyre mélyebben hatolt belé. Nem ordított, csak halkán zokogott. Na, nem mintha attól félt volna, hogy meghallják, sőt, egészen idáig ez volt minden szándéka, de a férfi előrelátóan betömte a száját egy piszkos ronggyal, mihelyst először felsikoltott. Szőke, hosszú hajának kontya teljesen szétszilálódott, a szeme a sok sírástól és ütésektől bedagadt, arcát mindenhol hatalmas vörös foltok borították. A ruhája szétszakadt, megtépve lógott rajta, mintha valami vadállat kapta volna karmai közé. S ezt tükrözte testének többi része is, melyen karmolások, ütések hagytak nyomot. Kezeit a koszos, lepergett falhoz bilincseltek, lábait egy nehéz faasztalhoz kötötték, de olyan szorosan, hogy amikor kapálózott, a bilincs belevájt csuklóiba, bokáiba, de szabadulni képtelen volt tőlük. Fel is adta a próbálkozást, és egy idő múlva úgy tűnt, már fel sem fogja, mi történik körülötte. Csak bámult hatalmas szemeivel a messzeségbe, miközben orcájáról folytak le néma könnyei. Sokáig reménykedett, majd rettegett, de aztán rájött, többé már nem fog tudni menekülni. Akkor végre nem érzett semmit, sem fizikai fájdalmat, sem félelmet... sokkot kapott.

S a férfi, mintha ezt a pillanatot várta volna, még egyszer végigsiklatta rajta égszínkéék tekintetét, majd felemelte a törét, és elszántan lesújtott újra és újra, egészen addig, míg a vérző test már csak mozdulatlanul, szó nélkül tűrte a bántalmazást, és az újabb sérülések nyomán már nem buggyantak elő vörös könnyei, hiszen kihunyt belőle minden élet.

Különös, elégedett morgás törte meg a beállt csendet, miközben a férfi letörölgette törét a lány szétszakadt ruhájába, majd miután eltette tokjába a fegyvert, immár sokkal nyugodtabban indult a kijárat felé.

„A kriminológusnak nem csupán az elkövetők sablonleírásával kell tisztában lennie, tudnia kell alkalmazni a „kivétel erősíti a szabályt” lehetőségét. Nem csupán a statisztikai adatokat kell ismernie, hanem az elkövető álarca mögé bújt embert is.”

Csörgött a telefon. Alex épp a másik oldalára fordult ágyában, mikor meghallotta azt az idegesítően sipákoló hangot, amit a mobilja kiad. Már többször gondolt rá, hogy átállítja valami kevésbé rémisztő, lágyabb dallamra, de még sem ideje, sem türelme nem volt hozzá.

A telefon újból megszólalt, és a férfi kínlódva nyúlt érte, hogy végre megtudja, mi olyan égetően sürgős péntek éjjel, ami nem várhat reggelig. Hiszen alig tudta maga mögött az aznapi munkát, máris visszarendelnék?

– Igen? – kérdezte alig hallhatóan, ahogy álmos, fáradt hangjából telt.

– Nyomozó?

– Igen – felelte, és hogy egyértelmű legyen, a nevét is hozzá tette. – Hottner.

– Uram, a központból utasítottak, hogy hívjam, gyilkosság történt.

Ennyi információ épp elég volt. Alex abban a pillanatban tudta, a hétvégére tervezett programjai dugába dőltek. Maga miatt nem is érdekelte volna, de megígérte kislányának, hogy elhozza magához, és hosszú idő óta először együtt töltik a szombatot. De ahogy eddig, ez a program most sem akart összejönni. Mintha minden ellene volna, mintha számára nem létezne más, csakis a munka.

De hiszen nem is létezett. Mikor erre a pályára lépett, tudta, mit vállal, és ugyanazt tette nap mint nap, reggeltől-estig, legyen szó hétköznapról, hétvégéről vagy akár ünnepnapról. Ez volt az élete. Nem csoda hát, hogy felesége nem bírta a másodrangú szerepet és elhagyta. Megértette, nem is fájt neki, csak az, hogy a legédesebb dolgot magával vitte, ami ez idáig éltette, akinek képét ott őrizte ágya mellett... a kislányukat.

Alex nehezen bár, de kikelt az ágyból, miközben megtudakolta a címet, ahová mennie kell. Úgy döntött, még hagy egy kis időt kollégájának, és előbb maga nézi meg, miről

is van szó. Ferencet ráér azután is felzargatni és berángatni az irodába.

Sietve öltözködött, még arra sem hagyott időt magának, hogy megborotválkozzon, azt is a kocsiban, úton a helyszín felé tette meg. S miközben megpróbálta összeszedni magát, gondolatai egészen máshol jártak. Előbb kislánya csodaszép göndör haja, vonásainak tisztasága jutott eszébe, majd hirtelen beugrott egy egészen másik kép. Hasonlóan őszinte és tiszta arcot látott maga előtt, de annak tekintetében jóval több volt az elszántság, az akarat és a pimaszság.

Anita! Nem kellett varázslónak lennie hozzá, hogy tudja, hamarosan ott téblábol megint közöttük az irodában, és megtesz mindent, hogy részese legyen az eset kivizsgálásának. Persze, ezzel nem is volt baj, hiszen több tudás szerzhető éles bevetésen, mint az iskolapadban. De a főnöke már nem egyszer célzott rá, hogy veszélyes játékot játszanak ezzel, mert bár a kislány rendőrnek tanul, még nem az. Sem érzelmileg, sem értelmileg nincs azon a szinten, hogy befogadjon mindenféle erőszakos esetet. Ha pedig megtörik, nemhogy bűnözőket nem üldöz majd, de maga is deviánssá válhat.

Ezt Alex is tudta, ahogy azt is, Anita erős jellem, éppen olyan, akár az apja. Mégis, felettese szavai nem hagyták nyugodni, és minden alkalommal arra készítették, hogy még inkább odafigyeljen a lányra, és maga mellett tudja egy-egy nehezebb, brutálisabb esetkor. Csak így tudta szabályozni, kivédeni az esetleges törést benne.

Felsőhajtott, és leparkolt a megadott címnél a város szélén, egy elhagyatott, valaha jobb napokat látott, romos bányaépületnél. Nem ő volt az első, már a helyszínelők és a hullaszállító autója is ott parkolt. Így ő sem várakozott, kiszállt fekete Jeepjéből, majd határozott léptekkel tartott az épület belseje felé, amit a büntett helyszínének vélt.

– Jó estét, Hottner! – köszönt felé az épület előtt álló egyenruhás rendőr.

Alex nem sokat törődött vele, egy biccentéssel válaszolt, majd belépett a reflektorokkal megvilágított helyiségbe, ahol tekintete azonnal megakadt a fiatal, szőke, meggyilkolt áldozaton. Aztán tovasiklott felette, hogy szinte egyazon

percben felmérjen minden megmaradt körülményt. Agya lázasan dolgozott, és fejében egyre-másra élesztette fel teóriáit, a lehetséges elkövető, elkövetők tipográfiáját.

– Húsz év körüli, fiatal lány. Igazolványt nem találtunk nála, és semmit, amivel azonosíthatnánk. – Egy helyi rendőr lépett Alexhez, és kérdés nélkül sorolta mindazt a tudnivalót, amit ilyen rövid időn belül ki tudtak deríteni. – A halottkém szerint úgy egy, másfél órája ölhatték meg, igen brutálisan.

– Ki talált rá?

– Két fiatal fiú, akik az éjszaka hevében egy eldugott részt kerestek, hogy élvezhessék... egymást. Már ha érti, mire gondolok – pillantott fel az egyenruhás a mogorván ácsorgó nyomozóra, aki még a hallottak után is ugyanolyan rezzenéstelenül nézett körbe, mint előtte. Hogy mennyire nem hatotta meg a rendőr egyértelműen gúnyos hanglejtése, abból is kiderült, ahogyan feltette következő kérdését.

– A halál oka?

– Vagy húsz késszúrást kapott.

– Az okozta a halálát?

A kérdés mibenléte megzavarta a rendőrt, és néhány pillanatnyi dadogásra késztette, mialatt a papírjaiba mélyedt. – Igen... úgy tűnik igen.

– Értem. Van még valami, amit tudunk?

– Hát... a helyszínelők még nem végeztek.

– A lányra gondoltam – morogta Alex, majd egyszerűen faképnél hagyta a rendőrt, és ő maga lépett az áldozat mellé, hogy alaposabban szemügyre vegye. Elraktározott magában minden információt, majd vetett még egy utolsó pillantást a technikusokra, és kilépett a sötét éjszakába.

Ahogy a kocsija felé tartott, elővette a telefonját és tárcsázta kollégája, Ferenc számát.

„Az erőszak az agresszió azon ága, amikor az elkövető hirtelen felindultságból vagy előre megfontolt szándékkal kárt tesz más személyekben, illetve tárgyokban.”

– Az áldozatunk tehát egy fiatal, szőke hajú huszonéves lány – nézegette Ferenc az aktát.

Alex felsóhajtott, és kissé lazított nyakkendője szorításán, miközben valahová a távolba meredt sötét, mélyen ülő szeme.

– Kint voltam a helyszínen. Nyilvánvaló, hogy az elkövetőnk igen dühös volt. Több késszúrással végzett az áldozattal, akit kikötözött és megvert.

– Nyilván valami sérelem érte, amitől feldühödött. Vagy csak a lány ellenkezett nagyon? Volt szexuális bántalmazás?

– Meg kell várnunk a halottkém jelentését. De mivel a ruhája szét volt szakadva, feltételezem, hogy igen. Mégsem hiszem, hogy csupán ez motiválta volna.

Ferenc borostás állát simogatta, miközben elgondolkodva hátradőlt a székén. – Úgy érted, hogy nem szexuális szadista?

Alex elmosolyodott a szóhasználatától, ami az amerikai sorozatok hordaléka volt, de azért helyeslően bólintott. – Sokkal inkább a harag készítette gyilkolásra. Az elsődleges helyszíni vizsgálatok megállapították a szándékosságot. A talált ujjlenyomatokat még vizsgálják, ahogy a lehetséges támadóeszközt is. Valószínűsíthető, a méret és a bemeneti nyílások alapján, hogy egy katonai tör, de még semmi biztosat nem lehet tudni róla. Első körben meg kell vizsgálnunk az áldozatot. Meg kell tudnunk, ki volt, össze kell szednünk róla mindent, és beszélnünk kell a hozzátartozóival is. Hová járt, kikkel barátkozott, hová indult ma éjjel? A kollégák behozták és kikérdezték a két fiatalembert, akik rátaláltak a holttestre. Velük nem jutottunk előrébb.

– Értem – ült fel Ferenc, majd egy mély, nehézkes sóhaj kíséretében közelebb húzta székét az asztalhoz, és bekapcsolta a számítógépét. – Lefuttatom az áldozat fényképét néhány adatbázisban, hátha találok valamit. Még a közösségi oldalakat is megnézem, mert azok sok mindent elárulnak. Anitát is megpróbáltam már így lecsekkolni, de sajnos kevesebbet használja az oldalt, mint a korabeliek.

– Mert a lányod sokkal érettebb is, mint a korabeliek.

– Bizonyára. Csak ebben a válás miatti zaklatott állapotban, nem tudom, jó ötlet volt-e elengednem az éjszakába. Azt mondta, sétál, levegőzik, de ki tudja, merre jár, és mit csinál.

– Anita okos lány, nem lesz baja – nyugtázta Alex, majd kezébe vette a helyszínen készült képeket, és azokat tanulmányozta át alaposabban. – A tör pengéjének szélessége 30,7 mm, vastagsága 3,5 mm. Az áldozat testén lévő sérülések nagyításából úgy látom, recés lehet. A legtöbb bajonett általában keskeny pengéjű. Ez talán egy AK.

– Ha feltételezzük, hogy a tettesünk katona volt és itthon, akkor bizonyára az. Bár manapság már bárki és bármilyen fegyvert be tud szerezni, úgyhogy ez csak találgatás.

Alex összehúzta amúgy is komoran álló szemöldökét, és a képeket az asztalra dobta, majd erőteljesen megdörzsölte homlokát. Fáradt volt, iszonyúan fáradt. Szeretett volna végre lefeküdni és aludni néhány órát. Nem hiányzott neki egy újabb ügy az éjszaka kellős közepén.

– Menj, aludj egyet! – hallotta meg kollégája csendes hangját. – Majd én tartom a frontot, ha pedig történik valami, szólok.

– Ott van valami? – bökött a gép felé Alex, csak hogy elodázza a reagálást.

– Még nem sok. Ez időbe telik. Az iskolai adatbázisokkal kezdem. Valószínűleg már végezhetett egy gimnáziumban vagy szakközépben. Ha így van, megtalálom. Ha mégsem, vannak még helyek, ahol végigfuttathatom a programot. – Ferenc felemelte tekintetét a monitorról, és immár sokkal határozottabban szólalt meg. – Még a helyszíni jelentések sincsenek meg, sem a halottkémé. Menj, pihenj egyet! Reggel nagyon sok dolgunk lesz!

Nem sok választása maradt, Alex bólintott egyet, és lassan elhagyta az irodát, hogy haza menjen, és legalább egy-két órát aludjon. Ám alig lépett ki a sötét éjszakába, valami különösen rossz érzése támadt. Anita szőke haja jelent meg előtte, és bánatos, komor szemei.

Bízott benne – és minden oka meg is volt rá –, hogy Anita tud vigyázni magára, és nem csinál ostobaságot. Az alapokat

megtanították neki, így nagyon jó emberismerettel rendelkezik, tud olvasni a reakciókban, a gesztusokban, mimikákban. Már ha akar. Mert fiatal csitri lévén gyakrabban ment a saját feje után, mint kellett volna. Kollégája szavaiból ítélve, ezt tette most is, és talán egyetlen pillanatra sem gondolt rá, hogy vannak, akik aggódnak érte.

A mobiljáért nyúlt és tárcsázott, de úgy tűnt, a vonal túlsó végén nem óhajtja felvenni senki.

Alex belegondolni sem mert, hogyan reagálna Ferenc, ha kiderülne, Anitával is hasonló dolog történt, mint azzal a lánnyal, akit nemrég találtak. Nem, erre még gondolni sem akart. Ám abban biztos volt, innentől kezdve már aludni sem fog tudni...

„Minden bűncselekmény legfőképpen az alkalom és az áldozat függvénye. Ha az elkövető elszánt is, megfelelő alkalom és áldozat nélkül a bűntény nem történik meg.”

Alex ismét a telefon éles sipákolására ébredt. Most még rosszabbul érintette a hang, mint éjjel, pedig aludt valamennyit, még ha nem is túl sokat.

A készülékért nyúlt, és megnézte a hívót. Az irodából keresték, de nyilván csak ébresztő jelleggel, mert mielőtt felvehette volna, a telefon elhallgatott. Nem is bánta. Sem a hangját, sem önmagát nem találta még meg ahhoz, hogy bármi értelmeset tudjon mondani. Időbe telt, mire ismételten összekaparta magát, és egészen emberi formát öltött.

Nem értette, hiszen nem ez volt az első alkalom, hogy napokon át alig alszik, most mégis sokkal rosszabbul esett, mint máskor. A lelki egyensúlyának labilitására fogta, ami nem csak mentálisan, de fizikailag is kivette belőle az erőt. Pedig volt még egy meccse a volt nejével, hiszen most is, mint már annyiszor, le kell mondania a kislányukkal töltendő hétvégét.

Már a reakciót is előre tudta. Némi lelki zsarolás, majd exfelesége közli a tényeket – amit már azelőtt is –, hogy a bírósághoz fordul, és megvonat tőle minden láthatást. Ő pedig zokszó nélkül belenyugszik majd, hisz nemigen tehet mást. Tisztában volt vele, munkájából kifolyólag úgysem tudná teljesíteni apai kötelezettségeit, hiszen nem tudta eddig sem. A kriminalisztikának élt, ha kellett éjjel, ha kellett nappal. Még akkor is, ha nem volt beosztva, ha szabadságot kapott, ha elutazott. Ő volt az, akit mindig, mindenhol utol lehetett érni, aki beugrott bárki helyett, és aki elvállalta a legnehezebb ügyeket is. Mindenki tudta ezt, és mára már kellően ki is használták. Mégsem bánta, mert erre tette fel az egész életét.

Miután sikerült magára találnia, felhörpintett egy adag erős feketét, aztán elindult vissza az irodába. Útközben elővette a mobilját, és megcsörgette exfeleségét. Ám ahogy számította, Klárinak esze ágában nem volt felvenni a készüléket, talán majd valamikor a hatodik próbálkozás után megteszi, ahogy szokta. Most amúgy is jobban aggasztotta az, hogy Anita sem reagált még a hívására. Remélte, csupán a dac miatt, vagy talán

azért, mert az igazak álmát alussza már odahaza. Percek vagy órák, és ez is kiderül. Csupán a rossz érzésével nem tudott mit kezdeni, ami egyre inkább elkapta, mikor a lányra gondolt. Ezért, csak hogy megnyugtassa magát, őt is megcsörgette, de ahogy éjjel, úgy most sem érkezett rá reakció.

Lassan az irodához ért. Jeepjét leállította a parkolóban, ő pedig határozott léptekkel, mogorván sietett kollégájához, hogy végre elkezdhesék az érdemi munkát.

– Jó reggelt! – üdvözölte Ferencet, aki még mindig a számítógépet búvölte. Ötven éves kora ellenére jobban értett hozzá, mint Alex. Ez persze nagyon jól jött a nyomozás egyes szakaszaiban, ahogy több éves rendőri tapasztalata is.

– Látom, sikerült kicsit pihened – nyugtázta Ferenc, miközben nyújtózkodott egyet. Gépe mellől néhány papírt vett fel, és kollégájának nyújtotta. – Megtaláltam a lány képét egy érettségi tablóképen. Nem volt egyszerű, de meglett. Tavaly fejezte be a gimnáziumot a fővárosban. A neve Kováts Barbara, huszonegy éves pesti lakos. Megvan a címe is. Azon kívül megjött a halottkém jelentése. A halál oka, a késszúrások általi artériás vérzés. Összesen tizennyolcszor szúrt, a legtöbbször tövig nyomta a kést az áldozatban.

– A penge hossza 15 centi – olvasta a jelentést Alex, miközben íróasztala szélének dőlt. – Az áldozaton, a szúrások mellett egy kb. 1,5 centis karika nyoma látható. Bajonett? – pillantott fel Ferencre elgondolkodva. – Akár egy AK-47-es, amit hosszú lőfegyverek végére terveztek.

– Amit az interneten bárki megvehet.

– Minden esetre az már haladás, hogy legalább a fegyvert ismerjük. Még valami?

Ferenc végigsimított őszes barna haján, majd ebből a mozdulatból kiindulva megvakargatta borostás állát. – Vagy tíz tucat ujjlenyomatot találtak az épületben, de egyik sem köthető a bűnesethez. Ugyanakkor az áldozaton nincs használható ujjlenyomat.

– A tettes bizonyára kesztyűt viselt. Dühös, de elővigyázatos.

– Nem találtak az áldozatban ondot, ugyanakkor a sérülésekből kiderült, hogy szexuális bántalmazás is történt,

még hozzá elég durva. Amellett, hogy megverte, fojtogatta, sőt, még cipőnyomokat is találtak az áldozat testén.

– Megtaposta vagy megrugdosta?

– Az utóbbi. És mivel nincs teljes cipőnyom, csak részleges, így sem a mintáját, sem a méretét nem tudjuk megállapítani. Viszont több tucat lábnyomot öntettek ki gipszből a bányaépület körül, hátha valamelyik hasonlít a holttesten találon. Az eredményre még várunk kell.

Kriminális egy ügyel álltak szemben, ezt Alex már akkor megállapította, mikor éjjel a bányaépülethez hajtott. Az illet nem lehet megszokni, pedig nem egyszer volt már benne része. Azért is jött el a fővárosból, hogy kevésbé veszélyes területen próbálja ki magát. De az esetek itt is ugyanúgy megtalálták.

– Nagyon sok harag lehet benne – állapította meg, de gondolatait már tovább is szőtte. – Nincs benne megbánás, mert az áldozatot úgy hagyta, ahogy bántalmazta. Nem jelentett számára semmit, csupán eszközként szolgált. Le kell kérni a központból néhány korábbi hasonló esetet az egész országra kiterjedően, hátha találunk egyezést. – Ahogy várta, kollégája már tárcsázta is az ORFK bűnügyi osztályát, hogy kikerestessen néhány mostani gyilkossági aktát. És mikor már ismét barátjáé volt figyelme, az folytatta eszmefuttatását. – Ami az elkövetőt illeti, az áldozat kora és az aktivitás miatt úgy saccolom, 20 és 40 év között lehet. Valószínűleg fehér férfi, mert a romák között nagyon ritka az ehhez hasonló bűntett. A düh vezérli. Úgy hiszem, ez lenne az elégtétel, úgymond bosszú. – Óvatosan Ferencre nézett, annak fáradt vonásaira, amelyek nem csupán a kora miatt látszottan olyan élesen, hanem mert ő is kétszáz százalékkal dolgozott minden esetről. Bár sajnálta, úgy vélte, ki kell mondania, amit tudott, amit eddigi ügyei alapján megtanult, még ha ezzel aggodalmat is fog okozni. – Anita jelentkezett már?

– Nem, és már kétszer hazatelefonáltam, de még nincs otthon. De persze, ez is az én hibám.

Alex vacillált egy darabig, de végül csak kimondta, amit tudatnia kellett. – Az ilyen esetek többségében az áldozatválasztás hasonló, mint az, aki miatt a tettet elkövetik.

Ahogy számította, Ferenc felemelkedett ültéből, és úgy nézett kollégájára, mintha életében először látná. Bár némileg alacsonyabb volt nála a maga száznyolcvan centijével, most még inkább kisebbnek hatott, ahogy félelmei egészen összegörnyesztették.

– Te jó ég! Már te is aggódsz? – Mikor erre nem érkezett válasz, Ferenc felemelte az asztalán nyugvó mobilját, és a lányát tárcsázta. Ám ahogy eddig, úgy Anita akkor sem vette fel a telefont, ami apját nemhogy megnyugtatta volna, még inkább aggasztani kezdte. Tekintetében félelem költözött, és a legszívesebben elrohant volna, hogy ha kell, futva megkeresse egyetlen gyermekét. Csupán az tartotta vissza, hogy fogalma nem volt, mégis hol kezdje a kutatást. És ha téved? Azzal bizony könnyedén magára vonhatja leánya haragját. Jobb híján felemelte aggodalmas tekintetét. – Mennyi esélyt láatsz, hogy...? – Nem folytatta, de Alex tudta, mire gondol. Mielőtt azonban válaszolhatott volna, a félig nyitott ajtó résein át megpillantott egy ismerős arcot.

– Már semmit – közölte végül, Ferenc legnagyobb döbbenetére. De hogy kollégája is megértse, odalépett az ajtóhoz, és egyszerűen szélesre tárta.

A férfi olyan hirtelen könnyebbült meg, hogy kis híján össze is esett. A fejét rázta, majd az éppen belépő Anitára emelte korholó szeméit. – Hol a csudában voltál? Hívtalak.

– Have a nice dies! Már az épületben voltam, nem láttam értelmét, hogy felvegyem – felelte a lány, és miután egy engesztelő pusztit lehelt apja arcára, oldalról Alexre pillantott, mintha mondani akarna neki valamit. Mégsem szólt, csak tétován, kíváncsian várta az aggodalom magyarázatát.

– Ne csinálj többé ilyet! Minek van telefonod, ha fel sem veszed? És egyébként is! Szó nélkül kimaradni egész éjszakára?

– Apa, már nem vagyok kislány!

– Az lehet – korholta Ferenc –, de könnyelmű vagy!

Anitán látszott, hogy nem érti, mire fel ez a kirohanás, mert úgy állt ott, olyan szerencsétlenül, mint aki csak tévedésből van éppen azon a helyen. Most már nyíltabban nézett Alexre, mintha tőle várna magyarázatot. De a férfi nem óhajtott felelni,

csak összeszedte az ügy aktáit, amit rendben elhelyezett saját íróasztalán, majd úgy pillantott kollégájára.

– Nagyjából egy óra az út, lassan indulnunk kellene az áldozat szüleihez.

Ferenc kikerekedett szemekkel nézett vissza Alexre, de aztán bólintott egyet. – Persze, mehetünk, csak egy kicsit rendbe szedem magam. – Azzal kisietett a helyiségből a mosdó felé.

A távozását csend követte. Alex nem akarta megkönnyíteni Anita helyzetét, és legorombítani sem az ő dolga volt, így megpróbált természetesen viselkedni, és oda sem figyelni a lányra, még ha gondolataiban már ezerszer össze is szidta. Hátat fordított neki, és a papírokat rendezgette, miközben már az előttük álló nap eseményein járt az esze.

– Mi történt? – hallotta meg maga mellett Anita csendes hangját. – Csak nem hiányoztam?

Az évődést már megszokta, de egyáltalán nem értékelte, és ugyanúgy reagálta le, ahogy mindig, komoran, mogorván. – Apád csak aggódott, tudni akarta, jól vagy-e.

– Mégis, miért? – A lány még közelebb lépett, és pajkosan végighúzta ujját a férfi öltönyének szélén, ám az oda sem hederített eme tevékenységre, csak egész testével odafordult Anita felé, és olyan komolyan nézett le rá, hogy az érezze, ez már nem játék.

– Hol voltál?

A lány egy pillanatig habozni látszott, majd megpróbált elfordulni, de aztán mégsem tette, ám éppen ez volt az a mozdulat, amitől Alex nagyon is tisztán átlátott rajta.

– Otthon. – Volt a csendes felelet, és Anitának még arra is maradt mersze, hogy állja a férfi átható tekintetét.

– Engem akarsz becsapni? A szemeid bár álmosak, elég furcsán ragyognak, és teljesen nyugodtan látszol annak ellenére, hogy állítólag kiborultál attól, hogy a szüleid válnak. A hajadat sem fésülted meg, és a helyedben én feltennék egy sálát, mielőtt apád is meglátja a foltot a nyakadon.

A lány olyan hirtelen kapott az említett testrészéhez, hogy Alexnek be kellett hunynia a szemét, nehogy leolvasható legyen arcáról nevetetnékje. Mert a lányon egyetlen folt sem volt, ám a reakciója ismételten elárulta. Lassan már úgy olvasott benne,

akárcsak egy nyitott könyvben. Talán ezért sem volt képes haragudni rá, mert jobban ismerte, mint bárki más.

– Hol voltál? – tette fel a kérdést ismét, és szemei még inkább megpróbálták Anita-ba látni, ám az felelet helyett csak a fejét rázta, és vonásai egészen kihívóvá váltak. Alexnek így nem sok lehetősége maradt, hogy észhez térítse, kinyitotta a keze ügyében lévő aktát, és az éjjeli áldozatról készült képet a lány orra alá dugta. – Most megyünk a szüleikhez, hogy elmondjuk nekik, a lányuk, akit biztonságban hittek, meghalt egy brutális deviáns által.

Anita pirosposzgás arca egy pillanatra sápadttá vált, de azután ismét ugyanolyan pimaszsággal nézett a férfire, mint előtte. – Sajnálom a lányt, de attól még nem vagyok köteles beszámolni róla, merre járok.

– Erre nem is kértelek, de legalább üzenetet írhattál volna a szüleidnek, hogy tudják, minden rendben veled.

– Mégis honnan kellett volna tudnom, hogy ennyire aggódnak értem?

– Apád szerint leléptél az éjszakába azzal, hogy levegőzöl. Már reggel van. Úgy vélem, normális dolog, ha a szülő aggódik a gyermekéért.

– Jól vagyok.

– Nos, ez igazán nagyszerű hír – nyugtázta Alex mogorván, majd kivette a képet Anita kezéből, visszahelyezte az aktába, és már indult is kifelé a parkolóhoz.

Útközben megállt az automata mellett egy kávéért, mert bár otthon ivott, úgy érezte, nem ébredt fel eléggé, ha egy ilyen kis csitri így ki tudja hozni a sodrából. Pedig a lány nem csinált mást, mint eddig, magabiztos volt és szemtelen. Ám még sosem érezte azt, hogy legszívesebben a térdére fektetné, és mint egy rossz gyereket, jól elfenekelné.

– Haragszol?

A kérdés nyugtalan volt, de Alexnek esze ágában nem volt reagálni rá. Csak elvette a kávéját, és némán, lendületesen lépkedett a parkoló felé.

– Hú, nagyon haragszol – állapította meg Anita, és egy pillanatra sem maradt le tőle.

Amint a férfi kinyitotta a Jeep ajtaját és beszállt, a lány az anyósülés felőli oldalon tette ugyanezt. Alexnek nagy önuralmába került, hogy erre se figyeljen fel, és úgy tegyen, mintha nem is idegesítené. Hiába, mert a lány nem adta fel.

– Te is aggódtál értem?

Akár ártatlanul is hangozhatott volna eme feltevés, de sem a hangsúlya, sem Anita arckifejezése nem volt az. És mivel Ferenc bármelyik pillanatban megérkezhetett, Alex itt és most szerette volna rövidre zárni a témát. Ezért még egyszer odafordult a lányhoz, és olyan mogorván nézett rá, ahogyan csak tudott. – Az áldozat szőke volt és fiatal, akár csak te. Az elkövetés módjából arra következtettek, nem ez volt a tettes első esete. Ha pedig így van, nem is az utolsó. Apád nem csak a társam, de a barátom is, és a rossz hírt nyilván nekem kellett volna közölni vele. El tudod ezt képzelni? Fel tudod fogni?

„Nem csupán azon személy nevezhető áldozatnak, akit fizikai, mentális, érzelmi, jogi vagy gazdasági sérelem ért, hanem az ő közvetlen családtagjai is.”

Komoran, egykedvűen ücsörögtem az kocsiban Alex mellett, miközben – úgy sejtettem – Pest felé tartunk. Bár csodálkoztam, hogy nem küldött haza, de mindezt annak tulajdonítottam, hogy nem akar még egyszer hasonló helyzetbe kerülni, és értem aggódni. Mert, hogy aggódott, abban biztos voltam. Oldalról oda is pillantottam rá, de bizonyára észrevette, mert ha lehetséges, még inkább összehúzta sűrű, sötét szemöldökét.

– Veled menjek, vagy kiteszel a központnál? – hallottam meg apám hangját a hátsó ülésről.

– Kiteszlek – felelte Alex mogorván, de látszott rajta, kelően elege van mindenből.

Nem akartam tudomásul venni, sem pedig belemélyedni azon gondolatokba, hogy mi történhetett volna, vagy mi történhet még. Ezért az aktáért nyúltam, ami ott hevert a hátam mögött apám mellett, és az ölembe vettem, hogy végre alaposan áttanulmányozzam. De még arra sem maradt időm, hogy kinyissam, mert Alex megragadta, és maga mellé tette a másik oldalra.

Az egész nem is lett volna különös, de egyáltalán nem nézett rám, ami ez idáig még nemigen történt meg. Tudtam, valóban haragszik, és bizonyára nem is fog kiengesztelődni egyhamar.

– Mi a csuda van veletek? – tudakolta apám értetlenkedve, és hol egyikünkre, hol másikunkra pislogott. Már neki is feltűnt a feszült légkör, ami a kocsiban uralkodott, így nem gondoltam, hogy bármit is titkolnom kéne.

– Sikerült kivívnom Alex haragját – dünnyögtem, és olyan megbánt képet vágtam, amelyet csak tudtam.

– Csoda, hogy még csak most – közölte apa, és mint aki mindent megtudott, visszahelyezkedett előbbi kényelmes pózába, és már nem is foglalkozott a dologgal tovább.

Én azonban nem bírtam, oldalról Alexre pillantottam, és szavak nélkül is megpróbáltam kiengesztelni. Persze, tisztában voltam vele, hogy ennek csak az az egy módja van, ha az ügyre

figyelek, és legjobb tudásom szerint próbálok segíteni, ahol csak tudok, de az olyan lassú megoldásnak tűnt, hogy szükségem volt egy „b” tervre is.

A Teve utcában parkoltunk le ismét, ahol apa kiszállni készült, de mielőtt megtette, még kérdőn felém fordult. – Kislányom, talán jobb lenne, ha kivételesen velem jönnél, és nem Alexet boldogítanád.

Hátranéztem és elmosolyodtam, apámnak pedig ennyi bőven elég volt válasznak. Sóhajtván kiszállt, és elsietett a főigazgatóság felé.

Alex ismét indított, komoran, némán. De már nem volt ott apa, aki miatt vissza kellett volna fognom magam, így nemes egyszerűséggel áthajoltam „főnököm” lábain, és mielőtt reagálhatott volna, elhúztam mellőle az aktát.

– Anita!

Egy szó, egyetlen szó, de Alex szájából ez sokkal többet mondott. Benne volt minden fenyegetés és düh, de olyan mértékben, ahogy eddig még sohasem. Talán meg kellett volna ijednem, de valamiért biztos voltam benne, Alex mellett soha semmi baj nem érhet.

– Tudom, hidd el, tudom, és nagyon sajnálom. – Beleadtam minden őszinte arckifejezésemet és hangszínemet. – De ha már elhoztál magaddal, talán nem árt, ha ismerem az ügy részleteit is, hogy ne tegyek fel ostoba kérdéseket.

– Te semmilyen kérdést nem fogsz feltenni. Értetted?

– Értettem – húztam el a szám, de azért szétnyitottam az iratokat.

A legelső, amit megpillantottam, a fénykép volt, amit már Alex is mutatott, alatta pedig még jó néhány különböző irányból lefotózva. Alaposan áttanulmányoztam mindegyiket, ugyanúgy, ahogy a jelentéseket is. Megpróbáltam nem kihagyni semmit, de ahhoz igencsak össze kellett szednem minden gondolatomat. Nem ment egyszerűen. Mert amellet, hogy Alexszel vívott csatámra figyeltem, a fejemben még élénken ott élt az elmúlt éjszaka minden csodálatos pillanata. De nem hagyhattam, hogy eluralkodjon rajtam, ezért megpróbáltam úgy tenni, mint általában, mintha nem történt volna semmi különös. Hiszen akkor nem én voltam a fontos, és

erre leginkább akkor döbbsentem rá, mikor megálltunk egy nyolcszintes épület előtt, és Alex egy mély sóhaj közepette kiszállt.

Csodáltam erejét, bátorságát, és nem voltam biztos benne, hogy ugyanazt végig tudnám csinálni, amit ő. Vajon hányszor állt már oda idegenek elé és közölte velük, hogy a hozzátartozójuk, akit szerettek, meghalt? És hogyan tudta magában feldolgozni azt, amiket látott? A síró, szenvedő anyákat, apákat, testvéreket? Hogyan?

Hirtelen megértettem. Alex valójában attól félt, hogy ugyanazt, amit most csinál, saját kollégájával is meg kell tennie. Ezért aggódott értem annyira.

Nyeltem egyet ostobaságomért, de aztán követtem, és én is kikászálódtam a kocsiból. Ám amíg ő az épületet nézte, én őt figyeltem, majd odaléptem hozzá, és olyan közel húzódtam, hogy a testem hozzáért a karjához.

Persze tudtam, hogy merész gesztus, ahogy azt is, Alex a helyén fogja tudni kezelni. – Ne haragudj, hogy nem jeleztem. Többet nem csinállok ilyet – suttogtam a fülébe engesztelően.

Nem felelt, csak elindult egyenesen a bejárat felé, ahol kikereste a megfelelő nevet és becsengetett. Mire odaértem mellé, már nyílt a kapu.

A második emeletre mentünk, ahol az egyik ajtóban egy ősz hajú, de csinos asszony várt már minket. Arcáról leolvasható volt minden félelme, de még ott élt benne a remény. Ám amint meglátott bennünket, megtörni látszott.

– Mi... mi történt? Ugye nem? Ugye nem Barbival?

– Asszonyom, majd inkább odabent a lakásban – kérte Alex, miközben gyengéden megragadta az elkeseredett anya karját, és besegítette a folyosóra, azon át pedig a nappaliba.

Ott lépdeltem mögöttük, becsuktam az ajtót, majd segítettem az asszonyt leültetni a kanapéra, azután odaálltam az ablak elé, és megpróbáltam olyan észrevétlen maradni, amilyen csak tudtam. Bár több hasonló helyzetben álltam már Alex vagy apám mellett, most mégis egészen más érzés volt, mert egy pillanatra elképzeltem, hogy én vagyok az áldozat, és anyám az a nő, akivel a haláloamat közlik. Borzalmas volt! Talán meg is rázkódtam tőle, de nem figyeltem rá, csak a nőt néztem, és azt,

hogyan zuhan össze a hírektől, amiket hallott. Zokogott, de olyan szívet tépőn, hogy még az én könnyem is kicsordult belé. Alex próbálta nyugtatgatni, de jó néhány percbe beletelt, mire az asszony egyáltalán meghallotta szavait.

– Tudom, hogy nagyon nehéz, de ahhoz, hogy elkapjuk a gyilkost, szükségünk van néhány információra. Segítsen nekünk, hogy mi is segíthessünk! Mondja, kivel és hová ment el a lánya tegnap?

– Én nem... nekem ez nem megy... én... – A nő olyan görcsösen sírt, hogy nem hittem, bármit is ki tudunk belőle húzni. Talán így gondolhatta Alex is, mert hirtelen rám nézett.

– Maradj itt, hívok egy szomszédot! – Azzal kisietett a lakásból, hogy néhány perc múlva egy még idősebb asszonnyal térjen vissza.

Az öreg néni pillanatok alatt felmérte a helyzetet, és sietve odaült szomszédja mellé, átkarolta, aggodalmasan simogatta hátát, és olyan közhelyeket motyogott neki, ami még egy elesett kisgyermeket sem vigasztalna meg. Ám úgy tűnt, a lányát elvesztő anyának ez az apró segítség is jól jött, mert lassan kezdett öntudatára térni.

– Asszonyom! – Alex odahúzott egy széket a kanapéval szembe, leült rá, és úgy hajolt előre, hogy azok érezzék, nem foglalkozik mással, csakis velük. – Segítsen nekünk, hogy megtaláljuk a gyilkost! Mondja el, hová és kivel készült elmenni a lánya tegnap este!

Az anya sírva a fejét rázta, mint aki nem tud, vagy nem akar felelni. Olyan nehéz volt még látni is, hogy a szívem összefacsarodott belé. Már nemigen hallottam, amit Alex mondott, csak megnyugtató, mélyen bűgő hangja csilingelt fülemben, ahogy beszélt. Talán ez volt, ami az asszonyt is lecsitította, mert egy idő után elapadt zokogása, és lassan, szaggatottan, de már válaszolni is tudott a feltett kérdésekre.

– Nem, nem tudom... én... sosem kérdeztem meg, hová megy, mert... mert mindig azt mondta, nem tudja, hol fognak kikötni. Csak arra figyelmeztettem, hogy tartsa magánál a mobilját, hogy el tudjuk érni egymást, ha bármi baj lenne. De sosem hívott – sírt fel ismét, és még szorosabban kapaszkodott szomszédasszonyába.

– És a barátai, akikkel szórakozni járt? Ismerte őket? Fel tudná sorolni legalább a közvetlen baráti körét?

– Igen, természetesen. A barátnőivel ment el mindig. A szobájában egy tucat közös kép is van róluk. Gyakran fotózkodtak még indulás előtt.

– Megengedi, hogy körülnézzünk a lánya szobájában?

– Muszáj ezt?

Alex felsóhajtott, és csak ebből a gesztusból lehetett észrevenni, milyen nehéz számára is a helyzet. Becsültem és tiszteltem, még jobban, mint eddig.

– Sajnálom, de igen. Gondolom, ön is azt szeretné, ha a gyilkost kézre kerítenénk.

– Igen, persze. A folyosó végén a bal oldali az övé – dűnnyögte az asszony, de már nem is figyelt senkire, csak szeretett gyermekét siratta.

A szék megnyikordult, Alex felállt, majd vetett rám, egy komor pillantást, és eltűnt a folyosón. Nem igazán tudtam, mit vár tőlem, hogy mit kellett volna kiolvasnom a tekintetéből, ezért elmotyogva egy „elnézést”, mentem utána.

Amint beléptem az ajtón, a szemem elé tárult egy igazi lányos szoba. Filmsztárok poszterei a falon, zenészek bekeretezett képei a szekrényen, egy tucat csecsebecse, a tükrön pedig valóban ott lógott egy tucat fénykép a keretbe szúrva. Az ágyon még ott hevert a levetett ruhája, mintha bármelyik pillanatban megjöhetne, hogy felvegye.

Borzongás futott végig a hátamon, és belém nyílt egy különös érzés. Hogyha mindezt mással kellene átélnem, ha más lenne mellettem, sokkal jobban félnék, nem biztos, hogy végig tudnám csinálni. De Alex mellett ez is könnyebb volt. Határozottsága erőt adott.

– Tipikus lányszoba – közöltem vele csendesesen, de ő csak a fotókat nézte, mintha bármit is megfejtethne általuk, ezért odamentem mellé, és elvettem az egyik képet, amin három lány vigyorgott, de olyan önfeledten és felszabadultan, aminek én még a felét sem éreztem soha. Talán nem is akartam. Az effajta kaotikus öröm sosem vonzott. Azért a véleményemet mégis elmondtam. – Szép lányok. Látszik rajtuk, hogy jól érzik magukat együtt, és nem is igazán érdekli őket más, mint az,

hogy bulizni menjenek, leigyák magukat, és felszedjenek néhány pasit.

Alex felhúzta szemöldökét eme kijelentésemre, majd lassan felemelte fejét, és egyenesen az agyamba próbált látni. Legalábbis úgy tűnt, mert tekintete átható volt és mély. – Néhányat?

– A fiatalok már csak ilyenek – vontam vállat, és megpróbáltam nem foglalkozni azzal, hogy az aktuális ügy mellett, még engem is meg akar fejteni. – Nekik mindegy, hogy ki, csak pasi legyen. Tudom, szinte az összes osztálytársam ilyen. Elképesztő, de igaz. Egy kicsit isznak, és bárkivel elmennek, még akkor is, ha van barátjuk.

– Valóban?

Megráztam a fejem, mert tudtam, mire gondol. És ha már a tükör előtt álltam, hát bele is néztem. Valóban olyan lennék én is, mint azok a cicababák, azok a tinik, akikkel együtt járok, és akiket ki nem állhatok? Hiszen, amiket elmondtam az imént, mindaz rám is igaz. A szőke, hosszú, egyenes haj, a világos, szürkés szemek, a fitos orr, az egyenes, kerek áll, a pirospozsgás arc, az egyszerű, hétköznapi pulcsiba és farmerba bújtatott formás, átlagos, de az átlagosnál izmosabb test, a hosszú nyak... – Nincs is folt a nyakamon – jegyeztem meg, és mikor felnéztem Alex mélyen ülő, rezzenéstelen szemeibe, rájöttem, hogy megbuktam a próbán. – Igazán remek – nyugtáztam, majd kezébe nyomtam a képet, azután el is fordultam tőle.

A helyiséget pásztáztam, de nem fedeztem fel semmi olyat, ami hasznunkra válhatott volna. Hiába meresztettem a szemem, egyáltalán nem vitt előrébb. De úgy tűnt, Alex sem találta meg, amiért bejött, mert a képpel a kezében ballagott vissza a nappaliba a székhez, amelyre aztán le is ült.

– Ők a lánya barátnői? – mutatta fel a fotót a nőknek.

– Igen, ők. Petra és Nikolett.

– Meg tudná mondani a vezetéknevüket is?

– Persze – szípogetta az asszony, miközben az arcán végigfolyó könnyeit törölgette. – Bencés Petra és Sóvári Nikolett.

– Köszönöm! Megtarthatnám a képet? – Miután az anya erre bólintott, Alex zakója belső zsebébe süllyesztette a fotót. –

Ideküldök egy kollégát, ő majd részletesebb információval fog szolgálni, elmondja a tudnivalókat, és feltesz néhány kérdést. Mi nem zavarjuk tovább.

Az asszony erre is csak bólogatott, látszott rajta, hogy igen kimerült. Alex nem is várt tovább, megköszönte a segítséget – ami számunkra nem vitte sokkal előrébb a nyomozást, de az adott helyzetben nem is lehetett másra számítani –, majd biccentett felém, hogy kövessem, és elhagyta a lakást.

Már odakint jártunk, mikor Alex elővette a mobilját, és felhívta a központot, hogy küldjenek ki egy pszichológust, aki beszélne a halott lány édesanyjával. Azután újra tárcsázott, és közölte, hogy néhány perc és érkezünk. Nem volt nehéz kitalálnom, hogy hová.

– Apa? – kérdeztem azért, ám választ nem kaptam, mert még mindig csak a telefontal volt elfoglalva, és egy újabb számot hívott.

– Ráérsz? – tudakolta a készülékbe, miközben beszállt a Jeepbe. – Beugrassz az irodába?... Rendben! Egy óra múlva ott találkozunk! – azzal végre eltette a mobilját, és anélkül, hogy rám nézett volna, elindította az autót. – Kösd be magad! – bökte még oda, de többet már nem szólt hozzám, csak belemerült gondolataiba.

„A kábítószerrel való visszaélés és az erőszakos bűncselekmény deviáns jellege miatt megállapítható, hogy a kettő keverékében a deviancia még erősebbé, még brutálisabbá válik.”

Alex megállt, hogy felvegye kollégáját, aki már a főigazgatóság épülete előtt várakozott néhány aktával a kezében. Megvárta míg beszáll, majd újra indított.

– Megvan az áldozat toxikológiai jelentése. Amfetamin származékot találtak a szervezetében – közölte Ferenc, miután elhelyezkedett. – Kértem, hogy vizsgálják meg, van-e nyoma, hogy rendszeresen használt drogot. Mivel külsérelmi nyomokat nem találtak a karján, hogy injekciózta volna magát, így feltételezhető, hogy szájon át került a szervezetébe.

– Nem megyünk vissza, hogy rákérdezzünk az anyánál? – kérdezte Anita.

– Szerinted, anyukád tudná, ha drogoznál? – vetett egy pillantást a lányra Alex. Ezzel lezártnak is tekintette ezt a témát, és a visszapillantó tükörben kollégájára figyelt inkább. – Van két nevünk. Az áldozat barátnői. Ha visszaértünk az irodába, keresd ki a címüket, és hozasd be őket!

– Meglesz! – nyugtázta Ferenc, miközben állat dörzsölgetve elmerült az egyik aktában. – Találtak néhány hasonló esetet az elmúlt hetekből. Az első itt történt a fővárosban úgy másfél hónapja. Az áldozat húsz éves, szőke. Szíven szúrták egy recés végű késsel.

Bár Alexet zavarta Anita jelenléte, mert még most is azon a véleményen volt, hogy a lánynak nem kellene belefolynia az ügybe, mégsem kertelt vagy beszélt rébuszokban, teljesen nyíltan tette fel kérdéseit. – Szexuális bántalmazás?

– Nem történt.

– Hol találták meg?

– Az egyik sikátorban. Mivel nem volt nála sem irat, sem tárca, feltételezték, hogy rablógyilkosság.

– A toxikológia?

– Nem volt. – Ferenc gondterhelten sóhajtott egyet, majd egy újabb mappát vett a kezébe. – Szőke, tizenkilenc éves, biatorbágyi. Átvágták a torkát, majd több szúrást is ejtettek rajta. Itt már volt szexuális bántalmazás is. Épp ezért nem

kötötték egyetlen ügyhöz sem. Szintén rablógyilkosságnak gondolták, mivel itt sem volt semmilyen irat az áldozatnál, és még az ékszereit is elvették.

– Nem ostoba a tettes, nyilván így akarta elterelni a hatóságok figyelmét – elemezte a hallottakat Alex, miközben vonásai mit sem változtak. – Különböző helységeket választott, és kirabolta áldozatait. A módszer sem egészen ugyanaz.

– De honnan veszitek, hogy ugyanaz csinálta? – firtatta Anita kíváncsian. Alex oda is pillantott rá, és magában nyugtázta, ezt szereti a lányban. A természetes kíváncsisága, ahogy bele tud merülni a részletekbe is, felülmúlt sok már megkeseredett, becsömörlött rendőrt. Bár tartott tőle, hogy Anita is hasonlóan fog érezni hamarosan, mégis úgy vélte, ha látja apja kitartását és elhivatottságát, nem lesz ilyen gondja.

– Az áldozat mindegyik esetben ugyanolyan – nyugtázta, csak hogy megadja a választ. – Ahogy feltételezhetően a fegyver is.

– Van még egy eset – szólt közbe Ferenc –, és ez már egészen közel van hozzánk. Bicskén. Két hete történt. Az ügy kísértetiesen hasonlít az előzőekre, azzal a különbséggel, hogy ezt az áldozatot erősen bántalmazták. Mintha fokozódott volna az elkövető dühe.

– És közeleg! – tette megállapítását Alex, amire még Ferenc is felemelte a fejét. Mégsem ő kérdezett rá eme feltevés miértjére, hanem Anita, aki teljesen felpörgött a hallottaktól.

– Ezt mégis hogy érted?

A férfi nem felelt. Nem volt biztos benne, hogy helyesen teszi-e, ha minden részletet feltár, ami a fejében járt. Anitát túl fiatalnak, éretlennek gondolta egy ilyen horderejű ügyhöz, tapasztalatlanak, és ami a legrosszabb volt, potenciális áldozatnak. A rossz érzése, ami éjjel óta ott motoszkált benne, ismét felszínre tört, de elhessegette, és inkább témát váltott.

– Az irodába hívtam egy régi barátomat, aki fiatakorúakra szakosodott. Hátha tud valami újat mondani.

– Ez igazán remek – nyugtázta Anita, és lerítt róla, nem tetszik neki, hogy kérdése feledésbe merült. Mégsem vitatkozott, és Alex örült, hogy legalább ezt megtanulta az évek folyamán.

„Minden helységnek szerepe van a bűnelkövetésben, mind szociológiai, mind pedig az alkalom szempontjából. Még a leginkább szocializálódott térségben is előfordulhat bűncselekmény, ha ez elkövető le tud csapni a megfelelő alkalomra.”

A bőrkabátos, szürke kapucnis férfi meredten bámulta az utcát. Égszínkék szeme egyetlen pontra irányult, egy fekete Jeepre, amely akkor kanyarodott be a parkolóba. Nem is a magas, öltönyös, jó kiállítású, harmincas férfi érdekelt, akinek komor tekintete azonnal az utat pásztázta, mihelyst kiszállt, sem pedig a hátsó ülésről kikászálódó ötvenes, ősz pasas, akinek borostája már több naposnak látszott, és öltözékében sokkal lazább volt, mint társa. Egyikük sem keltette fel figyelmét, sokkal inkább az a hosszú szőke hajú, sugárzóan édes lány, aki az anyósülésről pattant ki, és tekintetével egyfolytában a magasabb férfit leste.

Szép volt, nagyon szép! Nem fogható egyik lányhoz sem, akikkel eddig dolga volt. Hiszen ő egy főnyeremény, egy igazi nemes vad, akinek nem csak leláncolása nyújt majd élvezetet, de közelsége is.

A férfi mélyet szívott a levegőből, mintha már a lány illatát szippantaná. Pedig messze volt tőle, nagyon messze. Ezért is lehetséges, hogy még senki nem vette észre jelenlétét, és senki nem figyelt fel várakozó, ácsorgó alakjára. De amúgy sem foglalkoztatta, ki látja, mert ő csak egyetlen egy dologra figyelt, Anita mosolygós, kedves arcára, ahogy Hottnerre nézett.

„A kriminálstatistika szerint az erőszakos bűncselekmények elkövetői javarészt fiatal, illetve középkorú férfiak. Az áldozatok pedig leginkább fiatal, gyenge nők.”

Örültem, mikor végre visszaértünk az irodához. Úgy mentem Alex után, mint egy kiskutya. Nyugtalanított mindaz, amit mondott, de leginkább az, amit eltitkolt előlem. Aggályaimat szerettem volna megosztani valakivel, de sem ő, sem apa nem foglalkoztak azzal, mit gondolok és érzek, csak nyugtázták biztonságban lévő jelenlétem. Ezt abból gondoltam, ahogy olykor rám pillantottak, de különösebben nem foglalkoztak velem.

Az irodába érve Alex átvette az akták egy részét apától, és az asztalához ülve tanulmányozni kezdte őket. Apa is hasonlóan cselekedett, így nekem sem sok lehetőségem maradt, hasznossá kellett tennem magam.

– Kávét? – kérdeztem elszántan egy lány, behízelt mosollyal, hogy érezzék mindketten, akkor is részese vagyok életüknek és ügyeiknek, ha nem is akarják.

– A szokásost – bólintott apa, és bár Alex nem felelt, épp ez volt az, ami megadta a választ. Ezért kiballagtam a folyosó másik végére, ahol az automata állt, és vettem két pohár hosszú és egy rövid kávét. Nem sikerült elsőre, a gép visszadobta az aprót, de kitartásom meghozta gyümölcsét, mert végül kezembe volt mind a három fekete, így azokkal egyensúlyozva mentem vissza a többiekhez.

Bár fülemet megütötte az ismerős hang, nem tudatosult bennem egészen addig, míg be nem léptem apámék irodájába. Akkor azonban egészen lecövekelttem attól, akit láttam. Dominik ült Alex íróasztalával szemben, és az egyik aktát lapozta fel éppen. Olyan mélyen ledöbbsentem, annyira meglepett, hogy itt látom viszont, hogy mozdulni sem bírtam, csak álltam az ajtóban, mint akit oda ragasztottak.

– Remélem, jó erős a kávé – hallottam apám hangját, de nem tudtam erre sem reagálni. Csak az térített némileg észre, mikor Alex odaállt elé, testével takarva előlem Dominiket, és miután elvette kezemből a két kávét, egy mély, mindent sejtő pillantást vetett rám.

Lebuktam volna? – futott át az agyamon, de még megtudakolni sem volt időm, mert Alex már elfordult tőlem, és egyik kávé apámnak nyújtotta, míg a másikat vendégének kínálta fel, majd visszaült asztalához. Csak én álltam továbbra is ott olyan szerencsétlenül, mint valami hajótörött, és képtelen voltam levenni tekintetemet arról a férfiről, akivel nemrégén még igen elmélyülten tanulmányoztuk egymást. Remegett kezem-lábam, a szívem ki akart ugrani a helyéből. Egyszerre voltam végtelenül boldog attól, hogy láthatom, és szomorú, amiért ezt titkolnom kellett. De hát, mit tehettem volna? Apáék úgy tudták, a fiú, akivel együtt járok, és az albérletünk is közös, alig idősebb nálam, és egyetemre jár.

– ...ismerőse, akit említett a kocsiban. – Apám hozzám beszélt, mert bizonyára észrevette különös cövekelésemet és egyértelmű tétovázásomat. De már csak a mondandója közepén ocsúdtam fel. – Dominik, ő itt a lányom Anita. Rendőrnek tanul, és ha teheti, itt tölti minden szabadidejét.

– Igazán? – Dominik vonásai most nem nevettek, mint az éjjel, nagyon is komolyak és ridegek voltak. Mintha nem is ő tartott volna karjaiban alig néhány órája, mintha nem tőle váltam volna el egy hosszú, forró csókkal. Zavart lettem, és nem tudtam, hogyan kellene viselkednem, ezért csendesen elmotyogtam egy „Helló-t”, majd a maradék műanyag pohárral a kezemben Alexhez ballagtam, és remegő kézzel lettem elé az italt. Közelsége megnyugtatót ugyan, de nem segítette kijózanodni kósza gondolataimat.

Nem nézett rám, mert abban a pillanatban már ismét az ügyvel voltak elfoglalva. Igazi megszállottként fejtegették az esetet, és nekem csak annyi dolgom maradt, hogy figyeljem őket. Pedig szerettem volna közbe szólni, mondani valami okosat, de Dominik jelenléte még jobban feszélyezett, mint eddig bárkié. Egyfolytában elpirultam, és nem bírtam ki, hogy tekintetemet ne emeljem rá, és ne időzzek el rajta hosszabban, mint illetet volna. Abban a pillanatban, mikor rájöttem eme tevékenységemre, a helyiség berendezését kezdtem inkább tanulmányozni, a fehér falakat, a hatalmas könyvespolcot, amik roskadoztak a statisztikáktól, a tudományos könyvektől, a kriminalisztikai, a bűnmegelőzési tanulmányoktól. A barna

asztalokat, amik szintén mappákkal voltak tele, a fekete forgószékeket, az óriási térképet az egyik falon...

Olyannyira erősen próbáltam elterelni a figyelmemet ezzel, hogy csak később jutott el tudatomig a többiek beszélgetése.

– ... mindegyikük másképp reagál – fejtegette Dominik, azon a csodálatosan bűgő hangján, miközben nyíltan nézett Alex érdeklődő tekintetébe –, de általános tendencia az, ha a fiú, férfi jóképű, jól szituált, kedves, a fiatal lány könnyen lépre csalható. Az elkövetés módját nézve valószínűsíthető, hogy inkább a 20-30 éves korosztályban kell keresnünk a tettest. A fiatal lányok sérelmére elkövetett bántalmazás többségében ez a korosztály az, amelyik ennyire brutális és véres. Az idősebbek inkább a fojtást választják, esetleg a pisztolyt. És az esetek 80%-ban van valamiféle szexuális vonzata is a dolognak.

– A statisztikai adatok üdítőek, de sajnos nem minden esetben helytállóak – állt fel Alex, majd kikerülve engem az ablakhoz sétált. – Ne azt mondd, amit minden szakértő fúj, hanem a saját véleményedet!

Dominik szája mosolyra húzódott, de nem nézett fel. – Adj még egy kis időt, hogy átnézzem az aktákat.

– Addig én elkészítem a viktimológiai térképet. – Alex megfordult, az asztalról elvette a kávé és felhörpintette, majd odament az ajtó mellett álló térképhez, és egy színes rajzszoget szűrt az első pontba, majd egy másikat máshová.

Miközben a többiek kellőképpen lefoglalták magukat, én tehetetlenségemben és zavarodottságomban leültem Alex helyére, és úgy meredtem magam elé, mint aki valójában ott sincs. Figyeltem Dominik fess alakját, ahogy velem szemközt a mappát tanulmányozta, és ugyanolyan jóképűnek találtam, mint este. Vagy ha lehet, még jóképűbbnek. Bár már átöltözött, és egy fekete farmert, kék inget, és egy sötétkék öltönykabátot viselt, még mindig ugyanúgy vonzotta minden figyelmemet, gondolatomat. Vetett is rám egy semleges pillantást, mintha nem lennék több, csak egy ismerősének a lánya, vagy még az sem.

Nem találtam a helyemet. Inkább felálltam, és lassan elindultam az ajtó felé. – Hozok még kávé – dűnnyögtem, és

nemigen foglalkoztatott, hallja-e valaki. Csak saját kis világomba merülve kimenekültem az ajtón.

A folyosóra érve mély levegőket vettem, mintha odabent fuldokoltam volna, és megtettem mindent azért, hogy visszanyerjem önuralmam. Erre remek alkalom volt a kávégép előtti ácsorgás, de csak, mert az sem jutott el a tudatomig, miért is teszem.

A zsebemben lévő telefon berregésére tértem magamhoz, de így is beletelt néhány pillanatba, mire nekiálltam kihalászni a zsebemből. A kijelzőn Deni neve villogott. Elképedtem, mert nem hittem, hogy létezik akkora véletlen, hogy egyszerre jeleníti meg előttem Dominiket, és hallattassa Denit.

Nem akartam felvenni, de ujjam automatikusan nyomta a zöld gombot.

– Niti! Azt hittem, már sosem veszed fel – hangzott a vonal túlsó végén barátom most teljesen nyugodt hangja.

– Itt vagyok – dörmögtem nem túl barátságosan.

– Igen, hallom. Jól vagy? Olyan furcsa a hangszíned.

Eltátottam a szám, és valami magyarázaton törtem a fejem, ami hihetővé teszi zavart ábrázatomat, mire rájöttem, Deni nem lát, csak hall. Ezért megköszörültem, a torkomat, és úgy szólaltam meg újra. – Persze, jól vagyok. Mit akarsz? – Hát ez a kérdés sem sikerült túl barátságosra.

– Van pár perced? – Idegesen körbenéztem, mintha attól függne válaszom, hányan bámulnak rám éppen, de akik el is mentek mellettem, egyáltalán nem figyeltek rám. Deni azonban kombinálhatott, mert hirtelen szabadkozni kezdett. – Ó, bocs. Az őrsön vagy. Na jó, rövid leszek. Anyu hívott reggel, és megkért, hogy menjünk el hozzájuk vacsira. Faternak ma van a negyvenedik születésnapja, azt akarja megünnepelni egy meglepetés vacsorával.

Nem bírtam, le kellett ülnöm. Még szerencse, hogy az automata mellé néhány széket is odatettek, így nem a földön kötöttem ki. – De te nem is beszélsz apukáddal – közöltem vele, mintha ő nem lenne tisztában ezzel a ténnyel.

– Tudom, de anyunak igaza van, mégiscsak negyven éves lesz. Azon meg, hogy elmegyünk és felköszöntjük, nem múlik

semmi. Bár anyu reménykedik benne, hátha kibékülünk, de nem hiszem, hogy ez bekövetkezik.

– De ha így látod, miért akarsz menni?

– Adok egy esélyt a dolognak. Na meg, anyu szeretne végre megismerni téged.

A fekete leves sem lehetett volna rosszabb, mint ez a mondat.

– Engem? De hát... – Eszembe jutott délutáni elválásunk, és még azt is felhoztam, hátha így megmenekülhetek. – Tegnap még... azt hittem... szóval ahogy elmentél...

– Tudom, és ne haragudj! Ostoba voltam. Csak bántott, hogy szívesebben vagy otthon, mint velem. De már készülődöm, és estére ott leszek érted. Rendben? Úgy hat körül érkezem. A címeteket tudom. Mit gondolsz? Fél óra elég a szüleidnek, hogy lecsekkoljanak? Vagy menjek korábban?

– Én... elég... és ... – Nem tudtam, mit kellene tennem vagy mondanom. Hátam közepére nem kívántam a vacsorát, és abban a pillanatban Denit sem. Hogy néztek a szemébe azok után, hogy... Nyeltem egyet, és éreztem, ahogy kifogy belőlem az élet.

– Rendben! Értelek. – A baj az volt, hogy nem úgy értett, ahogy szerettem volna. – Ne idegeskedj! Az öregeim jó fejek. Még az apám is meg tudja emberelni magát, anyám szerint csak én nem tudok kijönni vele. Akkor nem is zavarlak tovább. Jó nyomozósdit! Szeretlek!

– Ühüm! – Csak ennyi telt tőlem, de Deni nem is várt mást, mert hamar letette a telefont. Nem bántam, de azt annál inkább, hogy felvettem. Bár ne tettem volna! Igaz, Denit ismerve, az sem jelentene számára akadályt, legfeljebb meglepetésszerűen beállított volna.

Eltettem a mobilomat és felálltam. A lábaim remegtek, de volt bennem valami kötelességszerű tudta, ami figyelmeztetett, hogy kávét kell vinnem. Hát elővettem az apróimat, és nekiálltam venni néhány feketét.

Mindig, egész életemben tudtam, mit akarok. Sosem állt elő olyan helyzet, amikor ne lett volna bennem több irány is, hogyha az egy utat elzárják, tovább tudjak menni egy másikon. Most azonban azt éreztem, nincs kiskapu, se nagy, nincs kibúvó, és nincs másik lehetőség. Össze voltam zavarodva, és

nem láttam tisztán, képtelen voltam arra, hogy kibogozzam magamat kusza érzéseimből. Mert szerettem Denit. Hónapok óta jártunk, és nagyon jól éreztem magamat vele. Bár eleinte csak lakótársak voltunk, amit addig két lánnyal, Katalival és Eszterrel, és egy fiúval, Petivel osztottam meg. De aztán Petit kirúgták a munkahelyéről, és nem tudta fizetni a rá eső részt, néhány hónapig kiségittem, aztán mégis elköltözött, így a tulaj meghirdette a szobát, amit végül Deni vett ki. Már akkor kedves fiúnak láttam, és valószínűleg ő is kedvelhetett engem, mert egyre gyakrabban maradt velem otthon esténként, mikor a lakótársaink kiruccantak, bulizni mentek. Aztán egyszer csak összegabalyodtunk, és mire észbe kaptam, már egy pár lettünk.

Banális egy történet, de igaz. Most pedig itt állok két tűz között, és nemhogy velük, saját magammal sem vagyok tisztában.

– Te meg mit csinálsz?

Apám megfogta a kezem és megállította, hogy ne tudjam az aprót az automatába dobni. Értetlenkedve pislogtam rá, mire egyetlen biccentéssel az automata tetejére mutatott, ahová a már kész kávékat helyeztem.

– Ó! – nyögtem, mikor megszámoltam a fél tucat poharat.

– Látom, hosszú éjszakára készülsz. – Bár viccesnek szánta, nem nevettem rajta. Inkább levettem annyi poharat, amennyit elbírtam, és elindultam vissza az irodába.

A kávékat apa asztalára tettem, és csak egyet tartottam meg magamnak, amivel aztán visszslattyogtam Alex asztalához, és a még mindig üresen álló székébe telepedtem. Nem néztem senkire, szinte belemerültem a már alig meleg feketémbe. A hangokat hallottam ugyan, de mivel nem konkrétan nekem szóltak, jelentésük felett elsiklottam. Tekintetem azonban önálló életet élt, és ismételten azon kaptam magam, hogy Dominiket bámulom. Olyan fess volt, olyan férfias... egészen más, mint Deni.

Deni! Már megint ő jutott eszembe, és az hogy hamarosan meg kell ismernem a szüleit. Éppen most, mikor ennyire bizonytalan minden, leginkább a hozzá fűződő kapcsolatom. Nehéz volt megemésztennem és felfognom, mi vár rám. Hiszen

ez már azt is hivatalossá teszi, hogy együtt járunk. Olyan, olyan, mint egy eljegyzés.

Na jó, az talán mégsem.

Miért éppen most kellett Deninek úgy döntenie, hogy ad egy esélyt az apjának? Miért gondolta meg magát? Hiszen nem is beszéltek már egymással hónapok óta, Deni nem látogatott haza egyszer sem, mióta hozzájuk költözött.

Mіндеgy, nem számít, mindez az ő dolga volt, nem az enyém. Reméltem, valami történik addig, és valahogy megúszom a meghitt családi vacsorát. Talán mondhatnám, hogy a bűnügyi eset miatt nem mehetek el, mert nagy szükség van a segítségemre. De elvettem ezt a lehetőséget, mert ha Deni eljön és meglátja Alexet, rá fog jönni, hogy hazudok. Megráztam a fejem, és rájöttem, kár agyalnom, milyen szerencsém van, úgysem lesz lehetőségem ellógni Deni mellől.

*„A szemtanuk áldozati mivolta nem a bántalmazás fokában mérhető,
hanem a bűntett okozta lelki trauma nagyságában.”*

Alex összehúzta szemöldökét, és hosszan meredt a térképre. Nem tetszett neki, amit látott, mert úgy hitte, sokkal súlyosabb dologgal állnak szemben, mint elsőre gondolta. Szimpla gyilkosságnak indult, amiből sorozatgyilkosság vált, és ha ez még nem lenne elég, hát itt az a fránya viktimológiai térkép.

Kezét fásultan végighúzta sötét, rövid haján, és ahogy megfordult, tekintete saját asztalához tévedt, azon túl is a székében ülő lányra. A haja selymesen omlott vállaira, fiatalsága kitűnt közülük, ahogy réveteg, elgondolkodó tekintete is, amint a semmit bámulta. Szép volt, nagyon szép, de Alexet ez most cseppet sem érdekelte. Sokkal inkább foglalkoztatták azok a dolgok, amelyeket szabad szemmel nem láthatott, amit valójában nem tudhatott, és mégis érteni vélte. Egyelőre azonban kivárt. Nem akart senkit felidegesíteni vagy félelembe kergetni. Elég volt, hogy őt kerülgette a frász.

Felsőhajtott, majd még magának is váratlanul kisietett az ajtón. Nem volt fontos, hová tart, de szüksége volt némi friss levegőre, hogy tisztán lásson. Túlon túl felzaklatta mindaz a következtetés, amire jutott.

Az udvaron megtorpant, és összehúzott szemöldökkel körbenézett. Nem sokat látott, legalábbis semmi olyat, ami felkeltette volna figyelmét.

Ettől megnyugodott kissé, de nem volt képes átlépni rajta. Ismét homlokához emelte kezét, és erősen szorította, hátha így úrrá tud lenni mindenben, amit távol akart tartani nem csak magától, de mindenki másától is.

– Mit csinálsz? – hallotta meg Anita hangját maga mögött, mire olyan hirtelen fordult hátra, mintha rejtegetnivalója lenne.

– Mit keresel itt? Miért nem maradtál benn? – kérdezte, mire a lány értetlenkedve pislogott rá.

– Azt hittem, elmész. Mindig veled szoktam menni, már ha engeded.

Alex sóhajtott egy igazán mélyet, majd elővette a mobilját, és amíg a feleségét tárcsázta, félvállról odaszólt Anitának. –

Visszamehetsz, nem készülök sehová. – Miután a telefont hosszas kicsöngés után sem vette fel senki, visszasüllyesztette a zsebébe, majd az addig még mindig tétován ácsorgó lányra pillantott. – Mi az?

Anita úgy nézett fel, mint aki most kelt. – Mi? Ja... semmi... Én csak... azt hiszem, kicsit fáradt vagyok.

Évődésként megkérdezhetette volna, hogy talán az éjszaka volt-e hosszú, de Alex kinőtt már az efféle dolgokból, inkább kinyitotta az ajtót a lány előtt.

Abban a pillanatban egy rendőrautó hajtott át a sorompó alatt, majd leparkolt a hátsó bejárat elé. Az egyik egyenruhás kiszállt, és egyenesen Alexhez beszélt.

– Hottner, magáé a gyilkossági ügy, ugye? Meghoztuk a két lányt, akiért Lovasi főhadnagy küldött minket. Szerencsénk volt, mert épp együtt voltak a Bencés család címén.

Alex nem szólt, csak megállt a mozdulatban és megvárta, míg a rendőr kíségette a tanúkat, és odavezette hozzájuk. Akkor kezet nyújtott nekik, miközben végigfuttatta rajtuk vizsgálódó tekintetét. – Hottner nyomozó. Önök Bencés Petra és Sóvári Nikolett?

– Igen. – Az alacsonyabbik látszott a határozottabbnak, így ő felelt. Kiállása tükrözte jellemét, és aki kicsit is ért az emberi testbeszédhez, le tudta róla olvasni gondolatait. De ugyanúgy beszéltek a másik, szőke lány gesztusai is, és észrevehetően tombolt benne a félelem és a bánat. Zavartan pislogott maga elé, és alig-alig reagált. Mikor Alex kinyitotta az ajtót és előre ment, úgy követte lehajtott fejjel, mintha ő lenne a bűnös.

Elhaladtak az iroda mellett, és egy terembe értek. Alex az egyik asztal mögött helyet kínálta a lányokat, majd Anita-ra pillantott, aki le nem maradt volna mögüle. – Szólj Ferencnek!

Ennyi és nem több, de tudta, Anita érteni fogja. Nem csak azért, mert jó pár kihallgatás van már a hátuk mögött, hanem mert olyannyira képesek egyazon hullámhosszra érni, hogy ennyiből is megértik egymást.

Miután a lány eltűnt az ajtóból, és a tanúk is elhelyezkedtek, Alex leült az asztal másik végére, és egy darabig némán tanulmányozta a megilletődött lányokat, csak azután szólalt

meg. – A kollégák nyilván elmondták maguknak, hogy a barátnőjükről van szó.

– Igen. De miért? Mi van Barbival? – pislogott a kisebbik, miközben zavarát felváltotta a kíváncsiság.

Alex már ebből a válaszból is kitalálta, hogy igen nehéz dolga lesz. Ezért, ahogy szokta, az alapoknál kezdte. – Mint már említettem, a nevem Hottner Alexander. Én nyomozok a barátnőjük ügyében, és önöknek is fel kell tennem pár kérdést.

Ahogy várta, a kisebbik lány azonnal reagált erre is. – Értem, de elárulná, mi történt? A rendőrök, akik idehoztak minket, nem árultak el semmit, csak közölték, ha kell bírósági végzést hoznak, és erőszakkal hurcolnak minket ide.

– Örülök, hogy nem volt szükség erre, és önként eljöttek. Kezdhetjük?

– Mit?

Alex meg sem hallotta a kérdést, ahogy nem reagált arra sem, mikor Anita visszatért a terembe, és becsukta az ajtót maga mögött. A lányokhoz beszélt, rájuk koncentrált, hogy minél többet megtudhasson nem verbális kommunikációjukból. – Először is, melyikük Nikolett?

– Én – motyogta a szőke hajú.

– Tehát ön Petra – nyugtázta Alex, miközben teljesen oda is fordult a kisebbik lánnyal szembe, mivel látta, hogy ő lesz az, aki verbálisan mond majd el többet. – Régóta barátnők?

– Igen, már az általános sulis óta – felelte Petra, miközben egyfolytában Anitára pillantott.

– Gyakran járnak együtt szórakozni?

– Igen, szinte mindig. De miért?

– Kérem, engedje meg, hogy én kérdezzek! – kérte Alex a maga megszokott komorságában. – Barbara melyikükkel osztotta meg leginkább a magánügyeit?

– Természetesen mindkettőnkkel.

– Tegnap este is együtt indultak el?

– Miért kérdez ilyeneket, és hol van Barbi?

– Petra, kérem, a kérdésre feleljen!

A lány értetlenkedve megrázta a fejét, és ismét Anitát nézte.

– Ő miért van itt?

Alex megannyi türelemmel felelt, pedig Anita látta megfeszült hátizmaiból, hogy ideges. – Rendőrségi gyakornok.

– Gyakornok? Azért van itt, hogy minket tanulmányozzon?

– Petra, kérem! – próbálta Alex visszaterelni a kihallgatást a megfelelő irányba, de jól látta, hogy ez mindaddig lehetetlen lesz, míg a lány ennyire bizalmatlan. Féloldalt pillantott hát, majd némán várta a folytatást.

Anita odalépett az asztalhoz, és ahogy tanulta, rezzenéstelen arccal nézett le a tanúra, akit egy az egyben le is tegezett. – Ugye te vagy a vezér? Mindig te mondd meg, hová menjetek bulizni, mit csináljatok. Talán még azt is, hogy ki melyik ruháját vegye fel. Te vagy a legbátrabb hármótok közül.

– Talán. – A lány lezseren elhúzta a száját. – És akkor?

Arcmimikája igazán beszédes volt, és Alex épp ezért még mindig hallgatott. Anita azonban nem. Úgy tett, mintha már most tiszthelyettes lenne. – Van barátod?

A kérdés zavarba ejtette a vastag feketével kihúzott szemű lányt, aki – ezt tárgyilagosan látták – a barátnők közül a kevésbé szebb részt képviselte. Egészen fiús alakja volt a keskeny csípőjével, a széles vállával, és ezt a vonáshalmazt az arcáról, nyilván a centi vastag sminkkel próbálta elterelni.

– Nincs.

– És a barátnőidnek?

– Nekik sincs. De mi köze ennek bármihez?

Ismét egy kérdés, de Anita nem hagyta eltéríteni magát. Alexnek el kellett ismernie, nagyon jól csinálta.

– Miért nincs? Nem hiszem el, hogy egyikőtöknek sem akadt volna, hiszen fiatalok vagytok és csinosak.

Petra elcsendesedett egy kicsit. De ez a némaság is beszédesebb volt, mintha megszólalt volna. Aztán csak vállat vont, és nyíltan nézett bele kihallgatója szeméibe. – Mégis mit akarsz? – A nyomozóra vetette értetlen tekintetét, és neki is odaszegezte kérdését. – Ugye nem gondolta komolyan, hogy bármit is mondok egy gyakornoknak?

A szót kellően kihangsúlyozta, de a válasz ismétetlen elmaradt. Helyette Anita kérdezett tovább. – Hová mentetek tegnap este?

– Miért fontos ez? És hol van Barbi?

- Rendszeresen fogyasztottatok drogot?
- Nem! Jesszus, dehogy!
- Alkalomadtán?
- Nem, soha!
- Biztosan?
- Egészen biztos! Sosem drogoztunk, nem vagyunk hülyék.

De mi a csudát akarsz ezzel? Hol van Barbi?

Anita két kezével az asztalra támaszkodott, és egészen közel hajolt a lányhoz, hogy az érezze közvetlen intim zónájának fenyegetettségét, és azt, hogy teljesen komolyan beszél. – A barátnőtök a hullaházban van, ugyanis tegnap este megölték.

A lányok arcán előbb hitetlenkedés tükröződött, majd félelem. De mikor látták, hogy mindez maga a valóság, Nikolett a szája elé kapta kezét, és felzokogott, Petra pedig némán, szipogva hullatta könnyeit. – Mi... mégis, ki tette?

– Ezt szeretnénk kideríteni. Hajlandó vagy végre válaszolni a kérdésekre? Hol voltatok tegnap? Kikkel találkoztatok? Feltűnt valaki, aki gyanúsán viselkedett? Végig együtt voltatok? Meséljete el mindent!

– Én... Igen, én... – A lány nyelve megeredt, és könnyezve beszámolt mindenről, amiről úgy gondolta, fontos lehet. – Barbiéknál találkoztunk, onnan indultunk el bulizni. Előbb a Serpába mentünk, megittunk egy-két alkoholmentes koktélt, azután Peaches and Cream Clubba, ott töltöttük az estét. Valamikor hajnalba mentünk haza.

– Együtt? – tette fel a lényeges kérdést Alex, mire Petra bólogatni kezdett.

– Igen. Mondtam a lányoknak, hogy aludjunk együtt, de Barbi minden áron haza akart menni. Ezért mi Nikivel hozzánk mentünk, Barbi pedig haza.

– Így volt? – Alex Nikolettre nézett, aki arcán zavar látszott, de aztán mégis bölintott.

– És Barbara? Egyedül ment haza?

– Ahogy én láttam, igen. Bár a clubban kacérkodott néhány fiúval, de aztán lepattintotta őket.

Anita felegyenesedett, kidüllesztette melleit, és egyik kezét csípőre tette. – Milyen volt Barbi? Tetszett a fiúknak?

– Ööö. Igen. Nagyon szép volt – felelte Petra, miközben Anita alakját vette szemügyre, és tekintete megállapodott annak kerek mellein, amik kidomborodtak a kék pulóverben. Azután bánatosan tovasiklott. – Szeretett kihívóan öltözködni, és minden jól állt neki. Mindenki odavolt érte.

– Szébb volt, mint Nikolett?

– Igen, sokkal.

– Milyen típusú fiúi voltak?

– Nem volt kimondott típusa. Volt már barna fiúja, szőke, fekete, egyszer még néger is.

– Ezek szerint sok fiúja volt. Mégis hány?

– Honnan tudjam? Nem számoltam meg.

– Nem? – A kérdés inkább kihívó volt, és maga Petra is annak vette, mert végül mégis besaccolta.

– Úgy tíz-tizenöt. De volt, amelyik csak egy napig tartott, és volt, amelyikkel le sem feküdt.

– Tegnap egy fiú sem volt, aki bejött neki? Egyikre sem mondta, hogy tetszik neki? – Miután a lány a fejét rázta, Anita tovább faggatta. – Barátnők, nyilván megnézik egymás társaságát, ha másért nem azért, hogy kivesézzék, kinevessék őket. Milyenek voltak? Fel tudod idézni? Esetleg volt valaki, aki feltűnően figyelte Barbarát, aki jobban nyomult, aki erőszakosabb volt?

Petra szeméből újra eleredtek a könnyek, és látszott rajta, megtört, egészen megtört Anita szavaitól, aki egyidős volt vele, mégis annyira más. Mégsem válaszolt úgy, ahogy remélték, mert egyre csak a fejét rázta. – Nem, nem volt olyan. Csak srácok voltak, és amúgy sem jegyeztem meg az arcukat.

– És maga? – Alex Nikolettire nézett, tekintete szinte átfúrta a lányt, és talán attól, talán mástól, de az is nemet intett.

Nem volt mit tenni, Alex felállt, és egyszerűen elhagyta a szobát, ahogy azután Anita is, aki követte főnökét az irodába.

Alex a homlokát simogatta, miközben az asztalához lépett és leült, de nem szólt, nem is nézett a lányra.

Dominik jelent meg az ajtóban, kikerülte Anitát, és Alexhez sétált. Látszólag nyugodt volt, ám szavai nem ezt mutatták.

– Merész vállalkozás egy kislányra bízni a kihallgatást. Ez nem gyerekjáték! Nem egy gyilkossági ügyön kellene gyakorolnia.

Anita értetlenkedve bámulta, arcáról lerítt döbbenete. Hát még, mikor Alex felnézett, majd tekintetét lassan, elgondolkodva eresztette vissza asztalára, azután kezébe vette az aktát, és felállt. Arca nem sok jót tükrözött, és a lány biztos volt benne, egyet ért kollégájával.

– Anita tudja, mit csinál – jelentette ki mégis.

– Ezt hiszed? – Dominik hangjában több volt a kétkedés, mint várták. Anita fülig pirult tőle, nyilván, mert jól tudta, a férfi mire gondol. – Talán elvégzett egy kriminológiai mesterszakot? Vagy túl van legalább a rendőrségi főiskolán? Ez csak egy zöldfülű.

Alex, akárcsak a lány, összehúzta szemöldökét, kilépett az asztala mögül, és miközben elhaladt barátja mellett, válaszolt.

– Menj, lássuk, te mire jutsz!

Dominik nem tetszően kifordult a helyiségből, tekintete nem csupán rosszallást, de némi felháborodást is tükrözött. A kihallgatószooba felé vette az irányt.

Alex nem foglalkozott vele tovább, inkább odaállt Anita mellé, és hozzá intézte szavait.

– A lány titkol valamit.

Anita szemei kikerekedtek, és időbe telt, mire rájött, miről is van szó. – Igen. Észrevettem. A másik, Nikolett pedig úgy táncol, ahogy ő füttyül.

– Valójában nem is válaszolt, csak helyeselt, de azt is félve.

– De miért? Hiszen a hírre, hogy a barátnőjük meghalt, úgy reagáltak, ahogy kellett. Nem volt semmi olyan gesztus, ami arra engedett volna következtetni, hogy közük lenne hozzá.

– Abban nincs, de talán az áldozattá válásban van. – Alex szemei csillogtak, ahogy a lányra pillantott, és azt mondta, amit gondolt, nem érdekelte senki véleménye. – Mindent úgy csináltál, ahogy vártam tőled. Egyelőre ennyi elég is lesz. Menj, pihenj egyet és öltözz át! Szólok apádnak, hogy vigyen haza.

– Muszáj?

Csak egyetlen villantás volt, de tudta, Anita máris szót fogad.

„Statistikailag a kor és a bűnözés olyan együttható, amely ha minél korábbról indul, annál inkább növeli a bűncselekmények számát, és növeli azok kimenetelét.”

Deni pontban hatkor érkezett. Láttam az ablakból, ahogy leparkolt a ház elé. Szerencsémre apa még nem ért haza, anya pedig jobban el volt foglalva azzal, hogy összepakolja a holmijait, minthogy felfigyeljen bármire is maga körül.

Egyetlen porcikám se kívánta ezt az estét, sokkal szívesebben lettem volna az irodában apáékkal. De nem volt választásom, mivel megígértem, hogy részt veszek a bulin, a szavamat nem vonhattam vissza. Így hát teljes pompámban – egy fekete cicanadrágban a hozzá illő hosszú szárú csizmával, egy mélykék, csípőig érő kötött pulóverben, és enyhe sminkkel – mentem a bejárathoz, és mielőtt barátom csengethetett volna, szélesre tártam előtte az ajtót.

Zavartan mosolyogtam, és abban reménykedtem, nem olvassa le arcomról érzéseimet. Megcsaltam. Ez járt a fejemben, abban a pillanatban, mikor ott állt előttem, és rám vetette kedvesen csillogó kék szemeit. Valójában nem láttam, mert rá sem mertem nézni, csak a nyakát körülfonó laza fekete sálra szegeztem tekintetem.

– Szia Niti! – Azonnal a karjaiba kapott, és egy csókkal akarta kifejezni találkozásunk örömét, de még sikerült időben kicsusszannom a karjai közül, és miután magamra vettem a fogason lógó kabátomat, indulásra készen széttártam a karjaimat.

– Mehetünk!

– Már is? – döbönt meg a fiú. – Azt hittem, bemegyünk a szüleidhez, és eldiskurálunk egy kicsit. Számítottam faterod keresztkérdéseire, totál felkészültem.

– Akkor sajna ki kell, ábrándítsalak, mert nincsenek itthon. – Füllentettem, de nem érdekelt. Olyan ideges voltam, hogy ha kell, a csillagokat is lehazudom az égről. – Úgyhogy akár mehetünk is!

– Ez komoly? – Deni nem nagyon mozdult, és úgy nézett rám, mintha egy szavamat sem hinné. – Nem érdekli őket a lányuk barátja? Tudták, hogy jövök, és egyikük sincs itthon?

Fülig vörösödtem, és egy sóhaj kíséretében kitudskoltam Denit az ajtón. – Az az igazság, hogy nem tudták, hogy jössz. Tudod, van némi problémájuk, és hát... éppen most nem jött jókor, hogy be akarsz nekik mutatkozni.

– Ezt ők mondják vagy te?

A kérdés egyértelműen gyanúsító volt, de álltam elébe, és szemem sem rebtent a válasszal.

– Én, mert látom, hogy mi zajlik. Problémáik vannak, jóval terheltebbek az átlagnál, csak felidegesítené őket egy udvarló. És ez nem ellened irányul, csak tény.

– Aha! – Bár kétkedve, de úgy tűnt, Deni elfogadta az érveimet, mert nem vitatkozott többet, csak elindult a kocsijához, én pedig követtem.

Az út nem volt túl hosszú, Deni szülei úgy harminc kilométerre laktak egy kistaluban. A ház igen impozáns volt, látszott, hogy jól élnek, akik lakják. Nagy, hatalmas, és igen jól megtervezett, szépen kialakított épület.

Persze ez még inkább idegessé tett, mert jól tudtam, a gazdagok más mércével mérik az embereket, mint azok, akik megdolgoznak a pénzükért, és persze egy fele ekkora lakásért.

Mikor Deni megfogta a kezem, és húzott a bejárathoz, egyre kevésbé akartam menni, és végül komolyan erőt kellett vennem magamon, hogy ne fussak el. Pedig valójában nem féltem, csak épp nem mertem belenézni sem a barátom, sem annak szülei szemébe. Na nem mintha lett volna választásom, hiszen olyan gyorsan közelgett a perc, a pillanat, ahogy egyre beljebb léptünk a házba.

– Anya! Megjöttünk! – kiáltotta el magát Deni, amitől összereztem, de hallgattam, mint akinek kitépték a nyelvét.

Zörgés hallatszott, majd hamarosan egy magas, vékony, hosszú lábú, feltűnően csinos és barátságos asszony sietett elénk. Ruhája a legújabb divat szerinti, körmei kifestve, szeme kihúzva élénk kék színnel, szája vörös rúzzsal... Egyszóval gyönyörűen nézett ki. Korát elemezve se hittem volna, hogy ekkora fia van, hiszen jóval fiatalabbnak látszott, mint amennyi valójában lehetett.

– Ó, de korán! – rikkantott a nő, és egy széles mosollyal megölelte fiát, és úgy szorította keblére, mintha ezer éve nem

látta volna. – Úgy örülök, hogy mégis eljöttetek! Apád is nagyon boldog lesz, ha meglát.

– Itthon van? – bontakozott ki Deni az ölelésből, és a nappali felé vizslatott valami különös ádáz tekintettel.

– Még nincs. Hétnél előbb nem jön haza. De mutasd magad! Olyan régen nem láttalak.

– Nem hiszem, hogy bármi is más lenne rajtam, mint eddig – közölte Deni, de azért hagyta, hogy az anyja alaposabban megnézzze.

– Ó, dehogynem! Egészen férfi lettél. És a barátnőd? – pillantott felém az asszony, amitől a legszívesebben a föld alá süllyedtem volna.

– Ó Niti.

– Jó napot! – köszöntem illedelmesen, és egy zavart mosolyt próbáltam elereszteni. Nagyjából sikerült is, de abban biztos voltam, Alex nem lenne büszke rám, ha látna. Komor szemei mindig parancsoltak, és ettől én is képes voltam uralkodni gyengeségeimen. Most is, elég volt rá gondolnom, máris jobban éreztem magam.

– Nahát! Milyen szép kislány! Úgy látom, Bartell Dániel igen szerencsés fiatalember.

Mosolyogtam, bár valószínűleg csupán grimasznak látszott a szám sarkának mozdulása. De az asszony ezzel is nagyon meg lehetett elégedve, mert a kezét nyújtotta felém.

– Niti, már sokat hallottam rólad. Tegezz nyugodtan! A nevem Anna.

– Köszönöm – dünnyögtem, bár nem voltam biztos benne, hogy valaha megszólítom majd.

– Megyek, folytatom az előkészületeket. A vacsora fél hétre érkezik, ahogy a többiek is. Ugye nem lesz semmi veszekedés, vita? – kérdezte, miközben komolyan fiára pillantott, ám a következő percben már ott is hagyott bennünket. A konyhából azonban még visszakiabált. – Foglaljátok le magatokat addig!

Elmotyogtam egy „Segíthetek?”-et, de Deni azonnal leintett, hogy úgyszem tudok, ha meg igen, anyjának nem tetszene. Így hagytam, hogy barátom körbevezessen a házon, és megmutassa annak minden zeg-zugát.

„A család a legerősebb szocializáló.”

– Fáradtnak látszol. – Ferenc felhúzott szemöldökkel méregette Alexet, aki a viktimológiai térképet böngészte. Oda sem figyelt kollégájára, mert volt valami, ami ott motoszkált a gondolataiban, és nem hagyta nyugodni. Karjait keresztbe fonta mellkasán, miközben egyik kezével az állát simogatta. Összpontosított, így Ferencnek újból el kellett mondania megállapítását, hogy eljusson hozzá. – Hosszú volt a nap. Te is fáradtnak tűnsz. Menjünk haza!

Alex odafordult kollégájához és rámeredt. A szavak lassan tudatosultak benne, mintha valami különös álmvilágból ébredt volna. – Haza mennél? – kérdezte végül, és kissé lazított merevségén. – Persze, menj csak!

– És te?

– Én is megyek mindjárt, csak még... átfutok néhány adatot.

Ferenc felállt asztalától, és fürkészsze pislogott barátjára. – Ne legyél ilyen megszállott! Már senki nincs itt, csak mi és az éjszakások. Gyere!

– Mindjárt – ismételte magát Alex, és hogy nyomatékot adjon szavainak, az asztaláról elvette az aktát és belelapozott. Nem foglalkozott tovább kollégájával, így az jobb híján intett eget, és kiballagott az irodából.

„A bűncselekmény helyszíne: Budapest” – olvasta Alex, majd ehhez mérten a térképre sandított. Az aktát letette, majd másikat vett kezébe, és ahogy az előbb, itt is megnézte a helyszínt, majd a következőnél is. Volt valami... valami, amit még nem látott tisztán.

Hirtelen ledobott mindent az asztalra, majd előhalászta zsebéből a mobilját, és ma már sokadjára megpróbálta utolérni volt feleségét. Bár nem számított rá, de néhány csengetés után egy fásult női hang szólt bele a készülékbe.

– Igen?

Alex felsóhajtott, és előre hallotta a megannyi szidalmat, mint általában. Mégis megszólalt, valami különösen fáradt, keserű mormogással. – Alex vagyok. Laura ott van?

– Nincs, épp fürdik. – Volt az egészen nyugodt válasz.

– Próbáltalak utolérni egész nap, de nem sikerült.

– Mert Laurával elmentünk csavarogni. Nem szerettük volna, ha megzavarják a szórakozásunkat, és megbeszéltük, hogy senkinek nem vesszük fel a telefont, senkinek nem vagyunk elérhetőek. Csajos buli volt.

– Értem – nyugtázta Alex, és az asszony szavaitól még inkább elkapta a bűntudat. – Sajnálom. Nézd, én... szólni akartam, hogy közbejött egy ügy, és...

– Ne! – szólt rá volt felesége halkán, ám határozottan. – Nem akarom megint a magyarázkodásodat hallgatni! Ez idáig dühös voltam rád, és úgy gondoltam, sokkal jobb lenne a lányunknak, ha nem lennél jelen az életébe. Áron nagyon jó apja lenne helyetted, és így megúsznánk a betartatlan ígéreteid miatti szenvedést. Bevallom, ma is patáliát akartam csapni, haragudni rád, gyűlölni téged, amiért megkeserítetted Laura életét. De... tudod mi történt? A kislányod azt mondta, megért téged, és büszke rád, amiért megpróbálsz mindenkit megmenteni. Arra kért, ne bántsalak, mert ő tudja, hogy szereted és fontos neked, és ha bajban lenne, az életedet kockáztatnád, hogy megmentsd. És milyen jó neki ezért, mert van, akiért nem harcol senki.

Alexnek elakadt a szava meghatottságában. Sosem gondolta volna, hogy valaha megéri, hogy gyermeke ennyire megértően viszonyul hozzá. Persze jól esett, de nem akarta áztatni sem magát, sem családját.

– Laura nagyon eszes kislány.

– Az apjától örökölte, ahogy az empatikus hajlamait is – duruzsolta az asszony. – Megértelek Alex, valójában mindig is megértettelek, csak rettenetesen fájt látnom, hogy a kislányunk mennyire szenved a hiányodtól. De most, hogy már ő is érti, megnyugodtam, és nem harcolok többé ellened.

– Köszönöm! – suttogta Alex, mert hirtelen nem tudott mást. Csak állt mereven, és valahol messze repítette a múlt. De hamar tudatára ébredt a jelennek, mikor volt neje elbúcsúzott, és letette a kagylót.

Ő sem tehetett mást, lassú mozdulattal elsüllyesztette zsebébe a mobilját, miközben azon tanakodott, vajon Anita hogy viselte régen apja távollétét.

Anita!

Alex a térképre emelte tekintetét, és ahogy egyre közeledett hozzá, úgy figyelte meg pontról pontra a vonatállomásokat, azt az útvonalat, ahol a lány Pestről jár haza. Pest, Pest...

– Te jó ég! – rebegette, és alaposan átnézett újra minden aktát, hátha elkombinált valamit, hátha...

„A konstellációt mindig, mindenben vizsgálni kell, hiszen az összefüggések által lehet megoldani a legtöbb esetet.”

Valahogy nagyon lassan telt az idő, én pedig egyre kellemetlenebbül éreztem magam. Főleg azután, hogy a vendégek is gyülekezni kezdtek, és Anna mindenkinek úgy mutatott be, mint fia jövődöbelijét. Úgy beszélt, mintha már együtt élnék, ami annyiban nem volt igaz, hogy csupán egy albérletbe laktunk, de mindkettőnknek megvolt a saját birodalma. Igaz, gyakran aludtunk együtt, de az ellenkezője is sokszor előfordult.

Valamikor hét óra tájban, mikor már mindenki megérkezett, Anna a nappaliba terelt bennünket, és arra kért, maradjunk csendben, mert a ház ura bármikor megjöhet. Így is tettünk. Leültünk az asztal köré, és csendben beszélgettünk. Számomra ez kényszercsevej volt, ugyanis Deni nagymamája, aki mellettem ült, akart tudni egy-két dolgot rólam, és egyfolytában kérdezett. Úgy tettem, mint aki nagyon izgatott, és élvezzi a családi pillanatokat, közben meg azért imádkoztam, hogy legyen már vége.

Egy autó lámpái világítottak be a sötét folyosóra, mire valaki püsszegni kezdett, így elhallgattunk. Hamarosan pedig nyílt a bejárati ajtó, és egy magas árny közeledett a nappali felé. Mikor a küszöbre ért, mindenki felkiáltott, hogy „Boldog születésnapot!” Mindenki, csak én nem. Meredten néztem a daliás, kék szemű alakot, aki éppen úgy nézett ki, mint ahogy alig néhány órája, mint ott Alexék irodájában.

– Dominik! – suttogtam, és az ájulás környékén kapaszkodtam bele a szék karfájába. Nem akartam magamra felhívni a figyelmet, így sietve elfordultam, és lehajtott fejjel kerestem a menekülési útvonalat.

Mit tettem? Nem elég, hogy megcsaltam Denit, de éppen az édesapjával, éppen vele, aki ráadásul – úgy látszott – boldog házasságban él. Ha tehettem volna, ott sülydedek a föld alá, de sem a padló nem akart megnyílni alattam, sem a csoda nem akart jönni, amiért fohászkodtam. Ráadásul, miután mindenki kiürülte magát, és ölelkezve felköszöntötték Dominiket, Anna megragadta a kezem, és lelkesen be akart mutatni.

Sírni vágytam, és megtettem minden lehetséges dolgot a szabadulásomért. Ódzkodtam, próbáltam elhúzni a kezem, de mire Anna elengedett, már Dominik is észrevett, és hatalmas, döbönt szemeket meresztett rám.

– Drágám! – csivített a ház asszonya. – Bemutatom a fiad barátnőjét, Nitit.

Lesütöttem a szemem, és próbáltam elfojtani testem remegését, szívem eszeveszett lüktetését, de nemigen sikerült. Olyan volt, mintha megállt volna a világ körülöttem, mert már a beszélgetést sem hallottam magam körül, csak és kizárólag Dominik suttogását, amint a nevemet mondta.

– Niti...

Mikor felnéztem, láttam arcizmainak rándulását, és leolvastam vonásairól ugyanazt, amit én magam is éreztem. Egy pillanatra egészen elvesztem benne, de a valóság hamar kijózanított, mikor Anna fennhangon átvette az irányítást.

– Gyere, drágám! Ül az asztalfőre, ma te vagy az ünnepelt! – És már húzta is férjét, aki még egy utolsó pillantást vetett felém, és hagyta magát tovavonszolni.

Mikor már messzebb voltak tőlem, akkor vettem észre, hogy eleddig nem vettem levegőt, vagy csak minimálisan, mert hirtelen úgy kezdtem kapkodni az éltető oxigént, mint a fuldokló, aki épp megmenekült.

– Na, hogy tetszett a szörnyeteg?

– Ször... szörnyeteg?

– Apám, a szörnyeteg – közölte Deni, aki valóban így emlegette édesapját. Mégsem érettem, hiszen Dominik olyan... olyan édes volt, olyan férfias, olyan... – Kedves ember.

– Ja, az – nyugtázta barátom egy fintorral, majd átkarolta a derekamat, és odahúzott magához, hogy megcsókoljon. Alig bírtam kimenteni magam, és kissé hátrább lépni.

– Nem vagyok túl jól. – Még csak nem is hazudtam, és ezt arcom sápadtságán bizonyára ő is észrevette, mert alaposabban szemügyre vett.

– Tényleg nem nézel ki valami jól – méregette nyúzott ábrázatomat. Bár ránézni sem mertem, de éreztem vizslatását, mintha csak a fejembe próbálna beelátni. – Gyere, üljünk le egy kicsit! – Kihúzta a székem, pedig már nem volt

maradásom. De nemigen tehettem mást, mert Deni nagymamája már ismét velem volt elfoglalva.

– Izgatott vagy, igaz? Ne aggódj, Dominik jó ember, nem lehet kifogása ellened.

Ha csak sejtette volna, hogy mi bajom, biztosan nem próbál jobb kedvre deríteni. Menekülni akartam, de nem volt hova. Ráadásul úgy éreztem, egyre több szem szegeződik rám. Időbe telt, mire feldolgoztam ezt, és persze a traumát, ami Dominik jelenlétével ért. Percekig csendben, némán ücsörögtem, és Alex vonásait próbáltam felidézni magamban, mert az ő arcáról soha senki nem olvasta le érzéseit. Ilyen akartam lenni én is. Nem ment azonnal, de ahogy Anna felszolgált a vacsorát, és mindenkit lefoglalt a rántott és sült húsok zamata, némileg oldódott bennem a feszültség. Bár étvágyam nem volt, azért turkáltam egy kicsit a tányéromra tett húsban és köretben, majd egy óvatlan pillanatban felnéztem, egyenesen Dominkre, aki... épp ugyanezt tette.

Arcizmai rángtak, a szeme szikrákat szórt, és a levegőt is láthatóan szaporábban szedte. Leolvastam róla mindent, amit csak tudtam.

A pokolba kívánt, vagy legalábbis szerette volna meg nem törtéنتé tenni mindazt, ami köztünk volt. Mivel azonban nem tudta, kínosan érintette minden együtt töltött perc. Amit nem is csodáltam, hiszen nem csak fia előtt kellett titkolóznia, hanem felesége előtt is, hiszen minden zokszó nélkül megcsalta.

Mélázásomat csengetés zavarta meg. Anna, mint egy jó háziasszony, máris szaladt ajtót nyitni. Azt hittem – ahogy mások is –, még több vendég érkezik, vagy valami meglepetés. Ám a ház asszonya csalódottan tért vissza, és még az asztal végéről szólt oda férjének.

– Drágám! Hottner keres.

Felpillantottam, de nem láttam Alexet. Szuggeráltam, gondolatban hívtam, de hiába. Nem jött be. Ezt Dominik is észrevette, mert abbahagyta a vacsorát, felállt az asztaltól és kiment.

De szerettem volna ugyanezt tenni én is! Tudtam, kevés hasonló esélyem lesz megszabadulni innen. Persze nem

akartam bántani senkit sem, legfőképpen nem Denit, mégis... fullasztott a levegő, feszélyezett a környezet, az árgus szemek, a kíváncsiskodás, a... minden. Szövegeket gyártottam magamban a lelépésemre, de abban a pillanatban rájöttem, ha nem cselekszem, minden kifogás kevés lesz a normális, békés távozásra. Így hát zavartan odafordultam barátomhoz, és a lehető leghitelesebben próbáltam előadni magam.

– Ne haragudj, de beszélnem kell Alexszel!

– Alexszel? – A kérdés kíváncsi volt, de meg sem hallottam, csak felálltam, és lehajtott fejjel kísértáltam a nappaliból. A folyosón lekaptam a kabátomat a fogasról, és ezzel a hévvel majdnem lesodortam Deni anyjának kedvencét a falról, egy Replika lemezt. Alig egy pillantásra méltattam, azután vállamra terítettem a dzsekit, majd kiléptem a hűvös téli sötétségbe.

Amint megpillantottam Hottnert, a sírás kerülgetett. Bár Dominik is ott állt vele szemben, órá még csak rá sem néztem. Egyenesen Alexhez siettem, és könyörögve pislogtam döbönt szemeibe.

– Mondd, hogy veled kell mennem! – kérleltem elcsukló hangon, miközben a kabátomat szorosán összehúztam magamon.

Kutatóan mért végig, aztán egy pillantást vetett barátjára, végül fejével intett az autója felé. – Szállj be!

Rohantam, vagy inkább repültem a Jeephez, és némán beszálltam az anyósülésbe. Addigra már néhány könnycsepp is utat talált magának, és egyre lefelé tartott az arcomon. Letöröltem, és mély lélegzet véve próbáltam megnyugodni. De ahogy teltek a percek, egyre idegesebbé váltam. Félttem, rettegtem, hogy Deni vagy az anyja kijön, és nekem magyarázkodnom kell. Fohászkodtam, hogy induljunk végre, és magam mögött tudhassam ezt a rémes vacsorát.

„A kriminalisztikában is ismert nem verbális kommunikáció a legősibb közlési forma, és hamar lebuktatja azokat, akik hazudnak, titkolóznak.”

– Történt valami? – Alex kutatóan figyelte Dominik vonásait, látta arcizmainak rángását, összehúzott szemöldökét, szája keskenyvé vált vonalát. Amint pedig lejjebb tévedt a tekintete, feltűnt barátja keresztbe font, ökölbe szorított keze, keresztbe tett lábai. Úgy olvasott eme gesztusokból, mint más a könyvekből.

Dominik védekezett, elutasított és kizárt mindenfajta közeledést. A háritó mozdulat egyértelmű volt, ahogy dühe is, melyet ökölbe szorított kezei mutattak. Szinte vibrált a feszültség körülötte, az idegesség átjárta minden porcikáját. Mégis nyugodt hangon felelt.

– Semmi olyan, amit ne tudnék megoldani. Te inkább Anitával törődj!

– Az meglesz. Reggel találkozunk. De ha addig beszélni akarsz, tudod a számomat.

Alex nem várt tovább, biccentett, majd beszállt a közelben álló kocsiába. Bár nem akart kombinálni, de a tények, amik kiszúrták a szemét, önmagukért beszéltek. Mégsem szólt, csak elindította az autót, és kikanyarodott az útra.

Némán vezetett, esze ágában nem volt megtörni a csendet. Még jól is esett neki, hiszen kevésszer volt része benne, hogy barátja lánya ilyen hallgatólag.

Ám a csend nem tartott sokáig, mert egyszer csak megcsörrent Anita mobilja. A lány egészen összerezett, miközben kapkodva kereste a hangos kis készüléket. Bele telt egy kis időbe, mire megtalálta. Szinte sírva vette füléhez, és úgy szólt bele, mintha a kivégzőtisztt hívná.

– Deni! – Még a hangja is remegett, amitől Alex akaratlanul is megsajnálta, bár ezt nem mutatta, nem mutathatta. Anita azonban sokkal nagyobb dilemmával állt szemben – ez látszott – minthogy egyedül megküzdjön vele. Nem tudta, mit tegyen, még csak nem is válaszolt a telefonba, csak egyszerűen odanyújtotta Alexnek, és esdeklően pislogott felé.

A férfi elvette a mobilt, és teljesen nyugodtan szólt bele, mintha azt előre megbeszélte volna Anitával.

– Hottner Alexander – közölte első körben.

– *Üdv! De visszaadná Nitinek?*

– Nem. – Volt a tömör válasz, de Alex is tudta, ez vajmi kevés lesz ahhoz, hogy ezt a fiatalembert megfélemezze, még ha csak egy időre is, ezért nagy vonalakban közölte azt, amit feltétlenül muszáj volt. – Anitát egy gyilkossági ügyből kifolyólag rendőri védelem alá kell helyeznem.

– *Tessék? Ez valami vicc?* – Deni döbönt hangja éppen olyan volt, mint amire Alex számított, és amilyen szemeket Anita vetett rá, mikor a szavak eljutottak a tudatáig. Így nem is akarta tovább ragozni a dolgokat, egyszerűen elkészönt és a telefont belesüllyesztette saját zakója belső zsebébe. A kérdésáradatot mégsem úszta meg.

– Engem? Én? – A lány olyan elesetten pillantott fel, mint egy nagy szemű, gyönyörű őzgida. Csak a kőszívű embernek nem dobbant volna meg a szíve.

– Minden jel arra mutat.

– De hát... mi?

– Szőke haj, húsz év körüli életkor, Pest, és az útvonal, ami hazafelé vezet téged szinte minden hétvégén. A legutóbbi gyilkosság pedig egyértelműen jelzi, hiszen pesti lány Tatabányán.

– Neki mind a két helyszín fontos. Az első gyilkosság Pesten történt, az utolsó lány pedig pesti. Te jó ég! Tényleg nálam futnak össze a fonalak?

Anita egész testében reszketett, még jobban, mint addig. Ajkai remegtek, és a pánik jelei jelentek meg rajta. Ám amint kiértek a városba vezető útra, ismét megtalálta önmagát. – Melletted akarok védelem alatt lenni!

Alex felsóhajtott, és elfordult, bal könyökét az ajtónak támasztotta, és az állát simogatta. Tudta, nem tenné helyesen, nagyon nem.

„A bűnesetet nem csak megoldani kell, de megelőzni is. Meg kell akadályozni a megfelelő alkalom létrejöttét, az áldozattá válást, a bűncselekmény lehetőségét.”

Amint visszaértünk az irodába, Alex felkattintotta a lámpát, és lesegítette a kabátomat. Leültetett apám asztalához, majd a saját székét odahúzta mellém, és ő is helyet foglalt. A forgószék két oldalát megfogva maga felé fordított, és szigorúan a szemembe nézett.

Tudtam, mi következik, de nem kívánta egyetlen porcikám sem. Reszkettem, mint a nyárfalevél, pedig nem fáztam, csupán az idegesség dolgozott bennem, na meg a félelem, ami egyre jobban eluralt. Alex levette a zakóját és a vállamra terítette, csak azután tette fel kérdéseit.

– Tudsz a környezetemben bárkit, aki annyira odavan érted, hogy ölni lenne képes? Bárkit, aki gyűlöl? Minden személy fontos lehet, még az is, akiről nem hiszed, hogy az.

– Tudom – suttogtam összekoccanó fogakkal. – Ismerem ezt a részt.

– Akkor?

Összehúztam magamon a zakót, és lehajtott fejjel próbáltam emlékezni, de abban a pillanatban azt sem tudtam, én ki vagyok. Nehéz volt koncentrálnom, főleg, hogy Alex igen közel ült az intim zónámhoz, és ez bezavart. Persze ezt ő is tudta, hiszen kívülről fújta minden taktikát, amivel a kellő hatást el lehet érni. Nálam például azt, hogy őszinte válaszokat adjak, és még csak meg se próbáljak füllenteni.

– Nem tudom. Én... – sóhajtottam, és megpróbáltam átlátni a dolgokat, és nem az áldozat, hanem a nyomozó szemszögéből látni. – Több tucat emberen kell alaposabban átrágnom magam. Hiszen a potenciális elkövetőt nem biztos, hogy közvetlenül ismerem.

– Menjünk sorjában. Kezdjük azokkal, akik a közvetlen környezetembe tartoznak.

– Deni, a barátom, a szobatársnőim, Kati és Eszter, néhány régebbi barát, néhány osztálytárs, a szüleim és te.

Láttam ahogy Alex egyik szemöldöke megemelkedik, és szinte tudtam, ahogy gondolatban hozzátett még egy embert.

– Van valaki, aki ebből a körből kiemelkedik? Aki jobban odafigyel rád, vagy aki csak figyel?

– Mivel a lányok kiesnek, az első Deni.

– Deni, a barátod, és ha jól tudom, Dominik fia. Igaz?

Megdöbbsentem, hogy ilyen jól informált. – Ezt... ezt honnan tudod? – kérdeztem dadogva.

– Régóta ismerem Dominiket, és elégszer emlegette már Deni nevű fiát.

– Deni lehet több is a földön.

– Olyan, akinek ha az apját meglátod, teljesen ledermedsz, csak egy.

Fülig vörösödtem, de a tény, tény maradt, nem tagadhattam, még ha ezzel el is mondtam mindent, ami bántott. – Igazad van. És ez esetben, gondolom, őt kizárhatjuk.

– Gondolod?

A kérdés kétkedő mivolta megütötte a fülem, és egyenesen Alex szemeibe néztem, hogy felfedezzem benne, mire is gondol. Nem kertelt, megmondta az igazat, amit legbelül magam is tudtam. – Nem zárható ki senki. Még Dominik sem.

– A barátod – közöltem vele, mintha ő nem tudta volna.

– Egy deviáns személyiségnél ez nem szempont.

– Deviánsnak tartod a barátodat?

Alex komor arca még inkább elkomolyodott. – Kevés emberért tenném tűzbe a kezem, és akkor is alaposan megvizsgálnám, valóban érdemes-e.

Kíváncsi lettem, így a kérdést nem hagyhattam ki. – Értem?

Nem felelt, inkább folytatta a kihallgatásomat. – Deni hogyan viselkedett mostanában? Nem találtál benne valami különöst? Nem próbált eltitkolni valamit?

– Nem – ráztam meg a fejem, miközben egyre azt magyaráztam magamnak, nem én vagyok az áldozat, csupán a rendőr, aki megpróbálja megoldani az ügyet. – Mikor történt az első eset? Másfél hónapja. Nem, nem volt semmilyen törés, sem akkor, sem később.

– Deni nyúlt valaha droghoz?

– Nem.

– Vagy csak nem tudsz róla.

A fejemet ráztam a feltételezésre is. – Biztosíthatlak, nem kerülte volna el a figyelmemet a furcsa viselkedés.

– Bárki a közvetlen ismeretségi körben, aki nyúlt valaha droghoz?

– Nem... nem tudom. – Vallanom kellett, többet, mint amit valaha is el akartam mondani. Így hát megadóan ölembé ejtettem a kezeimet, és egy mély sóhaj után mesélni kezdtem. – Amikor felkerültem Pestre, tetszett a nagyváros zaja, a fenti élet. Miután Denivel összejöttünk, gyakran jártunk szórakozni, több közös barátunk is volt. Több, ami vagy egy tucatot jelent. Velük jártuk a szórakozóhelyeket hétfégenként. Mindenki másmilyen volt. De soha nem feltételeztem volna egyikükről sem, hogy használna bármilyen szert, és nem is láttam soha. Az italt nem vetették meg, páran cigarettáztak is, de ennyi. Azóta azonban nem tudom, kivel, mi történt, mert már jó ideje nem járok el sehová, hiszen ahogy tehetem, jövök haza.

– Mikor szakítottad meg a kapcsolatot velük?

– Már vagy egy éve.

– Akkor, mégis mi történt közel két hónappal ezelőtt?

Szemei átszűrták a fejem, és úgy éreztem, belelát a gondolataimba. Mégis próbáltam higgadtan felelni. – Nem tudom. Ha megfeszülök, sem tudom.

Alex bólintott. – Távolabbi barátok, ismerősök.

– Az egész iskola? A boltosok, akiknél vásárolni szoktam? A MÁV dolgozók, akikkel találkozom, mikor ide jövök? – A fejemet ráztam. – Nem tudom.

– Ezt már mondtad egy párszor – közölte nehézkesen, és csak ekkor tűnt fel, mennyire fáradtak a vonásai. Mégis olyan kitaratóan ült velem szemben, mintha képes lenne egész éjjel faggatni.

– Alex, adj egy kis időt, kérlek!

Nem gondoltam, hogy megteszi, és abban a pillanatban bizonyára ő sem, de akkor halk kopogás után kinyílt az ajtó. Dominik lépett be, mire Alex kíváncsian feltápáskodott, és barátja felé fordult.

A szívem hevesebben vert, mint valaha. Tudtam, nagyon jól tudtam, Dominik miattam jött ide. Mégsem moccantam, csak vártam a folytatást, akár egy néző a moziban.

– Baj van? – tudakolta Alex, pedig leolvastam testtartásáról, arra számít a legkevésbé.

– Nincs – közölte Dominik, és még csak nem is fűzött hozzá több magyarázatot. – Biztosan fáradt vagy. Menj, pihenj egyet, addig itt maradok veled! – bökött felém.

Fülig pirultam, és még a lélegzetemet is visszatartottam. Nem volt kétséges, hogy Alex értette a helyzetet, és reakciója is ehhez mérten történt.

– A szomszéd irodában leszek – mondta, és rám se nézve kísértelt az ajtón, amit résnyire nyitva hagyott.

Dominik azonban becsukta, mihelyst hallotta barátja távolodó lépteit. Azután mélyen rám nézett, majd leült Alex helyére, szembe velem.

Mozdulni sem bírtam a várakozástól, az értetlenségtől, attól, hogy elképzelni sem tudtam, mi hozta ide, és mit akar még tőlem. Vajon Alexnek igaza volt, és ő lenne a titokzatos gyilkos?

Nevethetnékem támadt, mert visszagondolva az előző éjszakára, Dominiket mindennek el tudtam képzelni, de durva, bosszútól szomjas bűnözőnek nem. Mindez a gondolatmenet oldotta a feszültségemet, és már képes voltam felemelt fejjel a szemébe nézni.

– Beszélünk kell! – Még előre is hajolt, így jól láthattam komorságát, fásult idegességét és teljes elszántságát. Azonnal reagáltam, még ha nem is úgy, ahogy várta.

– Minek? A tények önmagukért beszélnek.

– A tények, igen. És nagyon sajnálom mindazt, ami történt.

Sajnálja. Ez a szó úgy mart belém, hogy egy kígyó sem tudott volna jobban. El is fordultam a székkal apám asztala felé, ott pedig elkezdtem játszani az első dologgal, ami a kezembe akadt, egy tollal. Nem akartam tudomást venni Dominikről, de tett róla, hogy észrevegyem.

– Alex kikérdezett? Körvonalazódott már a tettes?

Ledöbbsentem. Csak ezért jött volna, hogy megtudakolja a nyomozást? Ez csalódással töltött el, mégsem fordultam vissza.

Dominik viszont nem akart az oldalammal beszélni, ezért elkapta a széket, és odahúzott két lába közé egészen közel. Még oda is hajolt hozzám, lehelete érintette az arcomat. Izmai

megfeszültek, és olyan szorosan fogta a széket, hogy szabadulni se tudtam.

– Anita! – suttogta keményen. – Ne viselkedj gyerekesen!

– Gyerekesen? Valóban az lennék? – sziszegtem gyenge harciassággal, és még jobban összehúztam magam a széken.

– Nagyon úgy tűnik, hogy igen. De beszéljünk komolyan! Ami történik, nem játék.

Közelsége megszedített, de nem hagytam, hogy ez látszódjék rajtam. – Mégis mi? Ami az este történt, vagy a gyilkosságok?

– Egyik sem. És épp ezért vagyok itt. Miért nem mondtad, hogy van barátod?

– Amiért te sem közölted, hogy nős vagy? – Végre volt bennem annyi dac, hogy rá mertem nézni. Bár ne tettem volna, mert alig néhány centiméter választott csak el a csodálatosan csókoló ajkaitól. Le is ragadtam kissé a bizsergéstől, és még azt is elfelejtettem, hogy hol tartottunk.

– Ha ez megvigasztal, nyitott házasságban élek. Nem szükséges senkinek elszámolnom azzal, amit teszek.

Még a pofon sem fájhatott volna jobban, mint a szavai. Ki is józanodtam tőle. Feleltem a kezeimet, és a mellkasára téve megpróbáltam magam ellökni. Nem hagyta, inkább megtett mindent, hogy mélyen a szemembe tudjon nézni.

– Deni a fiam.

– Erre magamtól is rájöttem – feszültem neki még egyszer.

– Szereted?

Ez a szó megállított, és eltörölt belőlem minden hadakozást. Hogy szeretem-e? Igen, eddig azt hittem, de egyre kevésbé érzem, mintha Dominik létével, halványodna bennem Deni.

– Válaszolnál?

– Számítana? – pillantottam fel ismét, majd megtörten hajtottam le a fejem, amely így hozzáért az arcához. Azt hittem, ő is érzi és érti a gesztust, amit nem kell magyarázni, de tévedtem.

– Igen, számít. Deni rendes fiú, és nem akarom, hogy bánkódjon. Legyél kedves vele! Ami pedig az esténket illeti, úgy a legtisztább, ha meg nem történtté tesszük. Ugye értesz?

Válaszolnom kellett, még ha a sírás kerülgetett is. Így hát nyeltem egyet, és a lehető legtisztább hangon feleltem. –

Hogyne értenélek! Most, hogy kibékültél a fiaddal, nem lenne jó az imázsodnak, ha kiderülne, hogy előző éjjel épp a barátnőjét vitted ágyba.

– Aki igen kihívóan viselkedett, és szinte felajánlotta magát.

Még egyet löktem rajta, és végre engedett, így már volt köztünk annyi távolság, aminek levegőjétől összeszedhettem magam. Fel is álltam, majd egészen a falhoz hátráltam, és csak akkor álltam meg, mikor már nem tudtam hová menni. – Ezért jöttél? Akkor mehetsz is!

– Mi történt köztetek? – Nem adta fel, és ettől kezdtem egyre rosszabbul érezni magam.

– Nem mindegy?

– Megcsaltad, közben pedig veled tartottál a szüleihez, ami elég komoly dolog. Mégis miért?

Tényleg, miért? – Deni folyton veszekszik velem amiatt, hogy inkább hazajövök, minthogy veled menjek bulizni. Legutóbb épp azt kérdezte, minek vagyunk még együtt? Azt hittem, szakítani akar. Erre reggel felhívott, hogy családi vacsira kell kísérem. Nem akartam, de mit mondhattam volna? „Bocsi, de nem megy, mert megcsaltalak?” Nem éppen így akartam tálalni.

– Most viszont, már nincs mit tálalni. Ugye érted?

„Freund szerint, az emberben keletkezett testi feszültségek, ingerek lévén energia szabadul fel, mely általában normál úton levezetődik. Ha mégsem, úgy keres magának egyéb levezetést...”

Sötét volt, mély sötét. Csak a kutyaugatás és az autók zaja hallatszott, de alapjában csendes volt az este.

A férfi behunyta a szemét, hogy felidézze, hogy újra lássa a lány minden porcikáját, meleg tekintetét, gyönyörű szőke haját, kellemes domborulatait, egyenes, komoly, mégis pajkos jellemét. Milyen jó lett volna átölelni, érezni bőrének illatát, selymességét, és a végtelenbe repülni vele!

Ám hiába volt olyan közel, mégis messze érezte magától, végtelenül messze. Az a Hottner úgy vigyázott rá, mintha testőre volna. Figyelte minden lépését, még akkor is, mikor senki nem látta és nem sejtette. Ahogy rápillantott, ahogy kocsikáztatta ide-oda, ahogy óvta... Mit akarhat tőle? Mi lehet köztük? Talán... talán...

Csak egy pillanatnyi gondolat volt, de már mélyen fészkelte magát elméjében, és szinte látta, ahogy a lány egy másik férfi karjában keresi a boldogságot, úgy ahogy előző éjjel is.

Iszonyú fájdalom járta át, mérhetetlen keserűség, ami egyre fokozta szunnyadó dühét. Elméje kattogni kezdett, és már képtelen volt a lány meztelen, szeretkezéstől csatakos testét kitörölni gondolataiból.

Ezt teszi, biztosan ezt. Ezért vitte Hottner az irodába, hogy kettesben lehessen vele, hogy...

Bizsergett a tenyere, izzott az egész teste, fűtötte a tettvágy. Olyan energiák lepték el, melyeket már képtelen volt kontrollálni. Bosszúra vágyott, bosszúra szomjazott. Meg is szaporázta lépteit, miközben egyik kezével a háta mögé nyúlt, és az övéből előhalászta egyetlen igaz barátját, a törét.

„Mások megítélése elsősorban az észlelő intellektusától, felfogásától függ.”

Alex az egyetlen kényelmesnek tűnő kanapén feküdt, ami az épületben volt. Bár ezt sem éppen alvásra tervezték, mégis megfelelt volna a célnak, ha Alex el tudott volna lazulni. Megtett mindent, és kellően fáradt is volt, mégsem bírt elvonatkoztatni Anitától. Figyelt minden neszre, minden apró zajra, miközben újra és újra átrágtá, amit eddig kiderítettek.

Érezte, valami elkerülte a figyelmét, és talán a fáradtság tette, de nem volt elég alapos. Igaz, már az hatalmas előrelépésnek számított, hogy megvan a célszemély, aki miatt a gyilkosságok történtek.

Könnyed lépések közeledtek, majd nyílt az amúgy is résnyire nyitva hagyott ajtó. Egy középmagas árny lépett az irodába, majd egyszerűen elhelyezkedett az íróasztal mögötti széken, és olyan kicsire kuporodott össze, amilyenre csak tudott.

Alex felsóhajtott, és bár tagadhatta volna, hogy ébren van, nem érezte szükségét, főleg, hogy hallotta Anita ideges reszketését, fogainak össze-összekoccanását, halk szipogását. Úgy tett, mintha nem lenne rá különösebb hatással, hogy a lány könnyeket hullajt. – Minden rendben? – kérdezte azért.

– Lehetne másképp? – Volt a felelet elcsukló hangon, némi vacogással kísérve.

Alex felült az ágyon, megdörzsölte sajtó homlokát, majd a sötét árnyat nézte. – Dominik? – tudakolta, miközben előre hajolt, és térdére támasztotta könyökét. Bár iszonyú fáradtságot érzett, mintha mázsás súlyok húznák lefelé, mégis képes lett volna egész éjjel tartani magát.

– Elment.

– Megbeszéltetek mindent?

– Meg. – Volt a tömör válasz, aminek még hangszíne is fájó, keserű volt. Ehhez mértén Anita háritott is, ahogy csak a helyzet és az ereje engedte. – Megtennéd, hogy hazaviszel?

– Nem akarsz beszélni róla? – Kitartó volt, mert ő is látta, mi zajlik a lányban, és nem akarta, hogy ennél nagyobb csalódás érje. Pedig ahogy a helyzet állt, egyértelmű volt a kimenetele.

– Alex, kérlek! – nyűglődött Anita, miközben letörölgette szűnni nem akaró könnyeit.

Már nem volt mit felelni. Alex felállt, az ajtóhoz lépett és kinyitotta, majd visszaballagott az irodába a kulcsaiért. Anita ott lépdelt mögötte, és úgy burkolózott a férfi zakójába, mintha az adná a világ minden melegét. Arcáról még mindig folytak a bánat cseppjei, pedig kitartóan törölgette őket. Alex megállt egy pillanatra, odafordult felé, és belenézett szomorú szemeibe. Nem szólt, de a kérdés ott lebegett a levegőben, Anita azonban hirtelen elrántotta a fejét és elfordult. Úgy tett, mintha csak a fogason lógó kabátjáért nyúlna, de tudták mindketten, ez csupán a néma tagadás.

„A pszichopata magatartászavara, szocializálatlansága az egyik
legsúlyosabb bűnelkövetéshez vezethet.”

A férfi arca egészen elszánttá változott, mikor bekanyarodott a sarkon, és megpillantotta az arra siető, csinos, alig húszéves lányok egy csoportját. Még az utcai lámpák félhomályában is jól látta hajuk színét, alakjuk finomságát, és azt hogy józanságuknak már csupán csak aprócska lángja lobog bennük. Vihogtak, egymásba kapaszkodva, hangosan beszéltek, mintha csak tálcán kínálnák magukat bárkinek, aki felfigyel rájuk. Mennyire mások voltak, mint Anita! Mert az a lány maga a bűbáj, az elszántság, a komolyság. Sosem tenné nevetségessé magát csak azért, mert a barátnői ezt teszik. Ezek itt pedig egytől-egyik ugyanúgy viselkednek, és ugyanúgy néznek ki. Csupán apró külsőségekben különböztek, amit egy laikus észre sem vesz. De ő nagyon is odafigyelt az ilyesmire.

Szőke, valódi szőke. Igen! Már előre izzott a tenyere, és szinte ott érezte a karjai között. Megállt, lezseren odatámaszkodott a tömbház falához, és olyan kihívó, egyértelmű tekintettel nézte, hogy annak, na meg a barátnőinek is azonnal feltűnjön. Kezeit a zsebébe süllyesztette, és a legimpozánsabb, legészvesztőbb énjét alkalmazta, aminek – tapasztalatból tudta – egyetlen ostoba liba sem képes ellenállni.

Úgy hitte, és ez idáig be is jött eme gondolatmenete, hogy az effajta lányok csak azért hajtanak, azért öltöznek még télen is alul, hogy valaki felszedje és ágyba cipelje őket. Vagy legalábbis egy andalító *smacis fogdosásra*. Ebből kiindulva sosem okozott neki gondot, hogy felszedje kiszemelt áldozatát, ahogy nem fog most sem.

Ezt hitte, mert ezt akarta hinni! Nem látott másfelé, csakis előre, arra az előre, amit ő tervezett, amiben ő hitt.

Ahogy a lányok elhaladtak előtte, és ő mélykék szemeit a szőkére vetette, az előbb megállt a nevetésben, majd barátnőihez bújva súgott nekik valamit, mire mindnyájan kuncogni kezdtek. De ez más volt, ez már az észlelés és a lehetőség kacaja volt, amit a lány fogadott, és úgy tűnt, vesz is. Mert amikor elhaladtak a férfi mellett, vissza-visszanézett, majd megállt, és úgy tett, mintha az aprócska táskájában

eszeveszetten keresne valamit. A barátnői nem álltak meg, haladtak tovább, mert – a férfi biztos volt benne – nagyon is jól tudták időhúzásának okát. És ha már a helyzet adott volt, amiért alig kellett valamit tennie, hát ki is használta. Lassan, még mindig zsebre tett kézzel odasétált a lányhoz, és mintha az egész városban nem létezne más, a szeméibe nézett.

Megtört a pillanat, ahogy maga a lány is.

„Az empátiás aggodalom adja a készletét mások megsegítésére. Aki érzelmileg azonosulni tud az áldozattal, az képes a legnagyobb támaszt nyújtani.”

Iszonyú fejfájásra ébredtem, mintha az agyam ki akarna szakadni a fejből. És ha ez még nem lett volna elég, mikor kinyitottam a pilláimat, a szememet is nyomás alatt éreztem. Kissé kóvályogva keltem ki az ágyból, magamra vettem egy testhez simuló vékony pólót, egy vastag gyapjúpulóvert és egy kék szűk farmert, majd lassú, bizonytalan léptekkel a konyhába mentem.

Alig pislákoltt még a reggel, szinte csak szirmaim bontogatta, az éjszakai hűvösnek még ott látszottak nyomai az ablakon át a fagyott fűvön. Alex éppen azt nézte hátrakulcsolt kézzel, mikor beléptem. Biztos voltam benne, észrevette jöttömet, de a világ minden kincséért sem fordult volna meg.

Nem hibáztattam, örültem, hogy maradásra bírtam, és egész éjjel őrizte nyughatatlan álmomat. Bár reméltem, azért ő is pihent valamennyit, mert már este nagyon fáradtnak látszott. Nem is értettem, hogy tudott létezni alvás nélkül, ahogy azt sem, mitől olyan konokul komoly és erős.

Csodáltam, egyszerűen csodáltam kitartását, elhivatottságát, és boldoggá tett már a tudat is, hogy van valaki, akihez mindig fordulhatok, akire bármikor számíthatok, aki akár az életét is feláldozná értem. Abban a pillanatban úgy éreztem, nincs is egymbem.

– Jó reggelt – lépkedtem mellé, és én is a kinti zord tájra emeltem tekintetem, de mivel nem felelt, rápillantottam.

Lassan fordította felém a fejét, és olyan mélyre nézett bennem, hogy úgy hittem, gondolataim legsötétebb bugyraiba is beelát.

– Korán keltél – közölte a tényeket, amikkel magam is tisztában voltam.

– Nem is igen aludtam. De örülök, hogy itt maradtál! Köszönöm!

Reakciója csupán annyi volt, hogy sóhajtott egyet, majd elsétált az ablaktól a kávéfőző elé. – Ferenc bizonyára nem fog

megharagudni, ha főzök egy kávét – mondta, majd neki is látott.

Csend telepedett közénk, amit csak az előkészületek hangja zavart meg, na meg Alex mobiljának zenéje, ami hirtelen felharsant a zsebemben. Sietve lerakott mindent, elővette a készüléket, és a füléhez emelte.

– Jó reggelt, Dominik!... Értem... Mikor?... Hol?... Rendben!

Miután eltette a mobilt, ugyanúgy folytatta tevékenységét, mintha mi sem történt volna. Engem azonban emésztett a kíváncsiság. Elképzelni sem tudtam, mit akarhatott Dominik ilyen kora reggel. Így, míg Alex szöszmötölt, előhalásztam néhány csészét, hogy összeszedjem bátorságomat a személyeskedésért. De csak a torokköszörülésig jutottam, mert az ajtóból apa hangját hallottam meg.

– Alex? Te meg mit keresel itt?

A kérdés hangneme kissé elutasítóan csengett, így azonnal elő is álltam, hogy válaszoljak.

– Én kértem meg Alexet, hogy maradjon itt, miután este hazahozott.

– Alex hozott haza? – ámult el apám, aki még annál a résznél tartott, hogy a barátommal találkoztam az este.

– Igen, miután az irodában nem lehet kényelmesen lefeküdni.

– Hogy mit?!

– Anita! – Alex a fejét rázta, de olyannyira zavarban voltam, hogy fel sem fogtam.

– Hát az a kanapé, tudod...

– Anita! Jobban teszed, ha csendben maradsz! – szólt rám Alex ismét, de nem értettem, miért, ám akkor apám elképedt, kikerekedett szemei meredtek rám.

– Ó, nem! – védekeztem sietve, majd odasiettem hozzá, arcára leheltem egy engesztelő puszit, és úgy kezdtem neki újból a magyarázkodásnak. – Nem úgy van, ahogy gondold! Mi csak... szóval... én... mi nem... – Elakadtam, mint egy pénztárgép, ha kifogy belőle a szalag. A szavak, mintha elraktározódtak volna az agyam legmélyén, és nem akarnának előjönni. Ettől pedig egészen elkeseredtem. Mire észbe kaptam, magam sem értem hogyan, de már potyogtak is a

könnyeim. Olyan szerencsétlennek éreztem magam, olyan gyámoltalannak. Pedig azt hittem, az éjszaka megerősített, mégis olyan lettem, akár egy mezei nyúl, aki a róka közeledtét várja.

Apám már végképp nem értett semmit, ez lerítt róla, ám ebben a tanácstalanságban is átölelt, és magához húzva csitított. – Csss! Kislányom, megijesztesz! Mi a baj?

Nem tudtam felelni, mert lefoglalt, hogy visszatartsam a sírást, ami nemhogy csillapult volna, de egyre erősödött. Nem csodáltam, hogy a hangokra hamarosan anyám is felkelt, és aggódva csatlakozott az engem vigasztalóhoz.

– Mi lelt? Mi a baj? Ki bántott? – Ilyen és ehhez hasonló kérdések záporoztak, én meg csak hüppögtem és szipogtam, akár egy kisgyerek. Miután pedig elegendő lett gyámoltalanságomból, kibontakoztam az ölelő karokból, és egyszerűen otthagytam mindenkit, hogy a fürdőszobában felfrissítsem magam.

Reméltem, hogy a hideg víz majd jót tesz, és csillapítja felindultságomat, abban pedig biztos voltam, az idő alatt Alex minden információt megoszt szüleimmel, amit feltétlenül muszáj. Talán kicsit húztam is volna a dolgot, de nem tudtam, mert anyám éktelen ordítására lettem figyelmes.

– Ez is azért van, mert folyton magaddal hurcolod! Hát nem félsz? Nem félted a lányodat? Inkább ebek harmincadjára adod? Milyen apa vagy te?

Nyeltem egyet, és fájdalmasan megráztam a fejemet, majd megtörölköztem és visszamentem a többiekhez.

– Higgadj le! Ennek semmi köze ahhoz, hogy Anita velem van-e vagy nincs – védekezett apám, miközben kezével idegesen végigszántott őszülő haján.

– Ó, de mennyire hogy van!

Alexre néztem, aki hozzá sem nyúlt az azóta kihűlt kávéhoz, csak keresztbe font karral állt és bámulta a padlót. Csupán egyetlen pillantást vetett rám, mielőtt kiment volna mellettem az ajtón. – Idehoznád a zakómat?

Maradni akartam, és lecsitítani a szüleimet, mégis eleget tettem Alex kérésének, és a szobámból kihoztam a kissé viseltes kiskabátját. Bár sajnáltam megválni tőle, mégis

odavittem neki a nappaliba, és átnyújtottam, anyám kiabálásának hangja aláfestésével.

Tisztában voltam vele, hogy anyám csak engem véd, mégis szégyelltem viselkedését. – Sajnálom – suttogtam idétlenül.

Alex magára vette zakóját, és immár útra készen pillantott rám – Én is – felelte, és tett egy lépést, aztán mégis megállt, mert apám viharzott ki hozzánk feldúltan. Az azelőtt nyugodt arca most idegességet, haragot árasztott, és még ingen keresztül is jól látszottak feszült izmai.

– Az irodába mész? – kérdezte Alexet, de biztos voltam benne, csak azért, hogy anyám észrevegye, nincsenek egyedül. De hiába, mert mielőtt a kérdezett felelhetett volna, anya ismét dúvadként megjelent, és úgy kiabált, hogy még az utcára is kihallatszott.

– Ne hogy azt hidd, hogy elmehetsz! Itthon maradsz és vigyázol a lányodra!

Ez már nekem is sok volt. Eszem ágában nem volt otthon ülni és várni, hogy a gyilkos majd esetleg meglátogat. Szó nélkül a fogashoz léptem, és levettem a kabátomat róla, amibe azután gondosan bele is bújtam, ahogy a cipőmbé is.

Anyám elhallgatott, és döbbenet meredt rám. – Hová mész?

– El – közöltem nem éppen bőbeszédűen.

– Na, kisasszony, az felejtős! – kezdte, de nem voltam cseppet sem kíváncsi szavaira, kioktatására, parancsaira. Legkevésbé erre volt szükségem.

– A felejtős az, hogy itthon maradjak és várjam a megváltást.

– Pedig azt fogod tenni! Apád könnyelműsége csak bajba sodor. Nézd meg, mi lett belőle!

– Mégis mi? – kérdeztem fásultan. – Az, hogy képes vagyok felismerni és kontrollálni a bajt? Hogy tisztában vagyok vele, mi történhet, ha nem vigyázok? Hogy megtanultam, Alex és apa mellett vagyok a legnagyobb biztonságban? Mégis, melyik a rossz, anya?

Nem vártam, de anyám elhallgatott, és úgy pislogott körbe, mintha csak akkor döbbenet volna rá, hogy nem vagyunk egyedül. – Alex – suttogta zavartan, de hangleejtése ugyanúgy árulkodott, mint nemrégén apámé. – Én csak... a lányomat védem, és...

– Semmi baj! – felelte komoran védőangyalom. Láttam rajta, szeretne még mondani valamit, megvédeni barátját, de inkább hallgatott, és apámra nézett. – Az irodában találkozunk! – azzal biccentett egyet anyának, és kilépett az ajtón.

Ezt tettem én is. Egy pillantást vetettem apára, és már rohantam is Alex után. S miközben mögötte baktattam, észrevettem a szomszéd résnyire nyitott ajtaját, és biztos voltam benne, az öregasszony, aki ott lakik, éppen engem figyel, mint valami kukkoló. Nem vettem fel, hiszen ezt csinálta évek óta. Mégis elmerengtem rajta, vajon milyen következtetésre juthatott? Denivel mentem el este, éjjel Alexszel jöttem vissza. Reggel anyám patáliát csapott, most meg Alexszel távozom. Hát... számomra is egyértelmű a látszat.

Odalent beszálltunk a fekete Jeepbe, de Alex nem indított azonnal, előbb rám vetette komoly tekintetét. – Ha nem gond, kiteszlek az irodában, Dominik már ott van, majd vigyáz rád, amíg hazamegyek átöltözni.

– Már nem féltesz tőle?

– Nem azt mondtad, hogy felismered a bajt? – Elfordult, beindította a motort, majd lassan kikanyarodott az útra.

– De hallgatok a megérzéseidre, és azt mondtad, hogy...

– Gyanúsított mindenki egészen addig, míg a potenciális elkövetőt leleplezzük.

– Akkor miért bízol rá?

– Mert reggel van, és nem lesztek egyedül, azonkívül nem hagyod el az irodát! Akkor nem eshet bajod.

Bólintottam, pedig sokkal szívesebben maradtam volna vele, mert tudtam, csak ott vagyok biztonságban. És amúgy is, görcsbe rándult a gyomrom, ha arra gondoltam, hogy kettesben leszek Dominikkal, azok után, ahogy előző este elment. Olyan üresnek éreztem magam, olyan szerencsétlennek. Na nem mintha a helyzet bármit is változott volna, talán csak annyiban, hogy a reggel fényében kissé újjá értékelődött minden.

– Minek van a barátod az irodában? – kíváncsiskodtam, csak hogy leplezzem újra és újra felkavarodó érzelmeimet.

Nem kaptam választ azonnal, mintha Alex mérlegelte volna, mennyit árulhat el nekem. Végül mégis felelt. – Az egyik lány,

akit tegnap kikérdeztünk, felhívta. Vagyis az édesanyja. Szeretnének mondani valamit az ügyel kapcsolatban. Hamarosan érkeznek.

– Akkor kiderül a titok – elmélkedtem.

Beálltunk a parkolóba, én pedig kedvetlenül kiszálltam, és elindultam a bejárat felé. Nem gondoltam, hogy Alex időt szán arra, hogy bekísérjen, de ott lépkedett mögöttem egészen az irodáig. Az ajtó nyitva volt, és azonnal megpillantottam Dominiket, amint az egyik aktát tanulmányozta. Megtorpantam, és már egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy be akarok menni. Ám Alex elém lépett, szélesre tárta az ajtót, és bement. Nem tehettem mást, én is hasonlóan cselekedtem. Szememet lesütve ballagtam beljebb, egészen apám íróasztaláig, ahol tétován megálltam.

– Ide már bárkit beengednek? – kérdezte Alex, s ha nem lett volna olyan komor a hangneme, még azt lehetett volna hinni, viccel.

Dominik felemelte a fejét, és összehúzta sűrű, sötét szemöldökét, amitől igazán férfiasá vált. – Elég gyűrött vagy. Hol a csudában voltál? – Engem is végig mért, de csupán egyetlen pillanatra. – Azt hittem, itt vagy az irodában.

– Nem voltam – felelte Alex. – Viszont most hazaugrom átöltözni, addig itt hagyom Anitát. Ugye bízhatok benned?

Ez a kérdés inkább volt felszólítás, és ezt Dominik is jól értelmezte, mert elhúzta a száját. Végül mégis bólintott, mert nemigen tehetett mást.

Alex komoran nyugtázta a jelzést, majd elhagyta a helyiséget. Nyomában csend lett. Ott álltam apám széke mellett, és lehajtott fejjel bámultam a padlót, arra várva, hogy végre történjen valami, ami átlendít ezen a holtponton.

Nem először éreztem ezt, és biztos voltam benne, nem is utoljára. Ám úgy tűnt, Dominik nem nagyon akar segíteni egyre mélyebben ülő zavarom feloldásában, mert azon kívül, hogy alaposabban végigméret, nem csinált mást. Ez a tétlenség egyre jobban megőrzített. Idegességem lassan remegésbe változott, amitől önkéntelenül is összefontam karjaimat a melleim alatt. Tudtam, erőt kell vennem magamon, ha nem akarom, hogy Dominik átlásson rajtam. Be akartam

bizonyítani neki, cseppet sem fáj az, ami történt, és úgy viselem, akár egy felnőtt, hisz az vagyok. Ezért nagy nehezen kihúztam magam, majd egyszerűen leültem az asztalhoz.

– Melyik lány jelentkezett? – kérdeztem, és csak reméltem, hogy hangom sem árulja el zaklatottságomat.

– Sóvári Nikolett – felelte, és meg sem lepődött azon, hogy mindent tudok.

– A szőke – nyugtáztam magamban. – Mégis, mit akar?

– Hamarosan kiderül.

– A kihallgatás során elég csendes volt. Mi készítette rá, hogy most beszédesebb legyen?

– Az anyja?

– Vagy a lelkiismerete – kontráztam rá, és ezzel együtt még arra is maradt erőm, hogy az arcába nézzek.

Egy darabig állta a tekintetem, majd hirtelen témát váltott, bár egyáltalán nem tűnt annak, mert valamiképp mégis kapcsolódott. – Alex veled volt az éjjel?

– Velem. – Nem tagadtam, nem volt értelme.

– Azt hittem, az irodában maradtok.

– Nem, haza mentünk.

– Apád?

A vonásait kutattam, és úgy hittem, értem kérdéseinek mértjét, amitől a szívem hevesen dobogni kezdett. Felálltam, és lassan közelebb ballagtam hozzá. Új felfedezésemtől idegességem csillapult, és talán kissé kihívóbb is lettem a kelleténél. – Arra vagy kíváncsi, hogy apám mit szólt ahhoz, hogy Alex nálunk aludt? Csak reggel tudta meg.

Dominik elhúzta a száját, és megrázta a fejét. – Arra voltam kíváncsi, apád mikor jön be?

Fülig pirultam, vagy inkább a fejem búbjától a talpamig. Zsebre dugtam kezeimet, és próbáltam nem látványosan hamuvá égni. Mikor úgy hittem, talán megmaradok, vállat vontam, és a lehető leglezserebben – amit produkálni tudtam – visszasétáltam az asztalhoz. – Gondolom hamarosan, bár nem igen volt ideje közölni, miután anyám leordította a fejét.

– Igen temperamentumos nő lehet az édesanyád.

Inkább idegbajos – gondoltam, de nem feleltem semmit, amitől ismét ránk telepedett a csend. Dominik lefoglalta magát

az aktával, én pedig unalmamban bekapcsoltam a gépet, hogy legalább azzal elüthessem az időt.

Percek teltek el, mikor megszólalt Dominik mobilja. Mikor felvette és a füléhez emelte, vonásai megkeményedtek, egészen keserűvé váltak. Hangja is komolyan csengett, túl komolyan. Hirtelen az az érzésem támadt, hogy a férfi, aki nemrégén még engem szeretett, nem is létezik, mert ezt az embert nem ismertem.

– Deni!... A rendőrségen vagyok... – Rám pillantott, azokkal a csodaszép kék szemeivel. – Anitával? De igen, találkoztam.

Megállt bennem az ütő, a szívbaj kerülgetett, és igen rémült képet vághattam, mert Dominik nem árulta el, hogy épp vele vagyok.

– Jól van, semmi baja... Amit már mondtam, több információt nem adhatok... még neked sem... Nem, Deni!... Nézd, egy nyomozás kellős közepében vagyunk, nem lenne jó, ha idejőnnél! – Valószínűleg az arcomról lerítt minden ijedtségem, és ő is ugyanolyan jól olvasott róla, mint Alex. – Nem, tényleg nem, de ha szeretnéd, megmondom neki, hogy kerested... Jó, azt is, hogy vegye fel a mobilját... Igen, amint tudok valamit, csörgök... Persze... Szia! – Eltette a készüléket, de tekintetét nem vette le rólam. – Hol a telefonod?

Tényleg, hol van? Az este még megvolt, mikor Deni hívott. Igen, azután Alexnek adtam, és onnantól kezdve... – Nem tudom – vallottam be szomorúan. Na, nem a mobilt sajnáltam, csak azt, hogy a valóság ólomként taposott a lelkembe.

– Deni már egy tucatszor keresett.

Lehajtottam a fejem, és a legszívesebben elbőgtem volna magam. Már az nehézséget okozott, hogy a tekintetem levegyem róla, nemkülönben szavai, melyek kioktatóak és szigorúak voltak, túl szigorúak.

– Deni nem játékszer. Hívd fel, mielőtt idejön!

– Nincs meg a mobilom – suttoztam reményt veszve.

– Ott a vezetőkes az orrod előtt.

– Nem tudom fejből a számát – akadékoskodtam tovább, miközben ordítani szerettem volna, hogy miért nem hagy békén. Hát nem veszi észre, mennyire fáj?

– Az nem probléma, én tudom.

Nem bírtam, ezt már végképp nem. Akárhogy is szerettem volna visszatartani a könnyeimet, azok utat találtak maguknak, és egyszerűen lefolytak az arcomon. Kézelőmmel letörölgettem őket, miközben felálltam, és vádlón pislogtam Dominikre.

– Hagyj békén! Minek jöttél ide? Minek tapostál bele az életembe? Lehet, hogy azt hiszed, egyedül én vagyok a hibás mindenért, pedig ha jól emlékszem, te is ott voltál. Nem akarom felhívni Denit, mert... – nyeltem egyet, és hangomat egészen halkra vettem – nem tudnék neki mit mondani.

Egy hirtelen mozdulattal kifordultam az ajtón, és elsiettem a folyosó végére, ahol a lift elé álltam, mintha csak az érkezésére várnék. A fejemet mélyre hajtottam, hogy senki ne vegye észre sírástól maszatos arcomat.

Valaki megragadta a karomat, és egyszerűen magával vonszolt. Még sikítani sem volt erőm, mert azonnal megéreztem az ujjak szorításából, hogy ki lehet. Még csak fel sem kellett pillantanom, mégis megtettem.

Dominik szemei haragot tükröztek, miközben húzott magával vissza az irodához. Legalábbis én azt hittem, és csak akkor döbbsentem meg, mikor elhaladtunk az ajtó mellett, végig a folyosón, le a bejárathoz, a parkolóban pedig Dominik kocsijához. Ott kitérta előttem az anyósülés felőli ajtót, és egyszerűen betuszkolt, majd megkerülte az autót és ő is beszállt. Zsebéből előhalászta a kulcsát és beindította a motort.

Egy pillanatra ismét Alex szavai jutottak eszembe, és bármennyire is bíztam Dominikben, a gondolat már elfészkelte magát bennem. Mi van, ha tényleg ő a gyilkos? Mi van, ha most érezte elérkezettnek az időt arra, hogy engem is megöljön? Mi van, ha...?

Bekapcsolta a fűtést, majd egész testével odafordult felém. Úgy hittem, fel kell készülnöm mindenre, mert innentől kezdve magamra vagyok utalva. Minek is hagytam, hogy kiráncigáljon? Miért nem hadakoztam erősebben? Miért nem menekültem el?

– Nem mondta Alex, hogy nagyon vigyázz, és ne maradj felügyelet nélkül? Tudod te, milyen egyszerű bejutni a rendőrségre egy olyan embernek, akinek van esze hozzá, hogy hónapokon át orránál fogva vezesse a nyomozókat?

Nem értettem miről beszél. – Mi?

– Mi a csudának futottál el? – kérdezte összehúzott szemöldökkel, haragosan. – Komolyan mondom, a legszívesebben megfognalak és elfenekelnélek!

Egészen összezavart viselkedése és a képzeletem. Beletelt pár másodpercbe, mire kontrollálni tudtam magam, és megtaláltam a legmegfelelőbb feleletet. – Igazán perverz hajlamaid vannak.

– Anita! – szólt rám dühösen. – Mint már mondtam, ez nem játék!

– Miért? Szerinted játszom? – rivalltam rá, és ahogy megjött a bátorságom, vele együtt a hangom is.

A szemeimbe nézett, és olyan tisztán láttam őt, ahogy talán ez idáig sohasem. Úsztam a tengerszín kékjében, az égbolt világosságában, de csupán kis időre, mert amint megmozdult, és egy sóhaj kíséretében lehajtotta fejét, a varázs tovaszállt.

„Az attribúció nehezíti az emberek igazi énjének felfedezését, mert valamely tulajdonsága, viselkedése eltorzítja azt, és befolyással bír a róla kialakított képen. Ha azonban ezen attribúciókat tudatosítják, úgy minden személynél szemben megmarad a szkepticizmus.”

Az óra elütötte a nyolcat, mikor Alex frissen zuhanyozva, tiszta ruhába öltözve bekanyarodott a rendőrség parkolójába, Dominik kocsija mellé. Azonnal észrevette az autóban ülőket, mégsem kapkodott, hanem ugyanabban a nyugodt tempóban – mint általában – szállt ki a kocsijából, és sétált oda Dominik ajtajához. Bekopogott, majd várt. Bár ideges volt, kívülről az nem látszott rajta, ahogy a benne dülő harag sem. Megtanulta leplezni érzéseit, éppen ezért vált azzá, aki volt. Mégis, valamit nem tudott eltitkolni, még hozzá Anita iránt érzett csalódottságát, amiért könnyelműen áthágta figyelmeztetéseit, és a biztonságot nyújtó iroda helyett egy kocsiban ücsörgött.

Az ajtó kitarult, de Alexnek nem volt kedve megvárni, mire azok magyarázattal szolgálnak, inkább megfordult, és belépett az épületbe.

Bár nem nézett hátra, minden zajra odafigyelt. Ez volt az a képessége, amit sokan irigyeltek tőle. Nagyon jól hallott, és érzékei kiéleződtek a legfontosabb dolgokra, jelen pillanatban Anitára, akinek könnyed lépteit ott hallotta maga mögött. Ettől megnyugodott kissé, mégsem állt meg, csak odabent az irodában.

– Történt valami? – tette fel a kérdést az utána érkezőknek, majd lassan megfordult, és végignézett mindkettőjükön, hogy megállapítsa, többet lát rajtuk és bennük, mint szeretne.

– Semmi – adta meg a választ Dominik, miközben odasétált az asztalhoz, kezébe vette az aktát, és azt lapozgatta tovább.

Alex nem foglalkozott vele, mert fontosabbnak vélte Anita tekintetének riadtságát tanulmányozni, arcának vonásait szemlélni, amelyből megtudhatott mindent, amire kíváncsi volt. Nem tetszett neki, és ettől egész arca még komorabbá változott, mint egyébként. Még csak kérdeznie sem kellett, mert Anita így is értette, és szavak nélkül, némán kérte bocsánatát.

– Ülj le! – utasította a lányt, majd odaállt elé, és egészen mélyen próbált belelátni. – Sikerült már leszűkítened a kört?

Anita meglepett képet vágott, és a fejét rázta. – Nem. Senkivel nem volt olyan konfliktusom, ami ilyenfajta tette készíthetett volna bárkit. És nem ismerek egyetlen olyan embert sem, aki ilyesmire képes.

– Vagy csak nem tudsz róla – nyugtázta Dominik, majd meglebegettette az egyik iratot. – Találomra választ, mégis egészen pontosan ráérez, ki az, aki leginkább hasonlít külsőségeiben Anitára. – Már Alexhez beszélt, és a férfi ennek tudatában fordult ismét a lányhoz.

– Van olyan ismerősöd, barátod, akinek szőke, húsz év körüli barátnői voltak?

– Igen, van, nem is egy.

– És olyan, akinek csak azok voltak?

A válasz nem jött azonnal, de aztán kellően hitetlenkedve hagyta el a lány száját. – Deni?

Dominik összehúzta szemöldökét, tekintete pedig kellően mérgesen vetődött Anitára. Ezt Alex is érzékelte, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Inkább tovább faggatózott.

– A régebbi barátnői is szőkék voltak?

– Amennyire én tudom, igen. Egyszer mutatott néhány képet, amit a telefonja automatikusan elmentett. Az előző barátnője, valami Beáta is szőke volt. Azt mondta, Peti, a haverunk hozta őket össze.

– Deni a légynek sem tudna ártani! – állította Dominik, de hangjában több volt a düh, mint kellett volna.

Alex oda is pillantott rá, csakhogy emlékeztesse arra, amit még az iskolában tanultak. Aztán mégis meggondolta magát, és már ismét a lányra figyelt. – Ki ez a Peti?

– A lakótársam volt. Az ő szobájába költözött be Deni.

– Mesélj róla! – Alex megfogta a székét, és úgy ahogy előző éjjel, odahúzta Anita elé, és leült rá. Minden figyelme a lányé volt, és úgy hallgatta, mint egy gyermek az esti mesét.

A lány merengett egy keveset, majd érdeklődve csillogtatta meg tekintetét Alex felé, azután pedig úgy beszélt, hogy ő maga is értse, felfogja és kitalálja a benne rejlő részletek fontosságát. És Alex éppen ezt szerette, ezt értékelte benne igazán.

– Klauzál Péternek hívják, huszonhat éves. Mikor felkerültem Pestre, két lánnyal lakott az albérletben, akik még mindig ott vannak, Eszter és Kati. De aztán valami volt a munkahelyén, és kirúgták. Egy darabig megoldottuk, hogy maradhasson, de aztán már nem tudtuk. Kiadtuk a szobáját, de nem váltunk meg tőle. Mindig nagyon rendes fiú volt, nagyon vigyázott ránk. Azután is feljárt az albérletbe, és Denivel a legjobb haverok lettek.

– Milyen barátnői voltak, vannak?

Anita a fejét rázta. – Sosem láttam lánnyal, vagyis nem úgy. Voltak a körünkben lányok, akikkel jóban volt, de soha nem volt senkivel, akivel közelebbi kapcsolatba került volna.

– És Deni? Hogy viselkedett a lányokkal?

Alex hallotta Dominik rosszálló fújtatását, és bár megértette, mégsem tolerálta.

– Nem tudom – dűnnyögte Anita bizonytalanul, és látszott rajta, szeretne kitérni a válasz alól, de ekkor Alex előre hajolt, és így elérte intim zónájának határvonalát. Ennyi elég is volt, hogy a lányt zavarba hozza, és az automatikusan megadja magát. – Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem foglalkozott velük, mert nagyon is szerette a társaságukat. Néha még flörtölt is velük, de sosem feltűnően, és sosem annyira, hogy az bántson engem.

– Közös a társaságotok?

– Az volt, de már mondtam, hogy az utóbbi időben nem jártam el velük. Fogalmam sincs, mit és hogyan csináltak, csinálnak, és azt sem, hogy hol.

Még Alex is emlékezett erre, de átsiklott felette. – Milyen típusú lányok vannak ebben a társaságban?

Anita megsimogatta a homlokát. – Vegyes.

– Deni mindegyikükkel egyformán bánt?

– Természetesen nem. Volt, akit jobban kedvelt, volt, akit kevésbé.

– Melyik típusú lányokat kedvelte jobban?

– Hát... mondjuk Marcsit, vele mindig jókat beszélgetett, ő pedig... – Anita arca falfehérré vált, és olyan kétségbeesett képet vágott, hogy Alex azonnal rájött, jó helyen tapogatózik – ...szőke.

Dominik, aki eddig aránylag nyugodtan viselte ezt a kihallgatást, felhördült, és dühösen odaállt Alex mellé. – Ebből elég! Az égre! Ugye nem azt akarod mondani, hogy a fiamat gyanúsítod?

– Nem gyanúsítok senkit, csak próbálom megtalálni a gyilkost – közölte Alex nyomatékosan, de le sem vette szemét Anitáról. Bár tudta, kegyetlenségnek hat, de nem hagyta abba a kérdezősködést. – Deninek voltak valaha dühkitörései?

– Nem, nem emlékszem ilyesmire. Persze mi is összekaptunk, de soha nem bántott, és soha még csak nem is viselkedett úgy, mint egy deviáns.

Alex, barátjára nézett, és némán tette fel kérdését, ám Dominik nem akarta megfelelni.

– Fejezd be! Deni a fiam.

– És mégis mitől félted? Ha ártatlan, az úgyis kiderül.

Dominik idegesen beletúrt a hajába, majd megrázta a fejét, végül mégis válaszolt, mert tudta, nemigen tehet mást. – Gyerekként sok probléma volt velem. Gyakran voltak dühkitörései, volt, hogy földhöz vágta azt, ami éppen a keze ügyébe került. De sosem bántott senkit, nem verekedett az iskolában sem.

Alex felállt, és egy pillanatra elmerengett barátja kétségbeesett tekintetében. Nem a rendőrt látta, hanem az apát, és ez egyáltalán nem tetszett neki. Bár nem akart kioktató lenni, mégis elmondta, amit gondolt. – Apa vagy, és a fiadat véded, ezzel nincs is baj, de itt és most rendőrnek kell lenned, akinek az érdeke az, hogy megtalálja a gyilkost! Ha nem vagy képes erre, akkor megköszönöm a segítséged, de el kell, hogy küldjelek.

Mély, kegyetlen sóhaj szakadt fel Dominikból, mégis bölintott egyet, majd egyszerűen a helyiség másik felébe sétált, miközben tenyerével a nyakát masszírozta. Alex sajnálta, szívből sajnálta, mégsem tehetett mást. De ezzel le is tudta a dolgot, és ismét Anitához beszélt.

– Azt mondod, soha nem bántott. Volt valaki, akit igen?

– Nem, én... persze megtörtént, hogy összevesztett egy-egy haverjával, lökdösődtek, de nem tudok róla, hogy elfajultak volna a dolgok.

- Ha egy skálán mérnéd egytől tízig?
- Amiről én tudok, az úgy öt lehet.
- És nincs más, aki üti legalább a nyolcat?
- Nincs, vagy nem tudok róla. – Anita a fejét rázta, és látszott rajta, szívből segíteni akart, de nem tudott.

Ferenc nyitott be az irodába, és amint felmérte a helyzetet, Dominikre pillantott, miközben Alexhez beszélt. – A tegnap idehozott lányok egyike jött vissza az anyjával, és Bartell nyomozót keresik. A kihallgatóba kísértem őket.

Dominik felsóhajtott, és elindult kifelé, hátha megfordul valahogyan a sors kereke.

„A vikltimológia vizsgálatai által betekintést nyernek mind az áldozat életébe, mind magatartásába, ami segít kialakítani az elkövetőről alkotott képet.”

Dominik ott ült Nikolettal és annak anyjával szemben, és egészen az asztalra hajolt, úgy kérdezgette a lányt, aki most is, mint az első alkalommal, csendesen, megszeppenve húzódott össze a székén. Az anyja beszélt helyette, és válaszolgatott vallatójuknak. Elnéztem ténykedésüket az üvegen keresztül, és azon tanakodtam, miért tetszik ez a férfi egyre jobban? Próbáltam elfelejteni, átlépni az érzéseimen, de ott volt mellettem, láttam, éreztem, és ha akartam volna sem tudtam semmibe venni. Most is elterelte gondolataimat, és időbe telt, mire felfogtam az elhangzó szavak értelmét.

– Nos, Nikolett, hallgatlak! – Tekintete belevájt a lányba, ám az nem szólt, és olyan picire gömbölyödött össze, amitől teljesen védtelennek tűnt.

– Nyomozó, kérem! – Nikolett édesanyja lágyan pislogott Dominikre, szemében tucatnyi könnyörgés látszott. – Bocsássa meg a lányom viselkedését, és kérem, ne értse félre! Niki mindig egy visszahúzódó lány volt, főleg Petra mellett. Maga is látta azt a lányt, ugye? Mindig minden az ő akarata szerint érvényesült, és nemigen hagyott soha beleszólást senki által. Sokszor mondtam már Nikinek, hogy hagyja ott, mert az ilyen barátnő, nem barátnő. De hiába beszéltem neki. Szegénykém tegnap sem mert megszólalni, és alig bírtam rávenni, hogy ma eljőjjünk ide.

– Értem – felelte Dominik, és én képtelen voltam elfordítani róla a tekintetem, annyira tetszett, amit láttam. – Szeretném mindezt a lányától hallani, ha nem probléma!

Úgy tűnt, az asszonyt kissé sértve érintette a rendreutasítás, mert kihúzta magát és elhallgatott. Dominik azonban mit sem törődött vele, odafordult a megszeppent lányhoz, és vele folytatta. – Nikolett! Nagyon örülök, hogy eljöttél! Ez is azt jelenti, hogy szeretted a barátnődet, és te is azon vagy, hogy megtaláljuk a gyilkosát. Tegnap már tisztáztunk néhány dolgot, de ha jól sejtem, lenne még mit mondanod. Vagy talán eszedbe jutott néhány apró részlet, ami kimaradt a vallomásokból?

Elmerengtem, mennyivel másként kérdez, mint Alex. Sokkal empatikusabb, sokkal lágyabb, sokkal kedvesebb. Egészen más stílusú. Mivel is foglalkozik pontosan? Nem jutott eszembe, ezért oldalra pillantottam Alexre, és tőle tudakoltam meg.

– Milyen nyomozó a barátod?

Alex nem nézett rám, csak a tőle megszokott rezzenéstelen, komor vonásokkal figyelte a beszélgetőket. – Fiatalkorúakra szakosodott. Amennyire én tudom, mostanában a fiatalok szexuális szokásait tanulmányozza.

Kikerekedtek a szemeim, és még az állam is leesett egy pillanatra. – Hogy mi? – kérdeztem, pedig nagyon is jól hallottam minden egyes szót. Egy pillanatig azt hittem, csak ugrat, és azért mondta ezt, hogy rávezessen, tud a titkomról. De mivel vonásai mit sem változtak, és még csak rám sem hederített, rá kellett döbbernem, minden szava igaz.

Játék lett volna? Valóban csak játék? Tréfának igen kegyetlen, sorsnak pedig szörnyű. A tükrön át néztem az én rideg valóságomat a maga jóképű valójában. Hát valóban így szerezne tapasztalatokat? Bizonyára nincs nehéz dolga, hiszen egész lénye férfias és csodás.

– Nem mertem, én... – Nikolett zaklatott beszéde térített magamhoz, így újból a beszélgetésre próbáltam koncentrálni. – Nem akartam bajt.

– Nincs is semmi baj! Nikolett! Figyelj rám! Nagyon fontos lenne, hogy összeszedd magad, és elmond nekem is azt, amit az anyukádnak. Rendben?

A lány bólintott, de feszélyezettsége mit sem csillapult. Még sosem láttam egyetlen korombelit sem ennyire nyámnyilának.

Nyílt a kis helyiség ajtaja, és apa dugta be a fejét. – Találtak egy lányt néhány saroknyira innen. Bár azt mondják, szimpla rablás, de talán nem ártana megnéznünk.

Alex bólintott, majd rám vetette határozott szemeit. – Menj be Dominikhez, és ne mozdulj mellőle!

Hirtelen felvettem a lehető legelesettebb arckifejezést. – Nem mehetnék veletek?

– Nem! – azzal intett a fejével az ajtó felé, én pedig tettem, amit mondott. Persze átfutott az agyamon, hogy esetleg

ellenkezhethetnék, de nem vitt rá a lélek. Inkább csendesen bevonultam a kihallgatóba, és odaálltam Dominik mögé.

A férfi csupán egyetlen pillantásra méltatott, aztán ismét Nikolettre szegezte minden figyelmét. – Folytasd! Mi történt, miután elhagytátok a bárt?

Nikolett rám nézett, ahogy az anyja is. Ám amíg a lány némán tűrte jelenlétem, addig az édesanyja nem bírta megállni, hogy fel ne tegye a benne motoszkáló kérdést. – Ne haragudjon – pislogott Dominikre a kifestett hosszú szempilláival –, ki ez a lány?

– Gyakornok – közölte Dominik, de hangja inkább lemondó volt irányomban, mint sem biztató.

– Niki említette, hogy egy korabeli lány hallgatta ki őket tegnap. Nem hittem neki. Már megbocsásson, de hogyan lehetséges ez? Ez a lány még gyerek. Egy ilyen ügyön gyakorol? Ez nevetséges! A rendőrség csak ennyire veszi komolyan a gyilkosságot?

Futhattam volna még néhány néma kört várva, hogy majd csak foglalkozunk mással is rajtam kívül – mondjuk az ügyel –, de nem volt kedvem megvárni sem Dominik lekezelő szavait, amivel kijelenti, hogy egyetért, és én még zöldfülű vagyok a nyomozáshoz, sem a további kételkedést. Ezért, hogy bemutatkozzam, kinyújtottam a kezem, és olyan komoran néztem, ahogy Alex szokott.

– Üdvözlöm! Lovasi Anita vagyok, rendőrségi gyakornok és konzultáns. Sajnálom, de a jelenlegi helyzetben a jelenléteimet még a rendőrfőkapitány sem kérdőjelezi meg, és amennyiben valóban segíteni szeretné a nyomozást, úgy arra kérem, hagyja beszélni a lányát!

Láttam az asszony elképedését, ahogy azt is, hogy bár megleptem a komoly szöveggel, nem dőlt be nekem. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Dominik kissé előrébb hajolt az asztalon, és úgy nézett a nőre.

– A lánya nagykorú – suttogta egészen halkán. – Amennyiben nem jutunk dűlőre, bírósági végzést is kérhetünk, vagy megvádolhatjuk hamis tanúskodással, az igazságszolgáltatás akadályoztatásával. És amíg így teszünk, a

gyilkos odakint szaladgál, pedig a lánya – ebben biztos vagyok – tud valamit, ami sokat lendítene az ügyön.

Meglepődtem, és egyben jó érzéssel töltött el, hogy Dominik megvédett. Persze nem voltam naiv, biztosra vettem, hogy nem miattam tette, mégis... Kissé megráztam a fejem, hogy ne térjek el túlságosan a tárgytól, és inkább a háttérbe vonultam, ahol érkezésemkor is álltam.

– Tehát! Mi történt, miután elhagyták a bárt? – folytatta Dominik a kihallgatást.

Nikolett zavartan pislogott rám, de talán az előzőleg említett lehetőségek miatt, mégis felelt. – Petra azt mondta, hogy menjünk a klubba.

– És odamentek?

– Igen.

– Azután?

– Petra rendelt italokat.

– És azután?

– Beültünk egy boxba.

Eddig bírtam. Igazán nagy erőfeszítembe került, hogy ne ordítsak fel. A lehető leghiggadtabban, mégis határozottan odaléptem az asztalhoz Nikolett elé, és úgy ahogy előző nap is, két kezemet letámasztottam, úgy hajoltam hozzá egészen közel. – Az élet nem játék! Az olyan nyámnyila lányok, mint te, sosem húzzák sokáig. – Láttam Nikolett elképedését, ahogy szemem sarkából az anyja hüledezését is, mégsem hagytam abba. – Folyton csak második vagy, és az is maradsz. Csupán az idő múlásával csúszol mindig egyre lejjebb. Mire észbe kapsz, már nem leszel fontos senkinek sem. Sem a barátoknak, sem a családnak.

– Tessék? – Az asszony felháborodottan állt fel, és már készült nekem esni, mikor Dominik talpra ugrott, és kezét felemelve csitította.

– Kérem, asszonyom!

Nem foglalkoztam velük, ha már elkezdtem Nikolett szemének felnyitását, nem akartam ilyen gyorsan befejezni. – Barbara szeretett téged. Igaz? De Petrát jobban, mert szórakoztatóbb volt, vagányabb, nagyobb szájú. Jobban lehetett vele bulizni.

– Ebből elég! – rivallt rám az anya, mire Dominik ismét a segítségemre sietett.

– Asszonyom!

– Petra csak azért túrt meg, mert Barbara nem engedte, hogy bántson. Igaz? – kérdeztem, és nem lepett meg, hogy válaszként rémült tekintetet kaptam. – Barbara meghalt. Most már nincs, aki megvédjen, és Petra sosem lesz jó barátnőd, mert te egyáltalán nem érdeked. Sőt, soha senki nem fog szeretni, ha végre nem tanulod meg, hogy kiállj magadért!

Csend lett. Nikolett anyja már nem hadakozott, inkább visszaült a székére, és magába roskadva emésztette a hallottakat. Dominik is helyet foglalt, de ugrásra kész testtartásban. Csak a lány bámult rám őzike szemekkel, és úgy potyogtak könnyei, hogy tiszta szívemből megsajnáltam. Mégsem törtem meg, egyszerűen nem tehettem.

– Barbara példáján át megtapasztalhatod, az élet nem játék! Nézz magadba! Hogyan akarsz majd egyszer a gyermekedért kiállni, ha magadért sem tudsz? Hogyan akarsz a támasza lenni, ha a magadé sem vagy? Barbara halott! Miért, Nikolett? – A kérdésem vádló volt, amitől a lányból kitört a zokogás.

– Istenem! – szakadt fel az asszonyból, akinek szintén eleredtek a könnyei. Odahajolt és magához vonta a lányát, mintha csak most értette volna meg, mit nem tett egyetlen gyermeke érdekében, azért, hogy az életben talpon tudjon maradni. És ezzel nem is volt baj, de így a nyomozás még mindig állt.

Dominikre néztem, akinek csillogó szemeiben ott láttam önmagam. Biccentett, és láttam rajta, végre értékeli mindazt, amiért Alex beengedett ide, amiért még a felettesei is rábólintottak jelenlétemre. Apró örömet éreztem, ugyanakkor összeszorult a gyomrom, mert tudtam a neheze csak most következik. Nem is halogattam sokáig, szerettem volna minél hamarabb túlesni a dolog ezen részén.

– Nikolett! Segíts nekünk, hogy mi is segíthessünk a Barbarához hasonló lányokon!

Nikolett szipogott még néhányat, majd kibontakozott anyja karjaiból, és a szemeit törölgetve lassan beszélni kezdett. – Petra... Petra irányította az estét, ahogy mindig. Mi... nekünk

mindig azt kellett csinálni, amit ő akart. Barbinak ez nagyon tetszett, mert jókat szórakoztak, nevettek közben. Akkor is, sokat vihoráztak. Nagyon sok fiú tekintete megakadt rajtuk, és ezt nagyon élvezték. De nem mentek el senkivel. Akkor még nem. Táncoltunk, ittunk, aztán elindultunk Petránakhoz. Úgy volt, hogy Barbara ott alszik.

– Te nem?

– Engem nem hívott. Barbi pedig... Csak akkor szoktam ott aludni, ha Barbi kéri.

– Értem. Mi történt azután?

– Az utcán volt egy pasi. Petra azt állította, Barbit nézi, pedig nem. Engem figyelt, de én nem mertem... én nem néztem rá. Csak a szemét láttam egy pillanatra, ami... kék volt, olyan szép, tiszta kék.

Deni – futott át az agyamon, de hallgattam.

– Amikor elmentünk mellette, éreztem a tekintetét. Borsózott tőle a hátam. Azt hittem, ennyi volt, de akkor Petra azzal traktálta Barbit, hogy menjen oda a pasihoz.

– Odament?

– Előbb nem akart, de Petra addig noszogatta. Pedig a pasi már menni készült. De Barbi... Barbi utána ment. Petra azt mondta, menjen el vele, mert tuti jó élményben lesz része. – Nikolett könnyei patakként folytak az arcán, amitől az én szemeim is benedvesedtek. – Barbi elment vele. Meg kellett volna akadályoznom! Meg kellett volna védenem, de... nem tettem semmit.

Meg akartam szólalni, de éreztem, ha csak egy hangot is kiadok, elsírom magam.

– Nem a te hibád! – hallottam meg Dominik szelíd, lágy hangját. Hálás voltam, hogy beszél helyettem. – El tudod mondani, hogy nézett ki az a férfi?

Nikolett a fejét rázta. – Kapucni volt rajta, nem sokat láttam belőle.

– Az alkatát le tudod írni?

– Magas, úgy száznyolcvanöt centi, izmos. Jól nézett ki.

– A ruházata?

– Szürke... igen, szürke kapucnis kabát, fekete farmernadrág, és egy fekete bakancs. A kabát karján volt egy felirat, valami katonai cucc lehetett, mert olyan embléma volt rajta.

Járt az agyam, elképzelni sem tudtam, ki lehetett a fickó.

– Valami más? Nem emlékszel valami apró dologra?

Nikolett a fejét rázta, majd hirtelen bólogatni kezdett. – Amikor felemelte a kezét, volt rajta egy tetoválás, éppen itt – mutatott a kézfejére. – Valami sárkányféle.

Megállt bennem az ütő. Még levegőt is elfelejtettem venni, és erre csak akkor jöttem rá, mikor karomon éreztem Dominik ujjainak szorítását.

– Elnézést! – szólt a tanúhoz, és annak anyjához, majd erőnek erejével húzott kifelé a folyosóra. Vagyis inkább támogatott, mert a lábaim sehogy nem akartak elbírni. – Anita! – Hozzám beszélt, de olyan volt, mintha valahol nagyon messze lenne. – Anita! Az égre! Mi bajod? Jól vagy?

Kezdtem magamhoz térni, és már képes voltam kinyögni néhány szót. – Deni...

– Micsoda?

Láttam, hogy Dominikben is megállt dobogásában a szív, ezért a tőlem telhető leggyorsabban próbáltam elmondani, amire rájöttem. – Deni haverja... Peti.

Dominik behunyta szemeit egy pillanatra, majd olyan élesen vetette rám égszínkék tekintetét, hogy azt hittem, az égben lebegek, ám hangja annál kegyetlenebb és józanítóbb volt. – Ez biztos?

Bólintottam, mert másra nem voltam képes. Alexhez vágytam, az ő biztonságot adó, megnyugtató jelenlétére, miközben rettegettem lassan a saját árnyékomtól is, nemhogy azoktól, akik körülöttem voltak.

„Amikor az áldozat profilja életszerűvé válik, akkor dől el, hogy a kriminológusok feltevései állják-e a valóság próbáját, vagy átsiklanak a maguk állította mérce alatt.”

Pontosan az, amire számítottam – dörmögte magában Alex, miközben visszafelé tartott az őrstre. Már éppen készült belépni az épületbe, mikor megszólalt a mobilja. Kihalásztta a zsebéből, és mikor meglátta a kijelzőn Dominik számát, összehúzta szemöldökét. – Egy perc! – szólt a készülékbe, majd sietve zsebre is vágta, miközben megszaporoázta lépteit.

Az időt kellően pontosan adta meg, mert valóban ennyi kellett, hogy az iroda ajtajához érjen, és átlépje a küszöböt.

Izgatottság és idegesség keveréke áradt felé, és nem kellett zseninek lennie ahhoz, hogy rájöjjön, valami történt. Anita arca volt leginkább beszédes, pedig a lány nem tett mást, csak magába zuhanva ücsörgött apja asztala mellett, és ugyanúgy reszketett, mint előző éjjel. Dominik pedig Ferenc helyén ülve búvólte a számítógépet, de mikor hallotta a határozott léptek érkezését, felpillantott és felállt.

– Megvan a gyilkos! – jelentette ki. – Minden perc drága, induljunk!

– Mégis hová? – kérdezte Alex, mert esze ágában nem volt ész nélkül rohángászni.

– A fiú lakására. Vagyis az albérletbe, ahol lakik.

– Várj, várj! – csitította Dominiket, miközben odaállt Anita mellé, és immár őt kérdezte. – Ki az?

A lány felnézett, és reszkető ajkakkal közölte a száraz tényeket, mindazt, amit a legszívesebben kitörölt volna elméjéből. – Aki Deni előtt lakott az albérletben, Klauzál Péter.

Alex elmerengett pár pillanatig, mert valami nem tetszett neki ebben a történetben, valami motoszkált a fejében, valami nem hagyta nyugton. Csupán az idő hiánya miatt nem lovagolt apróságokon, és feltette az újabb informálódó kérdését, de ezt már Dominikhez intézte. – Mégis minek menjünk mindnyájan? Az elkövető itt van, és amíg Anita nem utazik el, ő is marad. Ferenc beszerez még néhány információt, azután egy kollégával elmegy az albérletbe és körülnéz. Bár gyanítom,

hogy semmi olyat nem fog találni, amit ne tudnánk vagy sejtjénk.

– És addig mit teszünk? Semmi kedvem ölbe tett kézzel ülni és megvárni az újabb áldozatot.

Alex felsóhajtott, majd végigsimított sajtó homlokán. Kezdte kikészíteni a fáradság, pedig most semmiképp sem szabadott engednie neki. – Nem ülünk ölbe tett kézzel, mert úgy tűnik, megvan az újabb áldozat.

– Hogy mi? – Dominik megdermedt, és egy pillanatra azt sem tudta, hová, merre menjen, mit csináljon. – De hiszen ez nem lehetséges! Túl korai. Ez idáig minden hétvégén csak egy áldozata volt. Most pedig kettő?

– Úgy néz ki, felgyorsultak az események.

Anita reszketegen, karjaival átölelve magát felállt, és lassú, bizonytalan léptekkel ballagott az ablakhoz, amin át a kinti, rideg tájat bámulta. – Valahol ott van, és engem figyel?

Alex lehajtotta a fejét, és a megfelelő válaszon gondolkodott. Bár tisztában volt vele, olyan nem létezik. – Egy pillanatil sem voltál veszélyben – mondta ki szent meggyőződéssel.

– Peti egy deviáns. Honnan veszed, hogy előbb-utóbb nem bántott volna?

– Tudom – felelte, és ezzel le is zárta a témát, inkább Dominikkal folytatta tovább az eszmecsereit. – A fiad itthon van még? – A férfi bólintott, ezért Alex elővette belső zsebéből Anita telefonját, és átnyújtotta a lánynak, miközben már hozzá intézte szavait. – Hívd fel, kérd meg, hogy jöjjön ide!

– Miért nem megyünk mi oda? – kérdezte Dominik.

– Nem akarom, hogy a gyilkos megsejtse, nyomon vagyunk.

– Ezt nem értem! Te még mindig a fiamat gyanúsítod?

Alex vetett egy pillantást Dominikre, de nem törődött annak feldúlt ábrázatával, ahogy ökölbe szorított kezével sem. Ismét Anitahoz fordult. – Csak annyit mondj neki, hogy te nem mozdulhatsz, de szeretnéd, ha ide jönne!

A lány bólintott, és zokszó nélkül tárcsázott. – Szia!... Igen, én... Tudom, hogy eltűntem. – Anita Alexre pislogott, mintha csak erőt szeretne meríteni komor tekintetéből. – Nem mehetek sehová, de jó lenne, ha ide jönnél! Beszélhetnénk... Igen, az irodában... Mondom, hét lakat alatt őriznek... Jó,

rendben! Szia! – Kikapcsolta a mobilt, majd letette Alex asztalára, ami mellett ácsorgott. – Jön – közölte, de idegessége ahelyett, hogy csillapult volna, ismét egyre látványosabb formát öltött, és Alex tudta, miért. Úgy kívánta látni a fiút, ahogy hátára egy púpot.

– Ez még viccnek is rossz – dörmögte Dominik, miközben tehetetlenül rázta a fejét.

Ferenc érkezett, kezében egy tucat papírral, és döbbenet nézett körül, majd lányán állapodott meg tekintete. – Jól vagy, kicsim? Nagyon sápadtnak látszol.

– Jól, persze – hebegte Anita, és még egy mosolyt is megpróbált magára erőltetni, amiért Alex igazán becsülte.

Úgy tűnt, Ferenc megtanulta a leckét, hogy a lányát nem érdemes faggatnia, mert ha valamit el akar mondani, úgymond elmondja. Hasonlóan volt Alexszel is, ezért értették meg olyan jól egymást.

– Meghoztam a helyszíni jelentést az áldozatról – nyújtotta át az iratokat kollégájának Ferenc. – Nincs meg a kézjegy. Pedig átnéztem minden áldozatot, de nem találtam.

– Ennek több oka is lehet – lapozgatta a paksamétát Alex. – Vagy nincs szemmel látható kézjegy, vagy...

– ... több tettesről van szó – fejezte be a mondatot Anita aggódó szemekkel. Oda is lépett Alex mellé, mintha csak az iratokba szeretne belelátani, de nem is az volt a lényeg, hanem hogy a biztonságot adó közelében lehessen.

– Nagyszerű! – Dominiknek nem kellett több. Dühös ábrázattal nézett már Anitára is, és nem értette, hogyan lehetséges az, hogy még ő is feltételezi Deni bűnsegéd mivoltát. Elege volt. – Odakint várok – mondta, majd mielőtt bárki is jobb belátásra bírhatta volna, kirohant a helyiségből.

Alex mogorván nézett utána. Bár megértette érzéseit, mégsem tolerálta. Igaz, nem volt a helyében, nem tudhatta, mit tenne, ha gyermeke lenne hasonló helyzetben. Így inkább nem ítélkezett, csupán tudomásul vette, hogy Dominik, érintettsége miatt nem gondolkodik helyesen.

– Esetleg megtudhatnám, mi folyik itt? – kérdezte Ferenc összeráncolt homlokkal.

– Megvan a tettesünk – nyugtázta Alex, és ahogy számította, Ferenc azonnal Anita-hoz lépett, és megragadva a két karját, végig nézett nyúzott, meggyötört alakján.

– Kislányom! Biztosan jól vagy? Nagyon... – Nem találta a szavakat, és látszott rajta, szenved az aggodalomtól.

– Semmi baj, apa, tényleg!

Alex arrébb sétált, és teljes figyelmét az aktának szentelte. Észre sem vette, de hangosan gondolkodott, amivel megtörte a félelem gyarló perceit. – Az áldozat ugyanolyan, fiatal és szőke, ahogy eddig is mindegyik. Szórakozóhelyek közeléből viszi el őket, a legkönnyebb prédák.

– Ezt hogy érted? – Anita azonnal felfigyelt a szavakra, jobban érdekelte az ügy, mint saját rettegése.

– Ezek a lányok egytől-egyig magányosak. A jelentések szerint, nincs kapcsolatuk.

– Nekem van.

– Elvileg van – motyogta Alex. – De mi van, ha a tettes ezt a kapcsolatot nem tartja igazinak, éppen ezért utazik facér lányokra?

– Vagy csak könnyebb prédák azok, akik magányosak. – Anita szemei egy pillanatra haragot tükröztek, de aztán hamar tova is illant belőlük a szemrehányás.

– Ha így van, mégis a kapcsolathoz lehet köze, vagy a kapcsolataidhoz.

A lány kérdően tárta szét a karját, mert nem értette, Alex miért akarja lejártni őt az apja előtt. És mielőtt tovább folyhatott volna az eszmefuttatás, ki is mondta a fejében járó szavakat. – Nem akartad apát elküldeni körülnézni? Dominik megtalálta a címet.

Alex némán pillantott a lányra. Azt akarta, Anita is megértse, nem a magánéleti gondjai érdeklik, csupán a gyilkosságok hátterére szeretne rájönni, és választ kapni a kérdésekre. De a lány nem tágított, és állta a komor pillantást.

– Ki az? – kérdezte Ferenc, és hol lányára, hol kollégájára pislogott várva a választ. Minden bizonnyal észrevette ő is a kettejük közti néma harcot, ahogy Anita ragaszkodását is Alexhez, mégis úgy tett, mintha vak lenne rá.

– A lányod volt szobatársa, Klauzál Péter.

– Te jó ég! – sóhajtott az öreg, és látszott rajta, hiába próbál rendőrként viselkedni, képtelen elvonatkoztatni. Alex azért is akarta őt elküldeni az elkövető lakhelyére, hogy a nyomozás gördülékenyen menjen, és ne akadályozza holmi aggodalom.

– Vigyél magaddal pár embert, és menjetek ki a címre! – adta ki az utasítást végül.

– És Anita?

– Itt van a legjobb helyen. Nem kell aggódnod érte!

– Már hogyan aggódnék?

Alex, ha tehetne volna, a szemeit forgatja. Nem volt elég Dominik, most még Ferenc is kezdi atyai féltéseit. Talán ezért is nézett szigorúbban kollégájára, aki – mintha azonnal megértette volna – bólintott.

– Ne haragudj! – mondta megadva magát. – Hol a cím?

Anita az asztalhoz sétált, és az ott lévő jegyzetfüzetből letépett egy lapot, amit átnyújtott az apjának.

Ferenc vetett még egy pillantást a lányára, majd Alexhez fordult, mielőtt elhagyta volna az irodát. – Vigyázz a lányomra!

Nem várt választ, hiszen tudta, kollégája ezt úgyis megteszi. Mégis jól esett, hogy szóban rábízhatta, így e teher némileg megoszlott, és nem csak az ő szívét nyomta a súlya.

Alex ismét a papírokba meredt, és immár sokkal nyugodtabban állt neki a megfejtésnek. De nem sokáig, mert Anita – talán, hogy elúzza az unalmát – odaállt mellé, és ő is a papírokba meredt. Egy darabig némán leskelődött, ezért Alex egyszerűen a kezébe nyomta az aktát. Anita meg sem lepődött, azonnal átalakult áldozatból rendőrré, és úgy tanulmányozta az iratokat, akár egy profi nyomozó.

– A gyilkosság még az este folyamán történt. A helyszínen tényleg nem volt vér? Akkor az áldozatot nem ott ölték meg, de oda helyezték el. Több szúrás a testen. Nemi erőszak. A lánynál nem volt semmi személyazonosító okirat, sem ékszer, sem pénz. Kirabolták. A szúrások bemeneti sebe katonai törre utal. Első körben úgy tűnik, az elvérzés volt a halál oka.

– Az eddigi áldozatokat AK-47-el szúrták le – tette hozzá Alex, miközben leült asztalához, onnan hallgatta Anita okfejtéseit. – A penge szélessége 3,07 cm, vastagsága 3,5 mm.

– Igen, ez megegyezik az áldozaton talált seb szélességével. A seb egyik fele marcangolt, mélye kb. 15 cm.

– A bajonettek általában recések. Ha 15 cm, az áldozaton nyilván találtak apró karikát.

– Karikát? – Anita elég különös képet vágott, ezért Alex hátra dőlve magyarázott.

– A bajonett tör gépfegyverre helyezhető, ezért van rajta egy kis karika a markolat felett, a tör végén. Az előző áldozatok közül kettőbe is olyan durván vágták bele a tör, hogy látszott a kis karika nyoma.

– Értem. Igen, a képeken van ilyen. – Azzal a lány tovább olvasott. – Nem találtak ujjlenyomatot, nincsenek erőszakos behatolásnyomok, sem védekezésre utaló jelek. De volt nemi aktus. Feltehetőleg az áldozat vagy kába volt, vagy ismerte az elkövetőt.

– Vagy akkor ismerte meg, és többet remélt, mint kapott. A gyilkosság hirtelen történt, és nem maradt ideje védekezni.

– Vagy így volt – nyugtázta Anita. – Apa azt mondta, nincs kézjegy, a tör nem számít annak?

– De igen – felelte Alex, és be kellett vallja, ezt a lányt már most nyomozóként tiszteli. – De apád nem ilyen kézjegyet keresett, hanem olyasmit, ami biztosan utal rá, és személyesebb, mint egy tör.

– Petinek nincs katona múltja, legalábbis nem tudok róla.

– A szülei?

– Nem nagyon mesélt róluk. Az apja állítólag meghalt, amikor ő még kicsi volt, az anyja meg folyton csont részeg. Ennyit tudok.

– Nagybácsi, nagynéni, testvér?

– Negatív. Nekem nem mondott semmit róluk.

– Oké! Folytasd! – adta ki az utasítást Alex, miközben egyfolytában kattogott az agya, hogy meglegyen minden információ, és teljesen összeálljon a kép.

– A helyszínen nem találtak semmit.

– Az áldozat ruhája?

– Semmi különöset nem írnak róla.

– Hm.

Anita jól tudta, mi az a „Hm”. A kép sehogy nem állt össze. – Összevetjük az aktákat?

– Felesleges, a tények akkor is tények maradnak. Az első áldozatnál rablógyilkosság történt, átvágták a torkát, erőszak nem volt. A másodiknál már volt erőszak, és több szúrás ejtettek. A harmadiknál már nőtt a brutalitás, és szintén megerőszkolták, ahogy ezt is. Lefogadom, ha meglesz a toxikológiai jelentés, itt is lesz amfetamin származék.

– Lehetséges, hogy nem egy gyilkossal állunk szemben? – Anita arca kétségbeesést tükrözött, és a rendőrből ismét áldozattá vált. A félelem ott csillogott a szemeiben, amitől Alex nagyon megsajnálta, mégsem tántorodott el.

– Ezt a teóriát sem zárhatjuk ki teljesen.

Anita odatámaszkodott apja székéhez, és leült, majd holtápadtan pislogott főnökére. – És ha van másik, vagy legalábbis valaki, aki támogatta. Lehetséges, hogy... hogy Deni? Alex nem felelt, de visszavillanó tekintete mindent elárult.

– Mennyi... mennyi az esély rá, hogy tényleg ő?

– Némileg több, mint annak, hogy valaki más. Azt mondtad, nem tartod a kapcsolatot mással.

– Deni idejön – suttogta a lány. – Ugye nem hagysz itt vele?

– Nem – rázta a fejét Alex, majd az iratokra bökött, amit a lány még mindig a kezeiben szorongatott. – Még valami?

– Ahhoz tudnom kellene gondolkodni.

– Akkor rajta! Ennek össze kell állnia! Csinálj egy listát arról, amit tudunk!

Bár remegett a keze, de azonnal kezébe vett egy tollat, és írni kezdett.

Elkövető

- *viktimológia: szőke, huszonéves, lány*
- *időpont: este, éjszaka*
- *fegyver: tőr (AK)*
- *erőszak: egy/több szúrás az egész testen*
- *behatolás: nem/igen*
- *toxikológia: pozitív/negatív*
- *helyszín: az elkövetés helyén/máshol*

Amint a lista elkészült, újabb lapot vett elő, és azt is teleírta.

1. áldozat	2. áldozat	3. áldozat	4. áldozat	5. áldozat
– szőke, 20 év	– szőke, 19 év	– szőke, 22 év	– szőke, 20 év	– szőke, 21 év
– pesti	– biatorbágyi	– bicskei	– pesti	– tatabányai
– helyszín: Pest	– helyszín: Biatorbágy	– helyszín: Bicske	– helyszín: Tatabánya	– helyszín: Tatabánya
– szex.bánt.: negatív	– szex.bánt.: pozitív	– szex.bánt.: pozitív	– szex.bánt.: pozitív	– szex.bánt.: pozitív
– tox: ?	– tox: ?	– tox: ?	– tox: pozitív	– tox: ?
– egy szűrés	– több szűrés	– több szűrés	– több szűrés	– több szűrés
– irat: neg.	– irat: neg.	– irat: neg.	– irat: neg.	– irat: neg.
– rablás	– rablás	– rablás: neg.	– rablás: neg.	– rablás

Amikor elkészült, feltápázkodott, a lapokat Alexnek nyújtotta, aki erre szintén felállt, és megszemlélte mindkettőt. – Úgy gondolom, ebből sok minden kiderül. Az elkövető téged követ. Fontos, hogy rólad mintázza az áldozatot, tehát szőke és húsz év körüli. A helyszín egyre közelített, végül elért ide, ahol a dühe is tetőpontra hágott.

– Ha tényleg Peti az elkövető, azért tette, mert félti tőlem Denit, és amiről úgy hiszi, neki fáj, azt bosszulja meg?

– Vagy ő maga is odavan érted.

Anita szenvedőn ráhajtotta fejét Alex karjára, mintha csak hozzá bújva érezné biztonságban magát. Ezt a férfi is észrevette, ahogy azt is, a lány minden lehetőséget megragad, hogy vele, mellette legyen. Nem akarta megfosztani ettől, mert tudta, mit jelent az áldozatoknak a haláltól való félelem, ahogy remélte azt is, hogy az ő gyermeke soha nem kerül hasonló helyzetbe, vagy ha mégis, akkor lesz vele valaki, aki támaszt nyújt és biztonságot a számára.

Nyílt az ajtó, és abban a pillanatban Dominik lépte át a küszöböt. Egy pillanatra döbbsenten megállt, majd összeráncolta homlokát, de a gyanú ott maradt a szemeiben, ahogy a mögötte érkező, láthatóan dühös és csalódott Deninek is.

„Vannak bűnök, melyek mindig rejtve maradnak, és bár törvényileg nincs rá tilalom, lelki sérülést okoz, ami akár devianciához is vezethet.”

Leírtam magam – kattogott a fejemben, mégsem ugrottam hátra vagy léptem messzire Alextől. Túl nagy volt a tét, túl mély a félelmem. Lassan emeltem fel a fejem, és pillantottam az érkezőkre.

– Beszélni akartál – dűnnyögte Deni, és furcsa mód nem látszott rajta semmiféle gyilkos ösztön. Úgy éreztem, a róla alkotott képem és a gyilkos profilja nem vág egybe. Meg is nyugodtam kicsit, de épp csak annyira, hogy felelni tudjak.

– Igen, beszélni. – Szemem sarkából láttam Dominik komor, haragos, kétkedő tekintetét. Elképzeltem, mire gondolhat, hiszen Deni barátnőjeként, az ő szeretőjeként Alex mellett... Ribancnak éreztem magam, mégsem mozdultam.

– Akkor?

Felpillantottam főnökömre, mert tőle vártam a további lépéseket, de mivel hallgatott, mégiscsak nekem kellett megszólalnom. – Gyere, ülj le!

Deni értetlenül pislogott rám. – Nem sétálunk inkább?

– Hová? – Megijedtem, és ösztönösen közelebb húzódtam Alexhez, aki még mindig ugyanolyan mereven állt.

– Akárhová.

– De én nem mehetek el innen.

– Velem sem?

Veled akarnék a legkevésbé – sóhajtottam magamban, de válasz helyett csak a fejemet ráztam.

– Hát ez remek. És itt fogunk beszélgetni nyolc szem közt?

– Talán titkolnivalód van? – Ez már Alex volt, és végre fellélegezhettem, hogy szerencsétlenségemet látva átvette az irányítást.

Dominik arcizmai ugráltak idegességében, keze ökölbe szorult, és biztos voltam benne, ha nem tisztelné és tartaná sokra barátját, itt helyben neki menne.

Düh – futott át az agyamon, és már nem is Denitől rettegettem, sokkal inkább az apjától.

– Milyen titkolnivalóm lenne? Valami gond van talán? Milyen ügyről van szó, ami miatt Anita be van ide zárva?

– Nincs bezárva, csupán felügyelet alatt van.

– Az majdnem ugyanaz. Szóval?

Alex otthagyt engem. Kihúzta az íróasztala előtti széket, majd ő maga az asztal mögött helyezkedett el. – Foglalj helyet!

Deni nem ellenkezett, vetett rám egy lemondó pillantást, majd leült. Nyíltan nézett Alexre, talán kihívóan is, ami fokozta azt a különös érzést, ami egyre jobban megnyugtatott. Úgy hittem, ha bármi köze lenne a gyilkosságokhoz, nem lenne ennyire bátor.

– Hol voltál tegnap nyolc és tíz óra körül? – Alex nem kertet, azonnal a közepébe vágott, amitől a szívem is megállt. Nem úgy Deninek, akinek tekintete egyszerűen szemtelenné vált.

– Hol lettem volna? Otthon.

– Van valaki, aki ezt tanúsítja?

– Hát persze. A szüleim is otthon voltak. De mégis miért? Mi történt?

A kérdés megválaszolatlan maradt, Alex tovább tudakolódott.

– Velük voltál?

– Természetesen nem. A szobámban voltam.

– Egyedül?

– Persze, mivel Niti lelépett magával. – Hangjából neheztelés szűrődött ki, s talán némi gúny is, de Alex nem törődött vele.

– És péntek éjjel?

– Pénteken? A haverokkal buliztam.

– Megkaphatom a haverok nevét és címét?

– Persze. De megtudhatnám, hogy miért? Mindennek köze van ahhoz az ügyhöz, amin Anita és apu is dolgozik?

Ismét egy kérdés, amire nem jött felelet. – Szoktál kirándulni?

Meglepődtem, nem értettem, miféle irányba terelődik a kihallgatás. Mégis rezzenéstelenül váraкоztam, de mivel Deni csupán egy karnyújtásnyira ült tőlem, jobbnak láttam átvonulni a másik térfélre, Alex közelébe. Ezzel persze kiváltottam egy ismételt rosszalló pillantást mind Deniből, ahogy Dominikból is.

Mi a csudát képzelnek ezek rólam? – futott át az agyamon, mégis csendben lépkedtem az ablakpárkányhoz főnököm mögé, és ugyanolyan némán foglaltam rajta helyet.

- Ritkán.
- Van felszerelésed?
- Milyen felszerelés?
- Bakancs, túlélő készlet?

Deni összeráncolta homlokát, és Alex mögött egyenesen rám nézett. Pillantása igazán zavarba ejtő volt, ezért inkább másfelé tekintettem. Vesztemre. Valamiért éppen Dominik felé fordítottam fejem, és nem is bírtam azonnal elvenni onnan. Láttam sötéten villanó szemeit, ahogy a beszélgetést figyelte, láttam merev testtartását, rángatózó izmait, és tudtam, mire gondolt. El akartam mondani, hogy sajnálom, hogy nincs más választásunk, de megszólalni sem bírtam. Ő pedig megérezhette, hogy rajta tartom a szemem, mert állta vizslatásomat, de arckifejezése mit sem változott. Olyan komor volt, annyi harag tükröződött rajta, amit nem bírtam elviselni. Szomorúan lehajtottam a fejem, és ha tehettem volna, ott helyben elbögöm magam. Mégis visszatartottam a gyengeséget, és inkább a kihallgatásra koncentráltam.

– Nos, ami fegyvernek használható, az a bicska, de a kulaccsal is kárt lehet okozni. Miért, mi történt? Fejbe vertek valakit?

– Mesélj a barátaidról!

– A barátaimról? – Úgy látszott, Deni végképp elveszítette a fonalat, legalábbis arckifejezése ezt tükrözte, s mivel ismét rám meredt kérdő szemeivel, kénytelen-kelletlen én is beszálltam eme beszélgetésbe.

– Akikkel találkozni szoktál.

– Mégis mit mondjak róluk? Te is ismered őket.

A fejemet ráztam. – Nem, egyáltalán nem ismerem őket – sóhajtottam fel keserűen.

– Ez meg milyen ostobaság? Hogy mondhatsz ilyet?

Deni kezdte elveszíteni a türelmét, és felállt, ugyanúgy ahogy nyomban utána Alex is. Ennyi mozdulat elég is volt, mert a fiú ráébredt, itt és most olyan szintű védelem alatt állok, amivel még ő sem kezdhet ki. Mikor ennek tudatára ébredt, hátranézett apjára, aki abban a pillanatban elfordult, majd odasétált mellém az ablakhoz, és összefont karral bámult el mellettem valahová kifelé.

Bizseregni kezdtem a közelségétől, és egészen zavarba estem, talán még el is pirultam. Pedig megtettem mindent, hogy határozottnak látszódjak.

– Kiről? – Deni visszaült a székbe. – Kiről kellene mesélnem?

– Petiről – suttoztam.

– Petiről? Mégis mit? Nagyon rendes srác, nincs vele semmi gond. Még csak nem is drogozik, nem piál, nem cigizik. A legjobb haverom. Te is ismered.

– Nem – ráztam a fejem. – Én már nem ismerek senkit.

Alex oldalra pillantott, s bár nem fordult egészen felém, tudtam, hogy hozzám beszél. – Hoznál kávé?

Némán bólintottam, és még akkor sem feleltem, mikor rájöttem, hogy nem látja eme gesztusomat. Inkább elindultam kifelé, végig a folyosón az automatához. Nehézkesen nyomkodtam a gombokat, és még én jelen voltam, a gondolataim úgy száguldoztak, mint a szél. Sírni lett volna kedvem, ahogy mostanában egyre többször. Mégsem mertem elengedni magam, mert nem voltam egyedül. De mire lefőtt a kávé, már egészen magányos lettem. Azért kezembe vettem a poharakat, és elindultam velük visszafelé. Két lépés után megtorpantam, mert Dominik ott állt alig egy méterre tőlem a falnak támaszkodva, és engem nézett. Mikor látta tétovázásomat, elém lépett, és elvett két poharat a kezemből.

– Segítek – közölte ridegen, miközben úgy mért végig, mintha soha semmi melegség nem lenne benne.

– Kösz, de nem kellett volna fáradnod! – morogtam válaszként, mire egy teljesen megsemmisítő pillantással elfordult tőlem.

Visszasétáltunk az irodába, némán letettük a kávékat az asztalra, és visszahelyezkedtünk ugyanabba a pózba. Gyűlöltem ezt a helyzetet, és szerettem volna elmenekülni. Már bántam, hogy nem mehettem apával, bár azzal is tisztában voltam, hogy Alex mellett a legjobb számomra, vele sosem érhet baj.

Ezernyi kérdés és kétkedés merült fel bennem, örültem volna, ha ez az ügy véget ér. Közel jártunk, nagyon közel. A logika szerint, miután Denit kihallgattuk, két dolog lehetséges. Vagy arra a címre megyünk ki a járőrökkel, amit Deni megad,

vagy leadjuk Peti képét, és az utcán cirkáló rendőrökre bízunk, míg mi megteszünk mindent, hogy kiderítsük, merre van. Amennyiben időn belül nem segít semmi, sajtóközleményt kell kiadni, hogy ezzel is figyelmeztessük a fiatal lányokat a veszélyre.

Legalábbis ez szokott lenni az általános tendencia. Ugyanakkor az idő egyre gyorsabban telt, és mivel ez már a második áldozat volt nálunk, rettegtem attól, hogy a végén mégis én leszek az, aki a rövidebbet húzza. Kattogott bennem a kérdés: mit tehetnék? Ismerem Petit valamennyire, de észrevehetően valóban csak valamennyire, hiszen álmomban sem gondoltam volna róla, hogy gyilkos. Egészen magamba zuhantam ettől, és még inkább attól, hogy Deni is hasonlóan szadista hajlamokkal bír. Pedig elnézve szép, fiatal arcát, csodásan csillogó kék szemeit, nem látszott rajta sem a düh, sem a gonoszság.

Olyannyira elmerültem gondolataimba, hogy mire feleszméltem, felállt. – Befejeztük?

– Természetesen nem. – Alex hangja alig volt hallható, mintha ezzel is azt akarta volna, hogy Deni odafigyeljen rá. – Mesélt Péter a gyerekkoráról?

– Nem sokat. Miért?

Alex átsiklott a kíváncsiszkodás felett. – Beszélt valaha a keserves múltjáról?

– Keserves? Nem, ilyesmiről nem. De miért lett volna keserves a múltja?

– A szüleiről?

– Nem, arról is alig.

Alex összehúzta sötét szemöldökét, mintha nem hinné Deni egyetlen szavát sem.

– Hol van a barátod, Deni?

– Ezt már kérdezte, és akkor is mondtam, hogy nem tudom.

– Egy pillanatra láttam szemeinek ravasz csillanását, és egész testemben remegés futott végig.

– Valóban?

Deni elhúzta a száját. – Elmehtek? Kezd nagyon elegendem lenni ebből a hétvégéből!

– Nem! – állt fel Alex is.

– Mégis mit akar? Bezárni? Nem tettem semmi!

– Huszonnégy órára bizonyíték nélkül itt tarthatlak. De ha kell, van ügyész ismerősöm, aki által ezt hetvenkét órára is meghosszabbíthatjuk.

– Ez valami vicc? – Deni előbb rám nézett értetlenül, majd az apjára, akinek dühét egy idő óta felváltotta a mélabússág. Még csak meg sem szólalt fia érdekében, mintha már ő is kételkedne ártatlanságában. – Apu! Mondj már valamit!

Dominik nagy nehezen összeszedte magát, és megadóan felsóhajtott, miközben nem csak testtartásán, de méregben izzó szemein is látszott, mennyire dühös. – Többet tudsz, mint amit elmondtál, de ha nem beszélsz, akkor azt kell tenned, amit Alex kér!

– De mégis, miért? Nem csináltam semmit!

– Amennyiben így van, nincs félnivalód, és hamarosan újra távozhatsz. Addig pedig élvezd a vendégszeretetünket! – szólt Alex. – Gyere! – intett Deninek, aki kelletlenül és teljes bizonytalansággal követte, miközben vissza-visszapislogott az apjára.

Távozásukkal ránk telepedett a csend és a bizonytalanság. Csak most kezdtem felfogni, hogy Alex szerint egy gyilkossal éltem együtt hónapokon át, vagy legalábbis egy olyan emberrel, aki tudva tudta, hogy közös barátunk nőket kínoz és öl meg. A hideg futkosott a hátamon, és tudtam, Dominikén is, hiszen egyszülött fiáról volt szó.

Ránéztem, és a vonásait kutattam, próbáltam megfejteni érzéseit. Nem volt nehéz dolgom, mert annyi kétkedés és tehetetlenség ült ki arcára, amiben bárki olvashatott volna.

– Sajnálom – nyögtem, mielőtt átgondoltam. De szavamtól még keményebbé változott, és olyan haragosan villantotta rám szemeit, mintha én lennék minden bajnak forrása.

– Igazán? – Nem értettem kérdését, de nem is hagyott időt rá, hogy gondolkodjam rajta. – Apám katona volt, törzsőrmesteri rangban. A megmaradt holmijait a pincében tárolom. A kiszuperált AK-47-esét és a tőrökét is.

Ha eddig volt is bennem némi remény, most egyszerre tovaszállt. De ahogy eluralt az ijedtség, úgy tört felszínre a józan ítélőképességem.

– Deni azt mondta, régóta nem járt már otthon. Hogyan juthatott volna a fegyverhez?

Dominik megdörzsölte halántékát, majd a fejét ingatta, mégsem felelt. Láttam rajta a félelmet, az aggodalmat. Legalábbis annak véltem, mert hinni akartam abban, hogy van benne némi gyengédség, hogy amit vele éltem át, az nem csupán játék volt, nem csupán tanulmány, hanem maga a valóság. Talán éppen ezért próbáltam még mindig kedves és gyengéd lenni hozzá.

– Nem tehetsz Deni dolgairól, ahogy egyikünk sem.

Dominik rám villantotta tekintetét, melyben képtelen voltam kiolvasni a szerelem melegét, sokkal inkább a düh rovátkáit láttam.

– Valóban így gondolod? Mert ha Deni lenne a gyilkos, annak nagyon is élő oka lenne.

A célzást túlzónak és erősnek éreztem. Teljesen felháborított, ahogy belenézett az arcomba, miközben minden pillantása vádolt. – Nem! Ezt nem gondolhatod komolyan! – hördültem fel, miközben a fejemet ráztam hitetlenkedésemben.

– Ez az egész helyzet nagyon is komoly. Nézz magadba, és ítélj meg, mit tettél, hogy az egész így alakult.

– Mégis mire akarsz kilyukadni? – förmedtem rá, és éreztem, ahogy egész testemben végigfut a jeges rémület. – Azt mondod, én tehetek az egészből?

Szemeiben villant valami, szemöldökét összehúzta, miközben kissé előrébb hajolt, hogy megközelítse intim zónám határát, mely egyszerre zavart össze és kergetett rémületbe. – Ezt a kérdést nem tetted volna fel, ha nem gondolnád te magad is igaznak.

– Nem! – kiabáltam rá, és el akartam fordulni tőle, hogy még csak ne is kelljen látnom, de abban a pillanatban ott éreztem karomon ujjainak erős szorítását, és úgy rántott vissza, hogy megtántorodtam, és akaratlanul is neki dőltem.

– Talán fáj az igazság? – hajolt a fülemhez, és szavaiban annyi volt a kegyetlenség, hogy kis híján elbógtam magam. – Rajtam kívül hány férfinak adtad oda magad, miközben Denivel jártál?

A levegőt kapkodtam. Képtelen voltam elhinni, hogy mindez velem történik. Borsódzott a hátam, és megfogadtam, soha többé nem mozdulok el Alex mellől, soha többé nem maradok kettesben senki mással. Egy pillanatig a lehetőségeimet latolgattam, de mivel tisztában voltam vele, nem lehetek elég gyenge ahhoz, hogy megtörjek akárki keze alatt, hát Alexre gondolva összeszedtem magam, és a lehető legharagosabban álltam Dominik pillantását.

– Mégis kivel tettem volna? Senki más nem akart fiatalkorúakkal kísérletezni, csak te. Fiatalkorúak szexuális szokásai, mi? És még engem vádolsz?

Kirántottam a karomat, de nem elégedtem meg ennyivel. Felemeltem a kezeimet, és ellöktem magamtól, mint valami undorító dolgot. Talán még fintorogtam is, mert egy pillanat alatt megváltozott az arckifejezése. Bár a gúnyos mosoly ott játszadozott a szája szélén, egészen nyugodtan felelt.

– A munkámnak semmi köze nem volt hozzád. – Elfordult, és az ablakhoz sétált. Kezeit végigszántotta sűrű haján, és hangja egészen merengővé vált, még testtartása is lazult valamelyest. – Deni a fiam, sosem tudnék neki ártani. Talán igazad van, és sokkal inkább az én hibám, mint a tiéd. A vele szemben felállított elvárásaim nem könnyítették meg az életét.

Megdöbentett a nyíltsága, őszintesége, és rövid időre el is feledtette velem az iménti félelmeimet. – Ez lenne a mentséged számára?

Halkan felnevetett. – Még nem is biztos, hogy köze van mindehhez. De ha mégis, a hibás én magam vagyok.

Megfordult és a szemeimbe nézett. Úgy hittem, tudom, mire gondol. Megértettem, bár nem értettem vele egyet, mert sem szüleink, sem gyermekeink bűneiért nem lehetünk mi a felelősek, még ha a mai pszichológiai tudományok minden tettet a családra is vetítenek vissza.

„A differenciális asszociáció szerint az ember morális értékrendszere a kapcsolatai révén tanulható.”

A ház csendes volt, mikor Dominik kitárta az ajtót és belépett, majd beengedte Anitát és Alexet is. – Anna dolgozik. – Hangja bizonytalanságról árulkodott, arcán látszott a néma rettegés.

– Hol a pincelejáró? – Alex nem tétovázott, szeretett volna minél hamarabb túlesni a dolog oroszlánrészén. Egyrészt nem akarta barátját további kétségek közé verni, másrészt egyre közelebb kerültek a célhoz és a megoldáshoz végre. A körözést már kiadatta, a sajtótájékoztatót délutánra szánta, addig pedig megtesz mindent, hogy kézre kerítse az elkövetőket.

Miután Dominik elindult a szűk folyosóra az egyik ajtóhoz, majd benyitott, ő is követte. Hosszú lépcsőn mentek lefelé, és félúton felkapcsolódott egy lámpa. Éppen jókor, mert arra a részre már alig ért valami a fenti fényből, odalent viszont kellően megvilágított mindent.

– Te jó ég! – sóhajtott Dominik, miközben körülnézett.

Még egy laikusnak is feltűnt volna az a hatalmas rendetlenség, ami odalent uralkodott. A betonon szétdobálva heverték a holmik, kiöntve az egykor rendre egymás mellé helyezett zsákok tartalma. Kisebb káosz uralkodott, amiben Dominik is nehezen tájékozódott.

– Hónapok óta nem jártam itt lenn.

– Milyen zsákot vagy táskát keressünk? – tudakolta Alex határozottan.

– Öreg, katonai válltáska.

Alex azonnal nekiállt kutakodni, miközben megpróbálta összeszedni a szétdobált holmikat. Gyerekruhák, játékok, tankönyvek, lakásdíszítési kellékek akadtak a kezébe, de a zsákot sehol nem találta. Dominikre nézett, de láthatóan ő sem lelt a nyomára.

– Ha itt lenne, már elő kellett volna kerülnie – dünnyögte Anita, aki szorgalmasan zsákolta vissza a holmikat, hogy mihamarabb megtisztítsa a terepet.

– Dominik, gondolkozz! Hol láttad utoljára a töröket? – állt barátja elé Alex.

– Itt – mutatott az egyik sarokra. – Nem vagyok egy ereklyegyűjtő, nem a múltban, a jelenben élek.

– Nem lehet, hogy a feleséged másképp gondolkozik, mint te, és eltette valahová? – Anita pimaszul pislogott a férfire, mintha egy pillanatra elfelejtette volna a veszélyt, ami ott lebegett körülötte.

– Az igaz, hogy másképp gondolkodik, mint én, de biztosan nem ő volt, mert retteg lejönni ide. – Dominik idegesen végigszántotta ujjait sűrű haján. – Ó, te magasságos! – dörmögte, majd a helyiség másik falához hajította a keze ügyébe eső első dolgot, egy sapkát.

– Talán jobb lenne, ha kimaradnál ebből – közölte Alex, és szavaiban benne volt az a fajta igazság, amit Dominik most nehezen viselt.

– Vagy talán mégsem. Tudni akarom az igazat!

Alex bólintott, majd egyenesen a lépcsőhöz indult, és felsietett rajta. Dühös volt önmagára, a helyzetre, és leginkább a gyilkosra, aki játszott velük. Nem beszélve arról, hogy az egész ügyben egyedül az ő érintettsége negatív, mert mindenki más valamilyen módon kapcsolódik. Hogyan dolgozzon ennyi elfogult emberrel? Lassan már ő sem látott józanul tőlük.

– Most mi lesz?

Megfordult, és szembe találta magát Anita aggodalmas tekintetével. Mintha csak arra kérné, védje, óvja, és ne engedje senkinek, hogy bántsa. Kérdezett. De mit is? Mindegy! A telefonjáért nyúlt és tárcsázott. – Ferenc! Van valami?

– Hát, Alex, úgy hiszem, ezt látnod kellene!

Az öreg hangja megdöbbenést és félelmet árasztott, ami még az éteren át is jól hallható volt.

– Mégis mit?

– Ez a fiú... most már biztos, hogy ő a tettesünk.

Alex kezdte elveszíteni a türelmét a rébuszoktól. – Mégis mit találtak?

– A szobája Alex, tele van Anita képeivel. Figyelte a lányomat a nap minden órájában Pesten és otthon is. Mintha a mániájává vált volna.

– Szedjétek össze mindet, ami fontos lehet! Most az a lényeg, hogy megtaláljuk. Koncentrálj, és ha bármi arra utalót találsz,

hogy hol tartózkodhat most, azonnal hívj! – Sietve eltette a mobilt, majd Dominikre nézett, aki addigra szintén felért a pincéből. – Te ismered legjobban a fiadat. Hogyan tudjuk kiszedni belőle, hogy hol a barátja?

Dominik tehetetlenül megrázta a fejét. – Ezt épp tőlem kérdezed? Kamaszkora óta nem tudtam zöld ágra vergődni vele. Mintha nem lenne hozzá kulcsom.

Alex a lányra emelte komor pillantását, majd merengve tovasiklott az emelet felé, de meggondolta magát, és egyszerűen kilépett a házból.

„Van, hogy a szocializálódás folyamata megreked, és a társas kompetencia helyett megreked az inkompetenciánál.”

Kattant a zár, mindenki távozott. A férfi tenyere izzadt, ahogyan a kést markolta, a szíve hevesen lüktetett, a lélegzetét pedig, amit eddig visszatartott, most egyszerre engedte ki. Égszínkék szemében tettvágy csillogott, jóval erősebben, mint eddig valaha.

Érezte, egyre élesedik a helyzet, és egyre nagyobb óvatosságot és figyelmet követel tőle. Hitte, nem lesz gondja, és még élvezte is az ilyen hajszálon múló helyzeteket, mint ez is.

Anita! Milyen csodásan fénylett szőke haja, milyen édes volt riadt tekintete! Itt volt, alig néhány méterre, alig pár lépésnyire. Ha csak sejtették volna, hogy a megoldás a közvetlen közelükben van...

Hirtelen ledobta a kést a padlóra és az egyik kilazult tetőcserep résén lenézett a földre. Éppen rálátott a bejáróra, ahol Hottner kocsija állt. Hosszan, nagyon hosszan figyelte őket, és a nyomozó helyébe vágyott, Anita mellé. Hiszen tudta, a lány egyetlen emberben bízik meg vakon, akire még az életét is szó nélkül rá merné bízni, és az Hottner.

Az autó elhajtott. A férfi fújtatott egyet, hogy kiengedje a fáradt gőzt, na meg a felgyülemlett adrenalint. Behunyta szemét és hátrahajtott a fejét, miközben mélyet szívott az áporodott, meleg levegőből. Kényszerképzete újra és újra lepergetett minden eseményt a fejében lévő képzeletbeli vetítón, és ráfókuszált az egyetlen emberre, aki valamit is számított, aki többet ért bárkinél. Anita!

Érinteni akarta, beszívni bőrének illatát, simogatni kívánatos testét, elégni vele a vágyak tüzében.

A padlóra nézett, lehajolt, és ismét kezébe vette a tört. Eluralta a tenni akarás, a mérhetetlen, kiapadhatatlan vágy, és úgy szorította a gyilkos eszközt, hogy még az ujjai is belefehéredtek.

„Eysenck szerint az örökletes hajlam fontos, ha nem alapvető jelentőségű egy bűnöző jellemzésénél.”

A kocsiban ültünk, mikor megszólalt Alex mobilja. Jól ismertem már azt a dörgeteg zenét, amit játszott. Olykor megmosolyogtatott, mennyire nem törődik vele, hogy valami modernebb, valami különleges dallamot válasszon magának. De valahogy ez illett hozzá, ugyanolyan komor volt és lehangolt.

A csörgés abbamaradt, és helyét pittyogás váltotta fel. Üzenet, egymás után három. Alex szabad kezébe vette a készüléket és megnézte. A háta mögött ültem, így jól láttam a kijelzőt, és azon magamat. Megragadtam az üléstámlát és előrébb hajoltam, hogy tudjam, milyen üzenetben szerepelek, de abban a pillanatban Alex a lába közé ejtette a mobilt, és félig hátrafordított fejjel rám szólt.

– Maradj nyugton!

Akár kutya is lehetnék – futott át az agyamon, és elfintorodtam. Valójában csupán egérke vagyok, akit egy csúnya kandúr üldöz. Tom és Jerry jutott eszembe, ahol ugyanez a felállás, és az egér mégis mindig győztesen kerül ki a történetből, mert használja az eszét. Az eszét, ami nekem momentán leblokkolt a félelemtől.

– Anita! – szólt Alex ismét, de hangja most sokkal nyugodtabban csengett, mint az imént. – Ha az irodában leszünk, mindent tudni akarok Péterről! Minden egyes apró részletet. Értetted?

Mintha valami retardált lennék, úgy kérdezte, ezért még arra sem vettem a fáradságot, hogy feleljek. Csak hátra dőltem az ülésben, és a mellettem elsuhanó tájat tanulmányoztam. Gondolkodni akartam, de már arra is képtelen voltam. Üresség. Ezt éreztem. Vajon megsiratna valaki, ha meghalnék? Vajon emlékeznének rám? Vajon eszébe jutnék valakinek?

– Hallottad? – Alex könnyörtelen volt, mint általában, és hangjának keménységétől önkéntelenül is kimondtam gondolataimat.

– Fájna valakinek az, ha meghalnék?

Nem csak Alex nézett rám döbbenet a visszapillantó tükörben, de Dominik is hátrafordult és olyan szemeket

meresztett, mintha még sosem látott volna. Nem foglalkoztam velük, csak bánatos kiskutyaként meredtem a semmibe.

– Ne kezd! – Ez inkább hangzott utasításnak, mint vigasznak, de Alex jól ismert már, tudta, hogy mivel rakhat helyre. – Nincs kedvem megállni és kirángatni téged a kocsiból, hogy alaposan megrázzalak. Bírd ki legalább addig, míg visszaérünk!

Hallottam szavait, de a tudatom ellenállt az értelmüknek. – Hiányoznék valakinek?

– Ó, te magasságos! – dűnnyögte főnököm, miközben a szemeit forgatta. – Hagyd már abba!

Válasz helyett nekidöntöttem homlokomat az üvegnek és sírni vágytam. De hiába, mert egyetlen könnycseppem sem volt. Csupán a lelki tusám vívódott, ami lassan már fizikai fájdalmat okozott.

Csend volt, de magamon éreztem Dominik pillantását, mely most inkább teher volt számomra, mint mámoros öröm. Tudtam, ha már irántam mutatott aggodalmának sem tudok örülni, akkor nagy a baj. Így érezhette Alex is, mert amint leparkolt szokásos helyén, kipattant a kocsiból, és szinte feltépte az ajtómat. Megragadott a karomnál fogva, és határozottan kihúzott az ülésből.

A lábaim egészen elgyengültek, és a levegőt is elég szabálytalanul szedtem. Nem értettem ezt a folyamatot, mely olyan hirtelen elkapott, és képes volt ilyen gyámoltalanná tenni. Sírhatnékom támadt, és tele voltam lemondással.

Alex az irodáig vonszolt, de még akkor sem engedett el, mikor beértünk. Csak szembefordított magával, és olyan mélyen nézett a szemeimbe, mintha onnan egészen a talpamig akart volna látni. – Dominik, csukd be az ajtót! – kérte barátját, miközben homlokát ráncolva figyelte, hogyan zuhanok egyre magamba.

Az ajtó becsukódott, és a szemem sarkából láttam, ahogy Dominik a falhoz sétált, és onnan nézte a moziba illő jelenetet.

– Anita, figyelj rám! – hallottam Alex hangját, de nem különösebben reagáltam rá, ezért erősebben szorította a karomat, és még közelebb hajolt hozzám. – Anita, nézz a szemembe. – Mikor erre sem mozdultam, másik kezével

elkapta a még szabadon lévő karomat, és azon is szorított egyet. – Anita!

Felemeltem a fejem, és markáns arcába néztem. – Sajnálni fogod, ha nem leszek?

Magában szitkozódott egyet, majd erőteljesen megrázott. – Szedd össze magad! Térj észre! Nem fogsz meghalni!

– És ha mégis?

– Nem, ha mondom!

Remegtem, bár megpróbáltam mindezt visszafogottan tenni, de túl gyenge voltam, tulságosan rémült. Valahogy mégis képes voltam visszaemlékezni egy tanult tananyagra a depressziós emberek kapcsán, és szinte ugyanazon tüneteket produkáltam. Már maga a tény, hogy ilyesmibe beleestem nevetségesnek hatott, és egész bensőmben éreztem, ahogy szétárad bennem az éles kacaj. Ám amint felszínre akart törni, hirtelen megváltozott, és nem nevetés, hanem a sírás buggyant fel belőlem.

– Az égre! – förmedt fel Alex, és ismét nagyot rázott rajtam, de olyan erősen, hogy arra már Dominik is megmozdult, és odalépett barátja mellé.

– Talán hagynod kéne, hogy kisírtja magát.

De Alex meg sem hallotta szavait, olyan határozottan rivallta rám a nevemet, hogy ijedtemben összereztem, és azonnal abbamaradt még a sírásom is. Értetlenül, hüppögve pislogtam fel rá, ám furcsa mód, mintha akkor ébredtem volna tudatomra, a félelmeim egytől-egyig háttérbe szorultak, és képes voltam gondolkodni.

– Hazugságban éltem – közöltem szíjogva. – Hogyhogy nem láttam meg az igazságot? Hogyhogy nem vettem észre?

– Azt hitted, amit hinni akartál, és azt is láttad meg – nyugtázta Alex, és lassan engedett ujjai szorításán, míg végül komoran hátrább is lépdelt, a szeméit azonban még egy darabig rajtam tartotta.

Felsőhajtottam, és bánatosan leültem az első székre, ami a közelemben volt. Csüggedten ejtettem kezeimet az ölembé, és úgy ücsörögtem szerencsétlen ábrázattal. Ezt látva a férfiak sem törődtek tovább velem, inkább azon törték a fejüket, hogyan szedjék ki Deniből barátja hollétét.

Elmerengtem. A múltra gondoltam, mikor Péter még ott lakott az albérletbe. Mindig atyáskodó volt, óvta-védte lakótársait, de leginkább engem. Ezt betudtam a koromnak, mivel én voltam a legfiatalabb köztük, és nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget neki. Mivel nem voltam kicsapongó típus, valójában sosem kellett igazán megvédenie senkitől sem. És nem is próbálkozott nálam, legalábbis egyetlen olyan momentum sem jutott eszembe, amikor attól kellett volna tartanom, hogy több akar lenni egy barátnál. Igaz, égszínkék tekintete égett, izzott olykor, mégsem nyúlt soha hozzám. Sem hozzám, sem máshoz, akit ismertem. Vagy legalábbis nem tudtam róla. Ugyanakkor támaszt nyújtott, mindig megkérdezte, milyen napom volt, mit csináltam. Része volt az életemnek, ezért miután nem tudta fizetni az albérlet rá eső részét, gyakran segítettem ki. Hálás volt, és nagyon előzékeny mindig. Aztán mégis megunta, hogy folyton kölcsönökből él, ezért feladta a szobáját, amire Deni jelentkezett. Azonnal megkedvelték egymást, így Peti azután is szívesen járt fel hozzánk, együtt mentünk bulizni is. És amikor összejöttünk Denivel, Peti néha ott aludt régi szobájában. Mivel én egyre gyakrabban maradtam otthon tanulni, vagy jöttem haza egy-egy hétvégén, olyankor a két fiú együtt ment el esténként. Petivel onnantól kezdve eltávolodtunk egymástól. Még mindig kedves volt, de már inkább csak némán figyelt, ha kérdeztem, alig felelt. Olykor haragot láttam a szemében, főleg mikor megtudta, hogy hazajövök. De mit sem törődtem vele. Vak voltam, hogy nem vettem észre mindazt, ami kiszúrta a szemem! Hogy nem vettem észre? Miért nem tűnt fel? Hogyan válhatott a legjobb barátom gyilkossá?

Alex az iratokat böngészte, majd a viktimológiai táblát, s végül Dominikre szegezte tekintetét. – Tegyük fel, Péter az elkövető, de minden jel arra mutat, hogy volt egy bűntársa is, aki megszerezte neki a felszereléseket, és irányította.

Dominik arca holt sápadttá vált, s felelni is képtelen volt, így én magam tettem meg helyette, bár nyilván nem éppen úgy, ahogy ő maga szánta. – Meglehet. Deninek mindig mindenről volt elképzelése, és kellően motivált volt minden téren – közöltem keserűen.

Nehéz szavak voltak, és mikor félig Dominikre sandítottam, hogy lássam a reakcióit, kis híján elsírtam magam. Szerettem volna odabújni hozzá, megölelni... Olyan rossz volt látni a megtört, reményvesztett apát. Ahogy lehunyta szemeit, ajkai megremegtek, majd hirtelen végighúzta tenyerét az arcán, és immár jóval összeszedettebben fordult barátjához.

– Mennyire vagy biztos ebben?

– Majdnem teljesen. A kép összeállt. Sajnálom!

Alex szavai sem hoztak megnyugvást egyikünknek sem, viszont így már tisztán láttunk, és tudtuk, hogyan tovább.

– Deni a kulcs – mondtam ki, miközben egész testem reszketett a felismeréstől.

– Éppen ezért, hogy kiugrassuk a nyulat a bokorból – lépett elé Alex, majd olyan határozottan nézett le rám, hogy még ki se mondta, máris tudtam, mit akar –, te fogsz beszélni vele.

– Nem! – Dominiken látszott, hogy utolsó, megmaradt büszkeségét vette elő, hogy ellenkezni merjen, és elég határozott legyen ahhoz, hogy célt érjen. – Ha csak a fele igaz annak, amit feltételeztek a fiamról... Alex, nem küldhetsz be egy kislányt az oroszlán ketrecébe!

Engem védett! Ott helyben szerettem volna a nyakába ugrani, és biztosítani róla, nem kell aggódnia értem. Sikerült is annyi erőt gyűjtenem, hogy felálljak, mint aki bármire kész.

– Nincs miért aggódnod! – közölte Alex teljesen nyugodtan. – Ha a fiad oroszlán, Anita egy tigris.

– Tigris? Ugyan! Nézz rá! Úgy reszket, akár egy nyuszi.

– Tudod, mindenki azt lát meg, amit látni akar, és azt hisz, amit hinni akar.

– Az lehet, de akkor is, inkább én mennék be hozzá.

– Ahogy gondolod! – adta meg magát Alex egy mély sóhaj kíséretében. – De előre szólok, neked semmit nem fog mondani, ha egyáltalán beszél majd veled. – Mikor Dominik erre nem reagált különösebben, Alex bólintott. – Kihozatom a kihallgatóba – azzal komoran kilépett az irodából.

Nem kapcsoltam azonnal, így már csak főnököm hült helyét bámulhattam, mikor eszembe jutott az a fogadalmam, hogy soha többé nem maradok kettesben senkivel, csakis Alexszel. Most mégis megtörtént, és még életemben nem voltam olyan

zavarban, mint akkor. Nem tudtam, mit tegyek vagy mondjak, ahogy azt sem, van-e értelme egyáltalán megszólalnom. Mégis közelebb sétáltam bizonytalan, reszketeg léptekkel, és megálltam valahol Dominik előtt. Felpillantottam rá, de még csak meg sem látott, tekintete valahová a messzeségbe révedt. Ezért összeszedtem minden bátorságomat, és szóra nyitottam a számat.

– Dominik!

Komoran rám nézett. Fáradt, meggyötört vonásai jóval öregebbnek mutatták, de még így is annyira jóképű volt, annyira vonzó. Ám kiszámíthatatlansága miatt már közel sem ezt láttam benne, ahogy szavai is azonnal távolságra készítettek.

– Gondolom, ismered a mondást, hogy „Aki a tűzzel játszik, könnyen megégeti magát.” Hát vigyázz, mert ha Deni a tűz, akkor én vagyok a láva – azzal kikerülte döbbenettől lemerevedett alakomat, és ő maga is elhagyta a helyiséget.

„A pszichopata személyek képtelenek az alkalmazkodásra, felelőtlenek, nem érznek büntudatot, és sosem tanulnak a hibáikból.”

Alex a kihallgatóterem melletti szobában állt, és az üvegen keresztül figyelte barátját és annak fiát. Próbált elvonatkoztatni, de nehezen ment, mert saját szemével látta Dominik mennyire megtört. Értelme nem volt a helyzettel vesződni, de meg akarta adni az esélyt az apának, hogy legalább önmagában tisztázhasson mindent.

Persze az idő pergett, és minden perccel egyre kevesebb maradt, hogy a másik elkövetőt is elfogják. Kínlódás! – jutott eszébe, és fáradtan megdörzsölte sajtó homlokát, miközben tovább hallgatta az elég egyoldalú társalgást. Dominik kérdezett, de fia egyfolytában kitérő feleletet adott, vagy egyszerűen értetlenkedett, mintha nem tudna semmiről.

Nem, ezt már nem bírta. – Menj be! – adta ki az utasítást, amire Anita – aki eddig némán ott ácsorgott mellette – szófogadóan megindult a kihallgató felé, majd mindenféle jelzés nélkül egyszerűen benyitott.

Az ott ülők meglepetten néztek fel, de a lány mit sem törődött velük. Odahúzott egy széket Dominik mellé, leült rá, és egyenesen Deni szeméibe nézett egyetlen szót sem szólva. Tekintete átható volt, és még Alex is azt érezte, ha Anita így nézne rá, még azokat a bűnöket is bevallaná, amit még el sem követett. Éppen ezt a hatást várta, és bizonyára el is érte volna, ha Dominik meg nem zavarja kettejük kontaktusát.

– Deni, nézz Anitára, nézz a barátnődre! Látod, mit tettél?

Mit tettél?! – Alex döbbenet tapasztalta barátja befolyásoltsága mennyire elvette józan eszét, és ezzel észhez térítette fiát. Szinte látta, hogyan hullik porba minden és veszik a nagy semmibe.

– Niti! Miért nézel így rám? – kérdezte Deni magára öltve a legártatlanabb arckifejezését. Még a kezeit is kinyújtotta az asztalon, arra várva, hogy a lány is ezt teszi. De Anita nem mozdult, továbbra is úgy viselkedett, ahogy ebben a helyzetben kellett. Még egy darabig állta a kék tekintetet, de aztán lehajtotta fejét, és megrázta szőke haját.

– Tudom, hogy szeretsz – sóhajtotta. – Tudom, hogy nagyon szeretsz. Talán jobban szeretsz, mint Péter.

– Persze, hogy jobban! – hördült fel Deni. – Hogyan hasonlíthatasz Petihez?

– Úgy, hogy ő is szeret engem.

Hangja teljesen nyugodt volt, pedig a félelem, a bánat jelei ott reszkettek egész testében, Alex jól látta.

– A barátunk, még szép, hogy szeret!

– Nem – rázta fejét Anita. – Ez nem baráti szeretet, Deni. Peti a nőt szereti bennem.

– Ezt honnan veszed? Utalt rá valaha is? Mondott neked valamit? – Denin izgatottság látszott, ahogy egész testével előre hajolt.

– Nem kellett, a meggyilkolt lányok egyértelmű bizonyítékok erre, hisz ugyanolyanok, mint én.

– Nem, ez nem... – állt fel a fiatal férfi, mintha csak igazolni akarná önmagát, de szinte azonnal észbe is kapott, és az asztalon áthajolva megragadta Anita állát, hogy az ránézzen végre.

Alex egész testében megfeszült, és nem értette, fel nem foghatta, hogy Dominik miért nem védi meg a lányt. A legszívesebben átrohant volna, hogy ő tanítsa mósresre, mégsem tett semmit, csupán kezét szorította ökölbe dühében.

Anita felpillantott, szemei csillogtak a nedvességtől. Sírt. Némán, hangtalanul hullatta könnyeit, és Alex jól tudta, miért. A mozdulat és a válasz, amit Deni adott, egyértelműen jelezték bűntársi mivoltát, még ha bizonyítékkal nem is értek fel.

Dominik is így gondolhatta, mert bár nem moccant, de fásult hangja mégis erőlesen csattant. – Ereszd el!

Deni azonban nem foglalkozott apjával, meg sem hallotta szavait. – Niti! Mi ez az egész? Ugye nem hiszed, hogy bármi rosszat is tettem?

Nem kapott választ, csupán apja egyre határozottabb hangját hallhatta. – Ereszd el! Deni, ereszd el, és ülj vissza!

Ez már nem az apa, hanem a benne lévő rendőr felszólítása volt, kemény és ellenkezést nem tűrő. Így fia végre szófogadóan engedte le kezét és helyet foglalt, ám tekintetét nem vette le a lányról.

– Niti! Kérlek válaszolj! Ismersz, tudod, hogy semmi rosszat nem tennék!

A lány meredten nézte barátját, olyan szívszaggató fájdalom ült rajta, hogy az még egy jéghegyet is megolvasztott volna.

– Niti! – suttogta, és Alex nem tudta eldönteni, hogy a fiú ennyire jó színész lenne, vagy valóban most döbbsent csak rá tetteire.

– Hol van? – tudakolta Anita, ennyit, nem többet, de hatása olyan elementális volt, hogy Deni némi gondolkodás után mégis rávágta a választ.

– Bámulja a kék égen hulló csillagokat.

Alex összeráncolta homlokát, nem értette a szavak értelmét, de Dominik látszólag annál inkább, mert hirtelen felpattant a székről, és ügyet sem vetve a többiekre, kirohant a helyiségből.

Abban a pillanatban Anita is felállt, talán, hogy ne maradjon egyedül egy gyilkossal, vagy mert kíváncsi volt, hová rohant el Dominik. De alig lépett el az asztaltól, Deni felpattant, és megragadta a lány vékony csuklóját.

– Alex! – Dominik robbant be az ajtón feldúlva. – Deni szobájának plafonjára az éjszakai égbolt van festve. A srác nálunk van.

Pillantok kellettek csak, hogy a főnök felmérje a helyzetet és döntsön. – Menj előre, küldök egy járőrökocsit utánad, aztán megyek én is!

„Az emberi testnek, ahogy a szavaknak van értelmező szótára. A mozdulatok, gesztusok kifejezik érzelmeiket, s leleplezik őket azok előtt, akik képesek olvasni eme szótár által.”

Elkapott a jeges rémület, mikor Deni keze egyre szorosabban kapcsolódott a csuklómra. A tekintete ádáz volt, bár lehet, hogy csak én láttam így, mert megijedtem attól, aki benne lakozott.

Leblokkoltam, és nem tudtam, mit tegyek. Dominik elviharzott – bizonyára Alexszel együtt –, és mivel a helyiségben rajtunk kívül nem volt más, nem számíthattam megmentőre.

Némi nyüszítő hang elhagyta a torkomat, de lenyeltem, nehogy eláruljam vele félelmemet. Ám testem remegését képtelen voltam elrejteni. A vér a fejemben lüktetett, a szívem ki akart esni a helyéről, és minden pillanatban azon fohászkodtam, hogy történjen végre valami, mielőtt teljesen elgyengülök, és elveszítem a kontrollt. Bár magam sem hittem, hogy valaha ilyen megesne velem, de most a határán lebegtem.

– Induljanak azonnal! – hallottam meg a hangot a folyosóról, de hirtelen fel sem fogtam, csak miután Alex odaért mellém, és onnan szólt erélyesen, keményen. – Vedd le róla a kezéd!

A szavak hatására a szorítás nemhogy csökkent, inkább erősödött, ezért most Alex hajolt át az asztalon, hogy szinte súrolta Deni arcát.

– Azt mondtam, vedd le róla a kezéd!

Határozottsága olyan keménnyé tette, hogy Deni abban a pillanatban visszahúzta a karját. Bár szerettem volna olvasni gondolataiban, de már arra sem voltam képes, hogy vonásainak reakcióját megfigyeljem. Hagytam, hogy Alex maga után húzzon, miközben vissza-visszanéztem egykori szerelmemre, és még mindig azon tanakodtam, hogyan lehettem ennyire vak?

A folyosóig bírtam, mert amint szemem elől eltűnt Deni képe, a lábaim feladták a harcot, és egyszerűen összerogytak alattam. Ha Alex nem tart erősen, bizonyára a padlón kötöttem volna ki. Belekapaszkodtam zakójának élébe, és olyan erősen markoltam, mintha attól féltem volna, ha elengedem, a mélybe zuhanok. Önkéntelenül is beszívtam kölnijének illatát, és még

azt is megengedtem magamnak, hogy egész testemmel neki dőljek.

Jó volt mellette, a közelsége megnyugtató, és kellő erőt adott ahhoz, hogy összeszedjem magam. Csak akkor kezdtem felfogni, hol vagyok, és mi történik velem. Lassan észrevettem a körülöttünk siető rendőröket, kollégákat, azt is, aki Alex intésére bement Denihez.

– Anita! Dominik után kell mennem! – Most már hozzám beszélt, hangja halk volt, de határozott. – Édesapád hamarosan itt lesz. Ha gondolod, menj be az irodába, beküldök valakit.

A fejemet ráztam, és még szorosabban markoltam zakóját. – Nem! Veled megyek!

– Alig állsz a lábodon.

– Akkor is!

Azt reméltem, kellően siet ahhoz, hogy ne nagyon vitatkozzon velem, de csak akkor nyugodtam meg, mikor egy mély sóhaj után bólintott, és kissé távolabb lépett.

– Tudsz jönni?

– Persze – feleltem, és bár bizonytalanul, de ott mentem mögötte ki az épületből, be a jól ismert fekete Jeepbe.

Hallgattam, nem mintha nem lett volna mondanivalóm, sokkal inkább azért, mert ami elhagyta volna a számat, nem illett hozzám. Nem illett a rendőrhöz, aki lenni akartam, sem pedig a jellemhez, akinek Alex ismert. Így hát csendesen emésztettem magam, és elképedtem azon, mennyire megváltozott minden néhány óra alatt. De vajon mi válthatta ki Deniből a gyilkost? Mi történhetett vele? Hová tűnt az a fiú, akit egykor szerettem?

Fel sem fogtam, ami körülöttem történt. Csak arra lettem figyelmes, hogy Dominik kocsija mögé parkoltunk.

– Maradj itt! – szólt rám Alex, de nem várt választ, kipattant az autóból, és rohant az ismerős épület felé. Csak akkor néztem jobban körül. Dominikék házánál voltunk, de nem csak mi, hanem egy rendőrautó is.

Hiába próbáltam leplezni, alig kaptam levegőt a rémülettől. Lehetséges volna? Tényleg itt van Péter? És ha igen? Vajon itt volt már tegnap is?

A hideg futkosott a hátamon. Két kezembe temettem az arcomat, és megpróbáltam összeszedni magam. De milyen egyszerű volt elhatározni, olyan nehéz volt véghezvinni. Végül reménykedve emeltem fel a fejem és pillantottam a ház felé, de szemem nem az épületen akadt meg, hanem egykori jóbarátom arcán, aki akkor lépett a kocsihoz, és egyetlen mozdulattal felrántotta az ajtót. Még reagálni sem maradt időm, mikor megragadta a karomat és kihúzott az autóból. Csak egyetlen dolgot éreztem, a hideg rémületet, ami végigfutott a gerincemen. Peti kezének szorítása nem volt ugyan túl erős, de tűzforró. Mikor ijedten a szemeibe néztem, elszántságot, és... nyugalmat láttam. Még csak nem is félt attól, hogy elkaphatják. Vagy éppen ez volt a szándéka?

– Niti! – suttogta, és mintha némi boldog fény gyúlt volna tekintetében. Pedig milyen tiszták is voltak szemei. Mindig szerettem elmélyülni bennük, mert olyan volt, akár a nappali kék égbolt.

– Megvagy! – Peti hirtelen megrándult, ahogy hátulról Alex elkapta a grabancát, majd erőteljesen a kocsinak lökte.

Azonnal engedett ujjainak szorítása, és szó nélkül tette, amire utasították. Csupán a tekintete ragadt rajtam, és úgy bámult, mintha istennő lennék.

– Minden rendben? – pillantott rám Alex aggodalmasan. Mire azonban bólintottam volna, Dominik jelent meg mellettem ugyanazzal az idéetlen kérdéssel.

A sírás kerülgetett, és egyébre nem tellett, csak hogy megforgassam a szemeimet. Ám ők azt is észrevették, amit én akkor még nem, hogy egész testemben ráz a remegés.

Dominik volt, aki megragadta a karomat, mielőtt összecsucsklottam volna, és megtartott, amíg Alex kinyitotta nekem a kocsiját.

– Szállj be! – közölte főnököm mogorván, miközben Petit átadta az ott lévő egyenruhásoknak. Úgy tűnt, a megkönnyebbülés jelei cseppet sem mutatkoztak rajta. Sőt, talán jobban aggódott, mint eddig.

Vettem még egy utolsó pillantást Dominikre, majd szófogadóan beültem a kocsiba. Hagytam, hogy Alex rám csukja az ajtót, és néztem amint megkerüli a kocsit, és beszáll

mellém. Azonnal indított, még csak azt sem várta meg, hogy Dominik arrébb álljon.

Nem értettem dühét, ezért kíváncsian fordultam felé. – Mi... mi volt ez? – Nem felelt, ezért úgy gondoltam, magamnak kell megfejtenem a dolgokat. – Peti itt volt, mindvégig itt volt. De hogy lehet, hogy nem jöttek rá? Hogy tudott úgy elbújni, hogy ne lássa senki?

– Remek kérdés! – dünnyögte fásultan. – És egyből felvetődik egy másik is. Ha valaki valamiről nem óhajt tudomást venni, az a legésszerűbb, ha homokba dugja a fejét?

– Ezt... ezt hogy érted?

Alex komoran pillantott rám. – Egy valamire való nyomozó észreveszi, ha idegen járt a lakásban. És Dominik igenis nagyon jó nyomozó. Így csupán két dolgot feltételezhetek. A jobbik, hogy a fia miatt hunyt szemet a jelek felett, a rosszabbik, hogy ő maga rendezte így.

Egy pillanat alatt kifutott a vér az ereimből, és úgy éreztem, az ájulás kerülget. Be kellett hunynom a szemeimet, nehogy aléltan zuhanjak az ülés alá.

„Herbert C. Kelman szerint a társas befolyásolás egyik folyamata az identifikáció, melynek során a bűntárs azonosulni vágyik a befolyást gyakorló bűnelkövető személlyel.”

Az őrshez érve Alex kiszállt a kocsiból, majd megvárta, míg Anita is ezt teszi. Maga sem értette, de rettentő kétségek gyötörték, amiket szeretett volna megosztani valakivel, de tartott tőle, hogy nemigen talál olyan embert, akivel megtárgyalhatná gondolatait. Bár Anitát elég értelmesnek és befogadónak találta elméleteire, ezt a dolgot mégsem zúdíthatta nyíltan a nyakába, mert úgy látta, nem fogadná szívesen. Így inkább hallgatott, kivárt, és magában állította össze teóriáit.

A lány alig állt a lábán. Szinte csak vonszolta magát az irodáig. Látszott, szívesen lepihenne, és alig várta, hogy szék közelébe jusson. Ám amint átlépték a küszöböt, Ferencel találták szembe magukat, aki egy halom fényképpel a kezében ácsorgott a kihelyezett viktimológiai tábla előtt.

Alex csupán egy pillantást vetett a fotókra, és azonnal rájött, hogy ezek az elkövető lakásában talált képek, amikről kollégája már telefonon is beszélt.

– Ülj le! – utasította Anitát, de már nem foglalkozott vele, mert látni akarta, Ferenc mit talált. Elvette hát tőle a fotókat, és egytől-egyig átlapozta őket.

A legtöbb képen Anita szerepelt a hétköznapi különböző színeiben, árnyaiban. Hol mosolyogva, hol komolyan, hol egyedül, hol társaságban. De bizony még saját magát is megtalálta egy-egy fényképen, ahogy Ferencet és Denit is. Sőt, néhányon még Dominik is szerepelt.

Felsőhajtott, és letette a fotókat az asztalra, tekintete pedig megállapodott Anita fáradt, bizonytalan alakján, ahogy ott ült apja székében. Ferenc is aggódva szemlélte, de nem sokáig bírta, odalépett leánya elé, és szeretettel pislogott rá.

– Jól vagy, kislányom?

Anita bólintott, és még egy mosolyt is megpróbált magára erőltetni. Ezt látva Ferenc összehúzta szemöldökét, és úgy méregette a lányt. Úgy tűnt, mondani akar valamit, de mégsem tette, csak lágyan megsimította Anita szőke fürtjeit.

Alex azonban nem volt ennyire kíméletes. A fotók közül felemelte azokat, amelyeken igen egyértelmű helyzetet vetítettek Dominik és Anita között, majd egész egyszerűen odanyújtotta őket a lánynak. Nem várt sem magyarázatot, sem választ, egyszerűen úgy ítélte helyesnek, ha Anita is tisztában van vele, már nincs semmilyen titok, amit őriznie kellene.

A lány meredten nézte a leleplező képeket, arcán átfutott ezernyi gondolat mimikája, míg végül megrázta szőke fejét, és értetlenkedve pillantott fel. – Ezek honnan vannak?

– Apád hozta őket Péter szobájából.

– Péter követett engem? Tudta, mikor mit csinálok? Tudta, hogy...

– Ahogy látom, igen, mindent tudott rólad – felelte Ferenc zavartan, cseppnyi rosszallás nélkül, mégis tele bánattal az iránt, hogy elveszítette lánya bizalmát. – Felnőtt vagy már, de biztos vagy benne, hogy ez... hogy jó úton haladsz?

Anita szemei tele lettek könnyel, de hamar letörölte őket, a képeket pedig az asztalra dobta. – Ugye nem várod el, hogy magyarázkodjam?

– Nem, csupán nem tartom helyesnek, hogy kettesben iszogattál vele, hiszen jóval idősebb nálad, és a barátod apja. Nem igaz?

Alex fáradtan behunyta szemeit, és elcsodálkozott kollégája idéetlen kérdésén, nem úgy Anita reagálásán, aki felállt, és a sírás határán, zavartan pislogott a távolba.

– Nem akarok magyarázkodni!

– Te tudod, kislányom, de...

A helyzet kínos volta még Alexet is kellemetlenül érte, ezért mindenféle körítés nélkül egyenesen kollégájához fordult. – Anita ma még nem evett egy falatot sem. Megtennéd, hogy lemész egy szendvicsért és üdítőért?

Ferenc egy pillanatra döbbenten meredt kollégájára, de hamar észbe kapott, és kisietett az irodából. Távozását csend követte, és bár tisztában volt vele, Ferenc nem sokáig lesz távol, Alex mégsem óhajtotta megtörni a némaságot. De neki nem is kellett, mert Anita megtette helyette.

– Nem akarok magyarázkodni!

Alex erre sem felelt, csak elfordult, és kezébe vette az asztalán lévő papírokat, amik a legújabb vizsgálatok eredményeit elemezték. Úgy látszott, mintha nem figyelne másra, pedig minden idegszála ki volt hegyezve. Túl akart lenni ezen, mert még ki kellett kérdeznie az egyik feltételezhető elkövetőt, hogy egészen összeálljon a kép. Mégis türelmesen várt, mert ez is egy dia volt a vetítőben.

– Nem tudtam – hallotta meg Anita keserű hangját a háta mögött. – Nem tudtam, ki ő, még csak azt sem, hogy köze van a rendőrséghez, ahogy azt sem, hogy ő Deni apja. Gondolod, hogy... hogy elmentem volna vele, ha tudom?

Alex felsóhajtott, visszafordult és egyenesen a lány bánatos szemeibe nézett. Még mindig nem óhajtotta kommentálni az elhangzottakat, sem pedig ítéletet mondani. És éppen ez volt, ami nyugtalanította Anitát.

– Miért nem mondasz semmit sem?

– Kellene?

– Nem vagyok könnyűvérű. – Válasz erre sem érkezett, ami kétségbe ejtette a lányt. Oda is lépett egészen közel Alex elé, és úgy nézett bele komor szemeibe. – Ugye elhiszed, hogy nem vagyok az? Akkor ismertem meg, nem tudtam, hogy ki, nem tudtam, hogy...

– Azt mondtad, nem magyarázkodsz.

– Apának nem, de... neked igen.

– Nekem? – Alex összehúzta sűrű, sötét szemöldökét. – Akárhogy is. Ha nem tudtad, ki ő, akkor meg elmentél egy vadidegennel.

A lány arca egészen keserűvé változott, fejét lehajtotta, szemeiben ott csillogtak a megaláztatottság könnyei. – Most elítélsz ezért?

– Nincs jogom ítélkezni senki felett – felelte Alex, és abban a pillanatban vissza is fordult, felvette a fényképeket, és kirakta őket az asztalra egymás mellé, hátha úgy jobban átlátja az egészet. A titkot kereste, azt a valamit, ami egyértelmű bizonyítékként szolgálhatna. Nem Péter ellen, hiszen az ő bűnössége alátámasztható, ám segítőtársa ellen nem volt semmi.

Anita láthatóan nem foglalkozott a bizonyítékokkal, csak viaskodott önmagában, és szerette volna, ha főnöke is megérti. Valamiért fontos volt számára, nagyon fontos. – Én... – kezdte végül akadozva, mégis teljesen őszintén. – Denivel már régen nem volt felhőtlen a viszonyunk. Folyton nyaggatott, hogy menjek bulizni velük, nem értette meg, hogy nekem sokkal többet ér, ha itt lehetek és tanulhatok. Ráadásul anyáék is állandóan veszekedtek, és mint kiderült, válnak. Sok volt ez, és úgy éreztem, kell valami, ami kizökkent. Elmentem a bárba, és ácsorogtam egy darabig. Aztán megláttam. Ő is egyedül volt. Ott ült a pultnál. Én... odamentem hozzá. Beszélgetni kezdtünk, és... nagyon szimpatikus volt, ahogy én is neki. Nagy volt a zaj, ezért egy csendesebb helyre mentünk, egy olyan helyre, ahol...

Alex sóhajtott egyet, és vetett egy fáradt pillantást a lányra. – Oké, értem! – Nem akarta tovább hallgatni a történetet, sem pedig intim részleteket megtudni, ezért befejezettnek tekintette a témát, és inkább a képekre koncentrált. Tekintete azonnal elborult, miközben felemelte azt a fotót, ami a lányt és Denit ábrázolta. Anita elé tette, és kérdően várta annak reakcióját.

Hosszú, néma pillanatok után a lány felemelte tekintetét a képről, hogy a többit is megszemlélje, majd az ő szemei is elfátyolozódtak. – Deni tudta. Tudta, hogy Peti ott van. Igaz?

– Igen, én is úgy hiszem.

– És ez bizonyíték?

– Csak arra, hogy látott valakit, aki fényképezett.

– Akkor most mi lesz?

– A szokásos. Ha apád visszajön, kikérdezem Pétert.

Alex összeszedte a képek javát, majd egy helyre tette az áldozatok aktáit is. Mire végzett, Ferenc is visszatért, és letette az asztalra a szendvicseket, az üdítőket és a kávékat, amit kollégájának hozott. Azután komoran odaállt lánya mellé, és lágyan átölelte annak reszkető vállait.

– Hamarosan véget ér ez a rémálom, ne aggódj!

– Nem aggódom, csak félek egy kicsit – sutogta Anita, miközben kibontakozott apja karjaiból, és az asztalról elvette a kávékat, amibe belekortyolt.

Alex a szemeit forgatta. A lányhoz lépett, kivette kezéből a poharat, és egy szendvicset adott helyette. – Enned kell!

– Nem vagyok éhes!

– Nem érdekel! Ha nem akarod, hogy egy járőrrel haza vitesselek és ott őriztesselek, akkor egyél! Nekem egy okos, gondolkodni képes nyomozóra van szükségem, nem egy félájult áldozatra, akit romjaiból kell összekaparnom. – Bár szavai kemények voltak még számára is, ismerte Anitát annyira, hogy tudja, ha ezzel nem, mással sem fog használni neki. De csak akkor nyugodott meg, mikor látta, hogy a lány szófogadóan elvett egy szendvicset az asztalról és az élvezet legkisebb jele nélkül beleharapott.

Ezt látva Alex bólintott, majd kezébe vette az aktákat és a képeket, majd szó nélkül elhagyta a helyiséget. Szüksége volt még néhány magányos pillanatra, hogy összeszedje a gondolatait, és hogy felkészítse magát az előtte álló eseményekre. Bár nem volt az az ember, aki megtervezte minden lépését, most mégis át kellett gondolnia a dolgokat.

A folyosó végéhez sétált, és miközben utasítást adott, hogy Klauzál Pétert vezessék a kihallgatóba, mély levegőt vett, és összerakott magában néhány képkockát.

Deni szerelmes volt Anitába, Péter pedig elkötelezettséget érzett mind irányában, mind Deni iránt. Vagy ő maga is hasonlóan szerelmes lett volna? Nyilván Dominiket is ismerte. Ha Péter tudta, hogy Anita lefeküdt Dominikkal, vajon elmondta azt Deninek? A fiú, miért nem vonta kérdőre soha Anitát? Egyszerűen levezette dühét azzal, hogy büntársként segédkezett? Ezzel intézte volna el a dolgot?

A kép egyszerre volt tiszta és homályos. Anita viselkedésének következményei voltak a gyilkosságok. Az időpontok is stimmeltek, amiket a fotókon nyomott a fényképezőgép. Az itteni első gyilkosság időpontja egyezik Anita Dominikkal történő afférjával, ahogy a többié azzal, hogy Anita hazajött. Péter tehát mindent ily módon dokumentált. Ez még jól jöhet.

– Klauzál a kihallgatóban – közölte az egyik tiszthelyettes.

Alex bólintott, majd ment, hogy végre pontot tehessen az ügy végére.

„A magas proszocialitás empatikusabb, mint az alacsony proszocialitás.”

Percek teltek el, mire sikerült magamba erőltetni néhány falatot. Egyáltalán nem voltam éhes, de apa árgus szemei úgy tapadtak rám, mint a pióca. Így kénytelen voltam legyűrni legalább a szendvics felét, és úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben lett volna. Pedig semmi sem volt. Talán Alex hitt nekem, hogy fogalmam sem volt Dominik Denihez fűződő kapcsolatáról, de alapjában változtatta meg a rólam alkotott képét. El nem tudtam képzelni, mit gondolhatott, mikor megtudta az igazat. Bár nem csodálkozott a képeken, mintha mindig is sejtette volna. Talán éppen ezért találta Dominiket is lehetséges elkövetőnek?

Halványan megráztam a fejem, majd letettem a szendvics maradékát, és lassan elindultam Alex után.

– Hová mész? – hallottam meg apa hangját.

– Szeretném hallani, Péter vallomását – feleltem csendesen.

Valójában olyannyira megtörtem a történetek súlya alatt, hogy kezdtem azt érezni, nem vagyok rendőrnek való. Hiszen mit akarok én, a gyáva áldozat olyan komoly elkövetőkkel, mint amilyenek a Petiékhez hasonló gyilkosok? Hogyan szeretnék átlátni az elkövetőkön, ha a közvetlen környezetemben sem tudtam felismerni a gyilkost?

– Biztosan ezt akarod? Talán tényleg jobb lenne, ha hazamennél. Küldök ki néhány embert a ház elé.

– Nem! – vágtam rá azonnal. – Itt vagyok a legnagyobb biztonságban.

Valójában azt akartam mondani, hogy Alex mellett, de inkább elhallgattam ezen szavakat, mert nem akartam megbántani apámat. Így is kellően mellőztem, és nem azért, mert nem szerettem, de Alextől jóval többet tanultam, mellette annyi érdekes dolog történt. És bár óvott, féltett, sokkal inkább partnernek tekintett egy-egy ügyben, mint apa. Úgy tanított, mint egy tanár, mégis olyan volt, akár a legjobb barát. És ami a legfontosabb volt, ha vele voltam, mindig úgy éreztem, nem történhet semmi baj, mert ha kell, az életét is feláldozza értem. És ez nem holmi ábrándos leányálom volt, hanem a szintiszta valóság. Fuvallatát éreztem már annak idején, mikor az egyik

ügy kapcsán egy bántalmazó feldúlva nekem akart rohanni, mondván, hogy mit képzelek, mikor kioktatom a párkapcsolatok mikéntjéről, hogy honnan veszem, hogy ismerem a családi életüket és azt, miért is bántalmazta ő a feleségét. Alex akkor úgy állt elé, hogy ha szükséges, akár az éppen előbukkanó kést is felfogja a testével, vagy kivédje az érkező ütésekkel. Igaz, egyikre sem került sor, mégis láttam, éreztem, Alex éppen az az ember, aki mellett a lehető legnagyobb biztonságban voltam. Ez olyannyira belém ivódott már, hogy szinte égette lelkemet a hiánya, és félttem, reszkettem, mert nem volt velem.

A kihallgatóterem melletti apró helyiségbe léptem. Eszembe jutott, amit apa mesélt róla, hogy Alex alakította ki ezt és a kihallgatót is. Mert azelőtt az irodában végezték el a tanúk és gyilkosok vallatását, de mivel olykor több ügy is fut egyszerre, így főnököm beszerezte a kellő finanszírozást és engedélyeket, hogy egy külön teremben lehessen mindezeket a feladatokat ellátni. És mivel vallomástétel közben szükség lenne egy gyors és gépiróra, elintézte azt is, hogy ezeket számítógép rögzítse, majd egy kolléga ellenőrzése mellett kinyomtassák azt. Nagyon hasznosnak bizonyult a befektetés, ahogy az volt most is.

Alexet néztem, aki határozott és jellegzetesen komoly arckifejezéssel méregette Petit, miközben kihelyezte elé az asztalra a meggyilkolt lányok fotóit. Gondosan, aprólékosan igazgatta el, nem sietett. Mintha ki akarta volna élvezni a feszült csendet, pedig ilyenkor csupán az elkövető reakcióit figyelte. Ezt én is tudtam, ezért főnökömről Petire vándorolt a pillantásom.

A fiú szomorúan, mégis teljesen nyugodtan ült az asztal másik végén. Úgy látszott, a képek nem lepték meg, és nincsenek is rá különösebb hatással. Szinte rájuk sem nézett, csupán a nyomozó tevékenységét követte figyelemmel. Mikor pedig Alex végzett és helyet foglalt, mintha némi harag gyúlt volna lángra benne, mégis érdeklődve várta a folytatást. Még a beállt csend sem zavarta különösképpen, mintha számított volna rá, mintha teljesen felkészült volna mindenre. Kék szemei ugyanúgy csillogtak, keze is csak enyhén remegett meg,

de amikor észrevette, gyorsan összekulcsolta őket, nehogy másnak is feltűnjön.

– Ismeri ezeket a lányokat? – kezdte meg Alex a szokásosnak tűnő kihallgatást.

– Nem – felelte Peti, és még a hangja sem árulkodott esetleges zaklatottságáról, amit sehogy nem értettem. Hiszen ismertem ezt a fiút, és tudtam, nagyon becsületes, érzelmes, értékes ember... volt. Hát ekkorát tévedtem volna?

– Bocsásson meg, rosszul tettem fel a kérdést. Látta már őket valaha?

Peti erre is szemrebbenés nélkül felelt, és válasza igazán meglepett, de úgy látszott, csak engem, mert Alex vonásai nem változtak, mintha éppen erre számított volna. – Igen.

– A nevüket is tudja?

– Nem.

– Mégis hol látta őket?

Peti belenézett Alex komor arcába, amitől a gyomrom hirtelen még nagyobb görcsbe rándult, mint amiben volt. – Bárokban, szórakozóhelyeken, utcán.

– Felismeri mindegyiket? Biztos benne, hogy őket látta?

– Teljesen.

– Mégis honnan?

– Onnan, hogy én öltem meg mindegyiket.

Csend, néma csend következett, amelyben hallottam saját zilálásomat, és éreztem, amint a néma könnyek patakként folynak végig az arcomon. Az ájulás és a rosszullet keveréke környékezett, és meg kellett kapaszkodnom valamibe, mert éreztem, ahogy a lábaim alatt mozog a talaj, pedig csak én dülöngéltem a sokktól, ami ért. Hiszen hosszú időn át éltem Petivel egy házban, és még hosszabb ideig volt az egyik legjobb barátom. Bíztam benne, szerettem. Most pedig vallomásával alapjaiban rombolja szét eddigi hitemet és életemet. Nem, ezt már nem bírtam épp ésszel.

A szám elé tettem a kezem, hátha így úrrá tudok lenni zaklatottságomon, és visszafojthatom magamba a bánatot. Hiába. Valami artikulátlan hangot hallattam, és heves rohamokban, görcsösen zokogtam.

Egy kéz tapadt a vállamra, és enyhén megszorított. Nem voltam elég éber hozzá, hogy kitaláljam tulajdonosát, csak mikor az halkán csitítani kezdett.

– Nyugodj meg!

– Be...bevallotta... – sírtam.

– Hallottam – suttogta Dominik teljesen nyugodtan. – De már nem árthat neked.

– De... de ő nem... ő nem ilyen... én... – Nem bírtam, még elmondani sem bírtam, hogy az a Peti, akit én ismertem, nem gyilkolt, nem ölt meg soha senkit. Az a fiú, akit a barátomnak mondtam, még egy legyet sem tudott lecsapni, nemhogy élő emberben okozzon kárt. Nem ment, hiába is akartam, képtelen voltam megértetni velem, hiszen még én magam sem voltam képes felfogni.

– Ne sírj! Az ilyenért nem érdemes.

Dominik hangja mintha semmilyen érzelmet nem tükrözött volna, teljesen ridegen, tompán csengett. Eszembe jutott az az ember, akit a bárban megismertem, és teljesen letaglózott, mennyire más a valós életben, mint akkor. Miközben erre figyeltem, valamelyest enyhítette zaklatottságomat, és már képes voltam újra látni, érezni a környezetemet, azon kívül pedig a falon túl folyó dolgokat.

– ... egy tört döftem bele, többször is. Nem halt meg azonnal, csak amikor elértem az artériáját – mesélte Péter még mindig teljesen nyugodtan.

Apa lépett a terembe, és helyet foglalt Alex mellett, aki abban a pillanatban kérdően ránézett, majd mindenféle kommentár nélkül felállt, és kilépett az ajtón.

Láttam, de nem értettem, és reagálni sem volt még erőm, ezért történhetett meg, hogy mikor nyílt az ajtó és Alex ránk nyitott, még mindig ugyanabban a pózban álltunk. A tompaságomra és fájdalmamra írtam, hogy nem futottam el azonnal, pedig mikor észrevettem komor tekintetét, a legszívesebben azt tettem volna.

Csupán egyetlen pillantásra méltatott, majd egyenesen Dominik szemébe nézett. – Beszélünk kell!

Felszólítás volt, nem kérés, és ehhez méltón Dominik elengedett, majd várakozón barátjához fordult, aki megindult

az iroda felé. Bár sejtettem, hogy kettesben akarnak beszélni, Dominik után mégis megindultam én is. Nem a kíváncsiság, sokkal inkább a félelem vezetett, mert nem akartam egyedül maradni egy percre sem.

A helyiségbe érve úgy tettem, mintha ott sem lennék. Csupán szipogásom adhatott jelet rólam, de a férfiak arról tudomást sem vettek. Alex az iroda közepéhez érve fordult meg, és határozottan barátjára nézett azzal a rendre utasító pillantással, ami annyira az övé.

– Tisztázzunk néhány dolgot, mielőtt tovább lépünk! – szegezte azonnal Dominiknek mondandóját. – Mi készíted arra egy kiváló rendőrt, hogy az egyértelmű jelek ellenére átsiklik egy idegen jelenléte felett a saját lakásában?

Nem értettem, hogy a kihallgatás kellős közepén, miért olyan fontos ez a kérdés, bár azt tudtam, hogy valóban sokat jelent az erre adandó válasz, amit lélegzetvisszafojtva vártam.

Dominik felsóhajtott, egy pillanatra lehajtotta a fejét, majd megadóan és teljesen őszintén nézett bele Alex haragos tekintetébe. – Igazad van, elismerem! Valóban amatőrre vall, hogy nem vettem észre a jeleket, vagy inkább, hogy nem tudatosítottam. De mentségemre legyen mondva, alig voltam és vagyok otthon. Sokszor több ügyben kéri ki a véleményemet, miközben iskolákban tartok előadást a fiatalok szexuális szokásairól. A legtöbbször csak aludni járok haza, de előfordult már, hogy még azt sem. És mivel Deni is hazaugrik néha, nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget a széthagyott holmiknak. Ráadásul a feleségemmel, mint te is tudod, nyílt házasságban élünk, még annak is megadtam az esélyét, hogy egyszer akár egy idegent is találhatok a házban, vagy éppen annak néhány széthagyott holmiját. Nem, álmomban sem gondoltam, hogy a saját házamban egy gyilkos bujkál. Bár nem tudom, melyik jobb, ha az igazat állítom, ami felment engem, vagy ha hazudnék, hogy Denit védjem.

– Ezt magad is tudod – közölte Alex, majd egy pillanatnyi merengés után folytatta. – Mégis szeretném, ha nem tennél semmi olyat, ami okot adna arra, hogy ne higgyek neked.

– Rendőr vagyok, Alex, a fenébe is!

Úgy tűnt, a válasz kellően meggyőző volt, mert főnököm bólintott egyet, és kiindult a teremből. Ám mikor elhaladt mellettem, még csendesen odaszólt, talán csak hogy oldja feszültségemet, vagy, mert látta, szinte fuldoklom a nehézségektől. – Vegyél levegőt, mély levegőt!

Abban a pillanatban hangos sóhaj hagyta el a számat, mely alatt megtört lelkem némán jajgatott és sírt. Én azonban nem akartam utat engedni neki, bármennyire szaggatta is a szívemet. Beleharaptam alsó ajkamba, és tétován visszaballagtam az apró helyiségbe. Nem azért, hogy a kihallgatást figyeljem, mert annak fonala elveszett valahol bennem, és olyan sűrűn gabalyodott össze, hogy kibogozását vállalni sem mertem, csupán azért, hogy Alexet lássam, és magaménak tudhassam biztonságot adó jelenlétét, nyugalmat sugárzó érzékeit, amikkel – tudtam – figyel engem.

„Zajonc szerint a társas kölcsönhatásban erősebb a motiváció, a feszültség, az aktivitás és a cselekvésre való hajlam.”

– Mi késztet rá egy egészséges fiatalembert, hogy ilyen brutális módon csillapítsa dühét? – Ferenc úgy viselkedett, akár egy tanár, aki a felvételre jelentkező diáktól szeretné megtudni, miért is éppen ide adta be felvételi kérelmét.

– Brutális? – kérdezte Péter.

Alex erre a mondatra érkezett vissza a kihallgató terembe, és még helyet sem foglalt, máris egy újabb képet halászott elő a dossziékból, és letette a fiú elé. – Maga szerint, ez a fajta gyilkosság nem brutalitás? Nézze meg a szúrás nyomait a testen!

– Látom.

– Talán szórakozásból szúrta össze ilyen sokszor?

A felelet egy méla tekintet volt, de az is egészen rezzenéstelen. Alex nem értette, hogy lehetséges ennyi nyugalom egy gyilkosban. Mert, hogy az, abban egy pillanatnyi kétsége sem volt.

– Rendben, akkor kezdjük a legelején. – Alex kiválasztotta az első áldozat képét, és rámutatott. – Mesélje el, miért tette!

– Miért? Hát legelőször is pénzért. – Péter arca mit sem változott, és olyan birkatürelemmel viseltetett, ami még magának Alexnek is javára vált volna. Mert a gyilkos nyugalma kezdte idegesíteni, vagyis leginkább az, hogy nem sokra jutott eddig a teóriája megalapozásában.

– Hogyan követte el? Meséljen!

– Mégis mit mondjak? – A fiú kék szemeinek fénye rávetődött kérdezőire. – Miért nem azt akarja tudni, kiért tettem?

Alex előre hajolt, miközben két kezét megtámasztotta az asztalon. – Mégis, kiért tette?

– Anitáért. Ugye milyen édes lány? Ugye milyen szép? Bármit megtennék érte. Maga is, ugye? Láttam, ahogy ránéz, ahogy óvja, védi. Ha tehetné, kalitkába zárná, akárcsak egy kismadarat.

Az óra kattant, de nem a falon, hanem Alex fejében. A szavakat túl bizalmasnak találta, a feltételezést pedig személyesnek. És ha mindez még nem lett volna elég, Ferenc is

fültanúja volt mindennek, ami még kellemetlenebbé tette a jelenetet. Főleg mikor a fiatal férfi nem érte be ennyivel, és még tovább feszegette a húrt.

– Deni apját is megszédítette. Hát nem morbid?

– Úgy vélem, ezt megítélni, nem a maga feladata, ahogy az sem, hogy a saját hibáit, tettét rávetítse másra – közölte Alex, és igazán össze kellett szednie magát, hogy higgadtnak tűnjön. Érzékeivel a tükör felé fordult, és szinte látta Anita aggódó tekintetét, ahogy érezte Ferenc egyre fokozódó dühét.

– Nem, nem akarom rákenni vagy ilyesmi, ne gondoljon ilyet rólam. Én szeretem Anitát, tényleg. Sosem tudnám bántani.

– Akkor miért ölte meg a képmásait? – Ferenc idegessége nem hagyta, hogy szó nélkül lenyelje az imént elé tárt tényeket.

– Képmásait? – ámult el Péter, mire Alex határozottan elé tolta az összes képet.

– Nézze meg az állítólagos áldozatait! Az összes olyan, mint Anita.

– Nem, én nem... nem válogattam, csak... csak ilyenek voltak, csak velük találkoztam.

– Vagy annyira szerelmes belé, hogy nem is vett észre más típusú lányokat, csakis olyanokat, mint ő – nyugtázta Alex, és egyre csalódottabban tapasztalta, hogy sehogyan nem sikerül kiközköntenie Pétert a szerepéből.

– Niti... Ó Denié, Deni barátnője.

– De azért magának is tetszett.

– Ó, igen, de aztán jött Deni, és már nem volt jelentősége az egésznek. Szerették egymást.

Alex felfigyelt a szavakra, és azonnal le is csapott rájuk. – Múlt időben?

– Deni még mindig szereti.

– Feltételezi?

– Nem, biztosan tudom.

– Beszéltek róla?

– Igen, szoktunk.

– Deni miket mond? – Péter nem tagadott le semmit, és éppen ez volt, ami Alexet aggasztani kezdte.

– Hogy Niti csodás lány és szereti.

– Ennyi?

– Hogy nem akarja elveszíteni, szeretne örökké együtt lenni vele, meg ilyesmi.

– Megmutatta neki azokat a képeket, amiket készített Anitáról?

– Amin maguk is szerepelnek? Néhányat igen.

– És amin Deni apja is rajta van?

– Nem.

– Követte Anitát minden hová?

– Amikor csak tehettem.

– Miért?

– Hogy megvédjem. – Ez inkább hatott kérdésnek, mint kijelentésnek, de Alex rendületlenül folytatta tovább, mintha egy egész listája lenne a kérdésekből, pedig valójában fogalma nem volt, hová is fognak kilyukadni, és mikor érik el azt a pontot, mikor végre a megoldást is megtalálja, és kikerekedik az egész történet.

– Ide is követte. Rögtön a barátjáéknál szállt meg?

– Igen, bár ő valójában úgy tudja, csak éjjel érkeztem.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy elrejtőztem, amíg nem volt otthon senki, de aztán, mikor megérkezett és tudtam, hogy kell a szobája, nem volt hová bújjak, így inkább eljátszottam az érkezésem.

– Mégis hogyan jutott be a lakásba előtte? Talán van kulcsa?

Péter száján egy félmosoly játszadozott, miközben felvilágosította a nyomozót. – Tolvajkulcsnak hívják.

– Mennyi időt töltött a házban?

– Éppen eleget, hogy lássam Deni anyját a fürdőben dudorászni zuhanyzás közben, és hogy hallhassam az apja sóvárgó sóhajtozásait, miközben az ablakon át a semmit bámulta. El tudtam képzelni, kire is gondol közben, mert akármilyen csinos nő is Anna, fel sem veheti a versenyt Nitivel. Érezte már, milyen selymes a haja? És az az aprócska anyajegy a füle mögött? Látta?

Ostoba kérdések voltak, és Alex nem is méltatta őket válaszra, hiszen ha akarná, ennél jóval többet is fel tudna sorakoztatni, hogy elámítsa Pétert. Ám nem ez volt a szándéka, ezért inkább folytatta a megkezdett mederben.

– Mi készítette arra, hogy megölje ezeket a lányokat?

- Már mondtam, kellett a pénz.
- Legalább volt náluk annyi, ami miatt nem bankot rabolt, hanem őket gyilkolta meg?
- Nem mindig, de voltak ékszereik, amiket eladhattam.
- Megérte?
- Magának megéri?

Alexnek kezdett bizseregni a feje, és szívesen túl lett volna már ezen a beszélgetésen. Leginkább azért, mert ahogy haladtak előre, úgy gyúlt fény benne Péterrel kapcsolatban. Meglepően okos és rátermett ember benyomását keltette, aki halálos nyugalommal, higgadtan képes mérlegelni, és mindenre van egy jó válasza. Még amire nem is tud megfelelő magyarázatot adni, arra is nagyon jól reagál. Ez pedig igen rossz volt az ügy szempontjából. Ismét vissza kellett térnie az egész lelegejére, hogy megértse és fel tudja dolgozni az elkövető minden szavát, mozdulatát.

- Mikor ismerte meg Anitát?
- Amikor odaköltözött az albérletbe.
- Barátok lettek?
- Igen, nagyon hamar. Mindig kedves volt mindenkire, és sokat segített.
- Miben?
- Mindenben. Még pénzt is adott, ha megszorultam.
- Ez gyakran előfordult?
- Volt rá példa.
- Mit érzett vele kapcsolatban?

Péter felsóhajtott, és álmodozó mosoly terült szét egyenes, keskeny ajkán. – Niti a legcsodálatosabb lány az egész világon! De ezt maga is tudja, különben nem engedné, hogy itt tébláboljon.

Alex egyetértett ezzel, mégis úgy folytatta, ahogy szokta, bezárva saját érzéseit, és kinyitva a fülét és érzékeit mások gondolataira. – Mit érzett iránta?

- Szerettem, az első perctől kezdve, ahogy megláttam.
- Ha így van, hogy bírta elviselni Denit?
- Egyszerűen. Lehet egy srácot gyűlölni, ha a legjobb barátként viselkedik?

– Még akkor is, ha ezzel minden esélye elúszott rá, hogy Anita valaha is másképp nézzen magára?

– Niti sosem nézett rám másképp, mint barát. Denivel pedig azonnal megtaláltuk a közös hangot.

– Nem tekintette vetélytársnak?

– Egy pillanatra sem.

– Ha így van, akkor Anita iránti érzelmei nem lehettek valami stabilak.

– A kettő nem zárja ki egymást, nekem elhiheti. Vagy talán magánál igen? Hiszen tolerál mindenkit, miközben...

A szavak célirányosak voltak, és mint egy tőr óhajtottak sebezni, ám Alex nem először nézett szembe hasonlóval, és ahogy soha, úgy most sem óhajtotta megosztani saját érzéseit, gondolatait másokkal. Ugyanolyan rezzenéstelen, komor arccal várta a folytatást, pedig jól tudta, hány szempár lesi érdeklődve a reakcióját. – Miközben? Folytassa csak nyugodtan!

– Tudja azt maga. Nem véletlenül óvja Nitit még a széltől is.

Alex erre sem úgy reagált, ahogy a gyanúsított várta volna, és éppen ezzel kapta meg a megfelelő feleletet, még ha ez másoknak fel sem tűnt. – Ezt tette maga is? Óvta?

– Bizonyos értelemben igen.

– Mégis kitől?

– Mindenkitől.

– Leginkább saját magától?

– Sosem állt szándékomban bántani.

Alex magában nyugtázta, hogy éppen úgy haladnak, ahogy elképzelte. És innentől rátérhetett az új vágányra, hátha abból is kicsikar valami hasznosat.

– Milyen kapcsolatban állt Denivel?

– Már mondtam, a legjobb barátom.

– Sok programot csináltak együtt?

– Igen, sokat.

– Mégis miket?

– Együtt jártunk szórakozni.

– Hová jártak?

– Mindig máshová. Azelőtt volt egy megszokott helyünk, ahol alapoztunk, de az utóbbi időben már inkább csak találomra mentünk hol ide, hol oda.

- Sok barátjuk van?
- Van egy pár.
- Velük tartják a kapcsolatot?
- Néha.
- Leírná őket?
- Szőke, barna, fiú, lány, hogy kéri?
- Pontosan így.
- Ugye nem azt akarja mondani, hogy Niti még nem mondta el, kikkel jártunk össze?

A kérdés ismét személyeskedő volt, de Alex fel sem vette. – Leírná őket?

- Minek? Az utóbbi időben alig találkoztunk.
- Miért?
- Mert Deni nem akart nekik magyarázkodni, hogy Niti miért nincs velünk. Ezért nem jártunk már ugyanoda.
- Deni hogy viselte, hogy a barátnője nem megy vele szórakozni?

– Alapjában jól.

– Kifejtené?

– Hát persze – felelte készségesen Péter, és Alex kezdte csodálni végtelen higgadtságát. – Eleinte csak legyintett, aztán már nemigen beszélt róla. Néha felvetette, hogy nem érti, miért is vannak még együtt, ha Nitinek fontosabb maga, mint ő.

Nyílt játék volt, és bár Alex tisztában volt vele, hogy másokat ez összezavar, mert arra enged következtetni, hogy Anitának bármi egyéb köze lenne hozzá, ismételten nem úgy reagált, ahogy a gyanúsított várta, mert nyugalomból és türelemből neki is jócskán kijutott. És ha még ez sem lett volna elég, sokévi tapasztalata is felülmúlta Péterét. – Elmondta, miért nem szakítanak?

- Mert szerették egymást.
- És maga, mit érzett?
- Belenyugodtam.
- Mit gondol, elég jól átlátta a kapcsolatukat?
- Igen.
- Próbált beszélni velük, hogy hová vezet, ha így folytatják?
- Nem.
- Miért nem?

- Mert nem az én dolgom.
- De ha érzelmileg érintette, nem bántotta, hogy a barátai eltávolodnak egymástól?
- Ez az ő dolguk, nem szóltam bele.
- Miért nem?
- Nem éreztem szükségét. Deni nagyon jól kezelte a helyzetet.
- Jól kezelte, vagy inkább valamilyen formában levezette?
- Péter ismét elmosolyodott, de nem adott választ, így Alex újból kérdezett.
- Deni tudta, hogy maga rabolt és ölt?
- Miért kellett volna tudnia?
- A jóbarátok sok mindent tudnak egymásról.
- De van, amit jobb, ha nem.
- Ezt tudta?
- Nem.
- És a későbbieket?
- Nem.
- És azt tudta, hogy még mindig szerelmes Anitába?
- Természetesen nem, bár Deni nem ostoba.
- Úgy érti, előfordulhat, hogy tudott róla?
- Ha így is volt, nem mondta.
- Nem féltékenykedett?
- Nem, de ezt Niti tudná inkább igazolni.
- Hogy csinálta, hogy ott volt Denivel, miközben Anitát követte és fényképezte le a nap különböző óráiban?
- Megoldottam.
- Hogyan?
- Mivel már nem laktam velük, nem volt olyan nehéz.
- Miért ölt?
- Már ezt is mondtam, kellett a pénz.
- Mire?
- Mindenre. Hogy fizetni tudjam az albérletemet, hogy éljek.
- Miért nem kért pénzt Denitől?
- Kértem.
- Kapott is?
- Igen, nagyon sokszor kisegített.
- Mit kért cserébe?

- Semmit.
- Biztosan?
- Mondom.
- Van munkahelye?
- Nincs.
- Keresett?
- Kerestem, de nem vettek fel.
- Miért nem?
  - Mert nem volt tapasztalatom. Pedig sok mindent kipróbáltam már, sok mindenhez értek. De mivel egyik helyen sem kaptam referenciát, így nem vettek fel.
  - Miért nem kapott?
    - Soroljam? – Mikor erre nem kapott választ, megadóan nekikezdett a visszaemlékezésnek. – Az első munkahelyem egy három műszakos fröccsöntő volt, ahol leépítés miatt bocsájtottak el. Senkinek nem adtak referenciát, mivel betanított munkásként dolgoztunk. Aztán egy vendéglőben voltam mindenés. Erről sem kaptam elismerést. A vendéglő bezárt. Utána egy építkezéssel foglalkozó cégnél lettem segédmunkás, de a cég tulajaja meghalt, és a fia alig tartott meg valakit a munkások közül. Csak a szakmunkásokat, a többit kirúgta. Még voltam utána takarító, sőt, egy gyógyszerkísérletre is jelentkeztem, hogy pénzhez jussak.
    - Tudja fizetni a mostani albérletét?
    - Némileg könnyebben, mint azt, ahol Nitiék laknak. Mint bizonyára tudja, ez csak egy kis lyuk, és a város egyik legrosszabb negyedében van. Fele annyiba nem kerül.
    - Mégis azt állítja, pénzért ölt.
    - Igen. Már nem volt pofám a barátaimnál kuncsorogni.
    - Ahhoz viszont volt, hogy öljön?
    - Azok idegenek voltak, nem ismertem őket.
    - Tehát könnyedén kioltotta az életüket?
- Egy pillanatig csend következett, de aztán ismét határozott volt a válasz. – Igen.
  - Mivel? Mi volt a támadó fegyver?
  - Egy tőr.
  - Milyen tőr?
  - Valami katonai.

- Honnan szerezte?
- Deniék pincéjéből. Volt ott mindenféle katonai cucc egy zsákban.
- Ellopta?
- Kölcsön vettem.
- Mikor?
- Pár hónapja, mikor még Deni hívott meg.
- Deni tudott róla?
- Nem.
- Mégis, hogyan tudott kicsempészni a házból egy zsák cuccot észrevétlenül?
- Nem voltak otthon, mikor elmentem.
- Hol a tőr?
- Deni szobájában. Van egy kifeszített padlódeszka, az alatt. Alex nyugtázta mindezt, és biztos volt benne, hogy a vallomást ellenőrző kollégája értesíti a helyszínen lévő nyombiztosítókat az újabb fejleményről.
- Tehát azt mondja, mind az öt áldozatot maga ölte meg a pénzükért?
- Igen.
- Értem. És az erőszakot is maga követte el rajtuk?
- Igen.
- Annak mi köze volt a pénzhez?
- Ahhoz semmi.
- Akkor?
- Tudja, milyen régen voltam nővel?
- És a kés? Miért volt rá szükség, hogy olyan vandál módon szurkálja össze az áldozatokat?
- Azt csak a hév adta. Tudja, ha az ember belekezd egy ilyen dologba, igazán magával tudja ragadni.
- Azt mondja, teljesen egyedül tervelte ki a gyilkosságokat, és egyedül is vitte végbe?
- Azt.
- Nehéz elhinni, hogy a barátjának semmi szerepe nem volt az egészben, mikor ott volt a lakásukban a tudtával, hiszen ő árulta el magát.
- Igen, ott voltam, és mint már mondtam, tudta, mivel éjjel bekopogtam hozzá. De azt nem tudta, miért jöttem.

- Nem is furcsállta, hogy maga megjelent?
- Miért furcsállta volna? Ez többször előfordult már.
- Többször megjelent már váratlanul nála?
- Igen. Azt mondta, szívesen lát.
- Mégis hogyan lehetséges, hogy a barátja szülei nem tudtak róla, hogy maga a házukban tartózkodik?
- Nem voltak otthon, mikor mentem.
- Vagy inkább betört.
- Nos, így is lehet fogalmazni.

Egy sóhaj hagyta el Alex száját, és úgy látta, már nem igazán tehet többet, mert Péter ragaszkodik szavaihoz, és hiába tér vissza egy-egy kérdéshez, nem tudja kizökkenteni. – Tehát állítja, hogy Deninek fogalma nem volt róla, hogy ki is valójában a barátja?

Péter egy gunyoros mosolyt ejtett, majd megrázta a fejét. – Állítom.

Alex bólintott, aztán társára nézett, aki keserűen hallgatott. Látszott, hogy gyötrődik az apa és a rendőr között, hiába próbálta nyomozói szemmel nézni ezt az ügyet is. Nehéz volt, nagyon nehéz, de talán csak Alex mérlegelte azt, mennyivel nehezebb lesz majd az után, ha Denit szabadon kell engednie.

„A disszonancia arra ösztönzi az embert, hogy megvizsgálja döntéseinek helyességét. Ez által feszültséget, szorongást, bizonytalanságot idéz elő.”

Elámított Alex kitartása és mérhetetlen nyugalma, amivel Petit hallgatta ki. A kérdések tömkelege alatt volt időm visszatálcálni a jelenhez, és már a kihallgatást is nyomon tudtam követni. Ha Alex kitartása elámított, Péter józansága és viselkedése még inkább. Úgy beszélt, olyan mérhetetlen higgadtsággal, mintha teljesen mindegy lenne számára ezen ügy végkimenetele, mintha már előre tudná mindazt, ami következik majd, és kelően bele is törődött. Közben pedig minden válaszát igyekezett úgy megfogalmazni, hogy azzal Alexet hozza kellemetlen helyzetbe. Talán sikerült is volna neki, ha a nyomozó nem lenne az aki. Olyan természetességgel került ki a fullánkokat és a szurkálódást, hogy egy pillanatig sem aggódtam amiatt, hogy bárkiben is felmerülne a lehetőség, hogy Alex és köztem több van, mint amit láttatni engedünk. Mégis. Egyszer-egyszer átfutott az agyamon, hogy mennyire láthatott bele Peti az életembe, és vajon mennyire látott át rajtam vagy akár Alexen? De nem is ez izgatott, hanem apa, akin láttam, hogy megviselte Peti minden rám irányuló kijelentése, sejtése és támadása. Hiába mutatta magát keménynek, arcáról lerítt, hogy szívesen behúzna egyet a fiúnak, kérdőre vonná Alexet, Dominiknek a fejét venné, engem meg jól megrázna. Pedig nem tettem semmi egyebet, minthogy kivándoroltam egy szerelemből, és belecsöppentem valaki más karjába. Közben pedig éltem az életemet Alex oltalmában, akinél jobban senkiben nem bíztam a kerek világon, még apában sem. Talán ezért is tudtam, hogy sem a kihallgatás során, sem később nem kell kellemetlenül éreznem magam Peti kettőnk vitató kérdéseitől, mert ha valaki, ő minden bizonynyal elsimít minden ez irányú feltételezést.

Csupán Dominik miatt estem kicsit zavarba, aki ott állt nem messze tőlem, és ő is a kihallgatást figyelte. Merev volt, és csupán nehézkes sóhajtásai jelezték nem tetszését. Olykor ingatta fejét, máskor a homlokát dörzsölgette, de egyetlen szót sem szólt. Még akkor sem, mikor Peti az Alexszel való kapcsolatomat firtatta, és akkor sem, mikor nyíltan kitalálta apám előtt, hogy Denit a saját apjával csaltam meg. Hallgatott,

és ez a hallgatás rosszabb volt mindennél, mégsem tettem semmit, hogy oldjam azt a feszült légkört, ami egyre ott lebegett közöttünk.

Úgy egy óra telhetett el, mikor Alex összeszedte a fotókat, aktákat és felállt. – Egyelőre befejeztük – közölte, majd kísétált a teremből, ahogy utána apa is.

Nem mozdultam, még akkor is ugyanott álltam és Petit néztem. Nem értettem, hogy ismerhettem ennyire félre. Hogy lehettem ennyire vak? Miért nem láttam át már akkor a viselkedésén és a viselt dolgain, vagy leginkább Denihez fűződő mély barátságán. Valóban ennyire szerelmes belém?

Alex nyitott be az ajtón, és odaállt mellém, hogy Peti további reakcióit tanulmányozza. Nem foglalkozott sem velem, sem pedig barátjával egészen addig, míg megbizonyosodott róla, hogy a fiú ugyanolyan kimérten és nyugodtan viselkedik, mint eddig. Akkor vetett egy pillantást Dominikre, majd kísétált a helyiségből.

Jel volt, ezt ugyanúgy tudta Dominik is, mert rám emelte kék tekintetét, majd fejével az ajtó felé bökött. Szófogadóan elindultam, ő pedig ott lépdelt a nyomomban egészen az irodáig. Nem beszélt, én pedig nem mertem megszólítani, pláne nem azok után, hogy Peti nyíltan kitalált apám előtt, aki minden bizonnyal egy cafkának gondol. Eme feltételezéstől végigfutott testemben a félelem, és legszívesebben elfutottam volna, minthogy szembenézzek bárkivel is. De még ennél is jobban féltem egyedül lenni, messze Alex oltalmától, így maradtam, és hagytam, hogy Dominik becsukja utánam az ajtót.

– Magára vállalt mindent – közölte Alex, miután beértünk. – A vallomása részletekre kiterjedő, kezdve azzal, hogyan jutott hozzá a törhöz. Nagyon okos és jól megtervezett volt minden válasza.

– Ezt hogy érted? – tudakolta apa, aki hosszú idő óta most szólalt meg először.

– Mindent tudott Anita életéről és a többiekhez fűződő viszonyáról, és a kellő időben, a kellő helyen tudott vele kérkedni. Ezzel akarta megzavarni a kihallgatást, hogy a rá irányuló figyelem lankadjon azzal, hogy Anita kerül előtérbe.

– Ezzel azt állítod, hogy amit mondott, az igaz? – Apa rám meredt, de olyan mérhetetlen csalódással, hogy kis híján ismét elbőgtem magam. Ezt látva Dominiket vette górcső alá, de őt nem kímélte szavaival. – Lefektetted a lányomat?

Nem kapott feleletet, mert Dominik lehajtotta fejét, és minden egyéb reakció nélkül az ablakhoz sétált, amin kinézett. Úgy tűnt, ezzel lezártnak tekintette a témát, nem úgy apa, aki most ismételten hozzám fordult.

– Tényleg lefeküdtél vele? Anita! Én nem ilyenek ismertelek. És Alex? Neki is elcsavartad a fejét?

Fájnak szavai, bár ha így tettek mérlegre, valóban bűnös voltam, és talán ennek felismerésétől, de nem feleltem kérdésére, csak egy könnyáztatta pillantást vettem Alexre, miközben igyekeztem uralni érzéseimet, mert már kezdett elegendő lenni nyámnyilaságomból.

– Felelj az égre! – csattant fel apa, amitől egészen összerementem, és nem egy érett nőnek, hanem egy ostoba kislánynak éreztem magam. A szívem ott lüktetett a fejemben, és mérhetetlen nagyot kiáltott bennem a kétségbeesés. Haloványan láttam csak, ahogy Dominik visszafordult, de abban a pillanatban Alex határozottan lecsapta az asztalra a kezében tartott dossziékat.

– Ferenc, vidd haza a lányodat és beszéljétek át ezt a dolgot nyugodtan! Itt sem az idő, sem a hely nem alkalmas erre.

Apa szemeiben némi harag villant, mikor kollégájára nézett, de a következő pillanatban már a szék karfáján heverő kabátja után nyúlt, miközben tőle szokatlan durvasággal ragadta meg a karomat, és húzott az ajtó felé. Szorítása kemény volt, de nekem eszem ágában nem volt vele menni. Még ha szép szavakkal kért volna, akkor sem léptem volna ki vele az irodából, nemhogy eme durva felszólításra.

Elrántottam hát a karomat, és egészen hátra húzódtam tőle, hogy ha még egyszer utánam nyúlna, ne érjen el.

– Anita! – Hangja haragos volt, és ennek felismerésétől még inkább elnehezedett a szívem. Tudtam, mondanom kell valamit, hogy megértsen, de a szavak csak nehezen jöttek a számra.

– Nem megyek veled!

– Nem kérdeztem, hogy jönni akarsz-e – közölte, majd közelebb lépett, hogy elkapja a karomat, mire én az egyetlen biztonságot nyújtó helyre, Alex mögé bújtam. Még zakója alját is megragadtam, mintha csak attól kellene tartanom, hogy erőszakkal akarnak elhurcolni.

A helyzet elég egyértelmű volt, Alex pedig a tőle megszokott józansággal próbálta megoldani ezt is, miközben állta apám meggyötört tekintetét. – Úgy tűnik, az ügy lezárul. Kérlek, menj haza, pihenj, majd szólok, ha szükség lesz rád!

– És Anita?

– Bízd rám!

Apa bólogatott, de úgy látszott, olyan mélyen érintette a csalódás, hogy már ellenkezni sem akart. Igaz, nem is szokott, mert bízott kollégája ítélőképességében, ahogyan tette abban a pillanatban is. Fogta magát és kilépett az irodából meggyötört, hajlott vállalal, bánatos, nehéz szívvel.

Mikor becsukódott mögötte az ajtó, már nem bírtam tovább. Fejemet nekidöntöttem Alex hátának, és csendesen sírtam. Megtehettem, mert pár percig ő is mozdulatlan maradt, mintha csak időt akarna hagyni arra, hogy összeszedjem magam. Aztán mégis megmozdult. A háta mögé nyúlt, ujjaimat lefejtette zakója aljáról, majd szembe fordult velem. Arcáról nem tudtam leolvasni gondolatait, de nem is hozzám beszélt, hanem a mögöttem álló barátjához.

– Még szembesítem Denit a történetekkel, de Péter vallomása után, nem hiszem, hogy maga ellen vallana. Ez pedig azt jelenti, hogy el kell engednem.

A szavak engem leptek meg leginkább. Valahogy nem gondoltam, valahogy nem hittem, hogy ennek ez lenne a következménye. Ordítani vágytam, de mikor felemeltem a fejem, csupán a kétségbeesett vonásaimról lehetett leolvasni néma aggodalmaimat. Hiszen tudtam, olyan jól tudtam, mint Alex, hogy Petinek büntársa volt.

– Az nem lehet! – ráztam meg a fejem kétségbeesetten. – Ugye nem teszed meg? Ugye nem engeded el?

– Ha nincs bizonyítékom ellene, nem tarthatom benn.

– De... de tudod te is!

Alex ismét Dominikre pillantott a fejem felett, de én még csak észre sem akartam venni.

– Nem teheted!

Tekintete komor volt, és cseppnyi együttérzést nem találtam benne. – Beszélek Denivel. – Azzal elfordult, és ott hagyott.

Lesújtva álltam és bámultam az ajtót, amin kilépett. Percekbe telt, mire rájöttem, hogy nem mentem utána, nem maradtam a közelébe, és még mindig ugyanott állok szerencsétlenül szipogva.

– Sajnálom, de ez így helyes. Deni ártatlan! – hallottam meg magam mögött Dominik hangját, de még erre sem reagáltam. Nem tudtam. Egyszerűen képtelen voltam bármit is mondani, mert attól féltem, akkor vagy ordítani fogok, vagy zokogni. Így hát megtettem mindent, hogy összeszedjem magam. Mégis, igencsak siralmas látványt nyújthattam, mert egyszer csak megéreztem karomon Dominik erős tenyerének szorítását.

Nem akartam. Bármennyire próbáltam hinni törődésében, most nem akartam, hogy bármi jelét adja. Tudtam, neki Deni ezerszer fontosabb bárkinél, hisz a fia, és csupán sajnálatból van még mindig mellettem, na meg azért, mert a rendőri mivolta arra készítette, hogy óvó szárnyai alá vegyen, ha nem volt más, aki ezt megtegye. Nem volt szükségem erre, mert nem éreztem kellően őszintének. Ezért elhúztam a karomat, és a sarokba sétáltam, ott keresztbe fontam magamon a kezeimet, és úgy vártam Alexet, az egyetlen egyenes és őszinte embert, akit ismertem, és aki mellett az lehettem, aki.

Percek teltek el, hosszú percek. Dominik egy darabig csendesen tűrte a közénk telepedett csendet, de csak hamar elunhatta azt, mert egyszer csak megszólalt. Hangja kellemesen halkán csengett, és bárhogyan ellenkeztem is, mégis végig futott bennem valami halvány bizsergés. – Sajnálom, hogy ilyen ügybe keveredtél. Azt pedig még jobban, hogy ilyen közlőrl érint a dolog. Ha tehetném...

Ha tehetné... – merengtem el, és mivel nem fejezte be a mondatot, fogalmam nem volt róla, mit tehetne, vagy éppen mit nem. Bár szívesen hallottam volna kifejtését ennek az értetlen szövegnek, mégsem vitt rá a lélek, hogy rákérdezzek, ahogy arra sem, hogy egyáltalán végignézzek az alig pár lépésre

álló férfin. Jobbnak láttam a padlót bámulni, pedig közel sem volt olyan csodás látvány.

– Deni a fiam. Tudom, hogy minden jel arra utal, hogy benne volt a gyilkosságokban, de én hiszek az ártatlanságában. – Erre a kijelentésre mégis felpillantottam, és talán tekintetem fátyolossága vagy értetlenkedése miatt, javított előbbi mondatán. – Legalábbis próbálok hinni. Deni jó fiú!

– A jó fiúk nem társak semmilyen gyilkosságban – suttogtam inkább csak magamnak, mint neki.

– Nincs bizonyíték rá, hogy tudott a barátja viselt dolgairól.

– Bizonyíték? – szipogtam keserű szájjal, mert nagyon fáj, hogy Dominik ennyire tagad. Talán, mert ezzel nem csak a valóságot, de engem is megtagadott. – Nem elég maga a tény?

– Nem, nekem nem. – A férfi felsóhajtott, és megrázta fejét. – Egy apa másképp gondolkodik, másképp érez. Én... – Kezét végigsimította homlokán, miközben végig engem nézett, mintha csak a megértésemre várna. Pedig ha valamit, azt soha nem kaphatja meg ebben az ügyben, ezt jól tudtam. Ugyanakkor nem éreztem készletést arra, hogy esetleg meggyőzzem, mert valójában nem az számított, mit tesz, hanem, hogy mit gondol. Azt pedig láttam rajta, hogy fél, rettenetesen fél attól, hogy összegyűlik a bizonyíték Deni bűnösségére, és elítélik, de még jobban attól, hogy soha nem derül ki a gyilkosságokban játszott szerepe, és szabadlábbon marad. S míg előbbieken a jó hírért, a családját féltette, az utóbbiban mindenki mást. És ez volt, aminek tudatában kicsit megenyhültem irányában, és némileg kedvesebben pislogtam felé.

– Nem érted, és egészen addig nem fogod érteni, míg nem lesz gyermeked.

– Tévedsz – próbáltam mosolyogni –, nagyon nagyot tévedsz! Bár Deni a fiad, de felnőtt ember, és már nem te felelsz a hibáiért, a bűneiért, amiket elkövet. Tudom, aggódsz érte, de ő vajon gondolt rád egyetlen pillanatra is, mikor kitalálta ezt az egészet és megteremtett minden lehetőséget és eszközt a gyilkolásra? Vajon benne felmerült, hogy kit és hogyan bánt meg? Tudod te, mit érezhetnek azok a szülők, akiknek gyermeke már soha többé nem térhet haza miattuk?

És hogy érzem magamat én, amiért egy sorozatgyilkosság okává váltam akaratlanul? Ha gyermekem lesz, és az bármikor is másoknak fog ártani, én leszek az első, aki elítéli, még akkor is, ha csak tudom, hogy bűnös, de bizonyítékát még nem fogom kezeimben.

Szavaimat csend követte. Dominik bólintott ugyan határozott okfejtésemre, de már meg sem próbált meggyőzni róla, hogy szülőként másképp érez az ember. Így társalgásunk abbamaradt.

Olyannyira elmerengtem ezen, hogy mire feleszméltem, Alex ott állt az ajtóban és egyenesen barátjára szegezte komor tekintetét. – Denit most kísérik ki.

Dominik abban a pillanatban megindult kifelé, még csak el sem búcsúzott. Nem mintha szükségem lett volna rá, de szívemben jóleső érzést keltett minden rám vetődő szemvillanása. Távozásával azonban tudtomra adta, nem érek annyit, hogy elhitesse velem, hogy – ha csak egy kicsit is – fontos vagyok számára. Így én sem akartam több energiát pazarolni rá. Figyelmemet amúgy is elterelte Alex közeledő alakja, aki megállt előttem egy méterre, és aggodalmasan végigmért, mígnem megállapodott fáradt, kisírt, bedagadt szemeimen.

– Jobb lenne, ha egy darabig nem mennél vissza Pestre.

– Meddig?

– Amíg meg nem találom a bizonyítékot Deni ellen.

– Gondolod, bántana?

– Nem tudom, mit tenne, ha a keze közé kaparinthatna.

– De ugye nem fog? Ugye nem engeded, hogy elérjen?

Feleletét úgy vártam, mintha nem ismertem volna. Pedig meg sem kellett szólalnia, tudtam, hogy megtesz mindent értem.

– Nem engedem.

Felemeltem a kezem, és ujjaimat végighúztam zakója szegélyén, miközben tompán, bágyadtan igyekeztem úrrá lenni ismételtelen előbukkanó gyengeségemen. Hirtelen megragadtam a zakót és megszorítottam, úgy néztem sötét szemeibe. – Egy tapodtat sem mozdulhatsz mellőlem!

Alex megragadta ujjaimat, és gyengéden, mégis ellenkezést nem tűrően lefejtette kabátjáról, majd el is engedte. – Megoldjuk, hogy egyetlen percre se maradj egyedül.

Távolságtartása facsart egyet a szívemen, mert szeretetre, vigaszra vágytam, nem akartam cseppet sem erősnek mutatkozni. Azt akartam, hogy más legyen a bátor, más oldja meg minden problémámat, miközben én élvezem a védelmet és a biztonságot. De amint elmélyültem főnököm vonásaiban, rá kellett döbennem, hogy nem hagyhatom el magam, nem lehetek gyáva, különben még ennél is nagyon csalódást fogok okozni mindenkinek.

Szenvedve legörbítettem a számat, majd lehajtottam a fejem, mintha épp sírni készülnék. – Nem akarom, hogy csak megold, azt akarom, hogy te maradj velem!

– És soroljam, én mit akarok? – kérdezte, és már készült elfordulni tőlem, talán hogy megértsem, nem lehet mindig minden úgy, ahogy elképzelem. Pedig tudta, tudnia kellett, hogy nem abból a fából faragtak, aki csak úgy belenyugszik a dolgokba és hagyja magát. Most sem tettem. Megragadtam a karját, és kellő erővel rántottam vissza ahhoz, hogy meglepetten megálljon, és kíváncsian az arcomba nézzen.

– Alex! – szóltam rá halkán, de olyan határozottsággal, amit éppen tőle tanultam. – Nem bízom senkiben, csak benned. Nem lenne nyugtom és nyugalmam senki más mellett. Azt akarom, hogy te legyél velem, nem pedig egy amatőr pancser, aki mellől még könnyedén el is tudnék szökni.

– Ahogy ismerlek, mellőlem is meg tudnál – felelte.

– Csakhogy mellőled nem akarok.

Egy pillanatig elmerengett, majd újból őszintén pillantott szemeimbe. – Vigyázz, mit mondasz, mert amíg én a helyén kezelem ezt a helyzetet, mások félreérthetik.

– Nem érdekelnek mások, mert én sem érdeklém őket.

– Apádat nagyon is érdekléd.

– Vagy inkább az, amit teszek vagy tenni akarok. Ő azt szeretné, ha még mindig az a jókis lány lennék, aki csüng apukája szavain. De már felnőtt vagyok.

– Akkor viselkedj is úgy – mondta, és karjáról is lefejtette ujjaimat, majd ahogy már az imént akarta, odasétált az

asztalához, és átolvasott néhány papírt. Látszólag rám sem hederített, én azonban tudtam, nagyon is figyel. Így meg sem lepődött, mikor mellé léptem, kivettem kezéből az iratokat, és úgy néztem bele szeméibe, hogy végre megértsen.

– A felnőttiség nem abból áll, hogy tökéletes az ember, hanem abból, hogy az elkövetett hibáiért maga felel. Szeretem a szüleimet, de nem akarom, hogy ők irányítsák az életemet. Ahogy szerettem Denit is, de kiábrándultam belőle, mert utált mindent és mindenkit, ami vagy aki idekötött. Pedig nekem ez az életem, én itt akarok maradni, itt akarok dolgozni veled, mert te vagy az egyetlen ember, akiben megbízom, és akiről tudom, hogy az életét is belehelyezné a tenyerembe, holott tisztában van veled, nem biztos, hogy képes vagyok megmenteni.

Alexet láthatóan nem hatották meg szavaim, mert kikapta kezemből a papírokat. – Miután befejezted a szerelmi vallomást, visszatérhetnénk a valóságba, hogy mielőbb végérvényesen lezárjuk ezt az ügyet.

Ökölbe szorítottam az ujjaimat, és egy erőtlen ütést mértem a karjára. – Addig nem, amíg ígéretet nem teszel, hogy te maradsz mellettem!

– Jól van, ígérem! – adta fel, mire megkönnyebbültem dőltem neki izmos karjának. Először csak a homlokommal, majd egész felsőtestemmel. Akkor éreztem csak, milyen mérhetetlenül fáradt és elcsigázott vagyok, ami némiképp vetekedett magányossággal.

Mivel az egész helyiségben csak ketten voltunk, egy másik dologgal is bepróbálkoztam, amire normál esetben nem lett volna merszem. Így halkabbra vettem a hangomat, úgy suttogtam hozzá. – Ölelj át egy kicsit!

Nem fordult felém, nem nézett rám, és csak teste pillanatnyi feszülése érezte döbbenetét, máshonnan nem volt leolvasható. Én is csak éreztem, mint láttam. Fülig el is vörösödtem, de azért tettem rá egy lapáttal. – Kérlek!

Nem neki szólt, és nem is másnak, egyszerűen csak szerettem volna egy erős férfi karját érezni magamon, ami egy pillanatnyi illúziót ad, hogy nem kell félnem, hogy nincs mitől tartanom, mert minden lépésemet óvják, figyelik. Annyira szerettem

volna, hogy ehhez mérten hangom egészen könyörgővé vált. – Alex, kérlek!

Még egy pillanatig úgy tett, mintha nem akarna meghallani, de végül mégis odafordult felém, és egyszerűen a karjaiba zárt. Meleg, erős volt ölelése, amitől még inkább éreztem, hogy életem nem is lehetne jobb kezekben, hogy a bizalmam még nagyobb benne. Beszívtam férfias illatát, és akaratlanul is egészen hozzá préselődtem, miközben arcomat belefűrtam vállhajlatába, de olyan mélyen, hogy levegőt is alig kaptam.

Jó volt így, nagyon jó! Olyan jó, amilyen eddigi életem során még sohasem. Nem is jutott eszembe sem Deni, sem a szüleim, sem pedig Dominik. Még Petit is elfelejtettem, ahogy a felettem lebegő veszély is valótlannak tűnt. Nem létezett más, csakis a pillanat, a perc, a biztonság, a szeretet, az, amire mindig vágytam, amit mindig érezni akartam. Azt kértem, itt álljon meg az óra, ne üssön tovább, fékezzen az idő, és ne múljon el!

Ám ahogy a legtöbb lehetetlen kívánság, ez sem vált valóra, mert néhány perc elteltével Alex lazított a szorításán, majd elengedett. Akkor cseppet sem értékeltem, hogy a szemeimbe néz és a fejemben kutat, mert szinte azonnal zavarba estem, és biztosra vettem, hogy a lábam ujjáig elvörösödtem.

– A francba, Anita! – káromkodott, és úgy hittem, lelepleződtem. Ezért is lepett meg hátrító szövege. – Tedd meg, hogy nem húzod tovább az időt, mert már több megoldatlan ügy sorakozik az asztalomon.

Bólintottam, és ehhez mérten hátrább léptem, de csak annyira, hogy még ott maradjak intim zónájának határában, és ne múljon el olyan hamar az a csodálatos érzés, ami a karjai között tört rám.

„A nonverbális kommunikáció sokkal közvetlenebb, bensőségesebb, őszintébb, mint bármely kimondott szó, és leleplezi rejtett attitűdjeinket.”

A világ nem tökéletes – nyugtázta Alex, mikor fél óra múlva csörgött Anita mobilja, és a lánynak esze ágában nem volt felvennie. Bár megnézte a hívót, a telefont eldugta nadrágja zsebébe, és ugyanolyan elszántsággal nézte át az ügy aktáit, mint előtte. Ám a telefon nem akart elhallgatni, mert amikor mégis megtette, alig pár másodperc múlva újra játszotta azt a jól ismert szerelmes dallamot, ami már évek óta szól rajta. Nem bírta. – Vedd fel! – utasította a lányt.

Anita elfintorodott, és szenvedő ábrázattal pislogott főnökére. – Anya keres.

– Gondolod, hogy kevésbé fog aggódni, ha nem reagálsz a hívására?

A lány egy mély sóhajt hallatott, majd kelleetlenül beleszólt a készülékbe. Válaszai igen szűkek voltak, és lényegében csak azért hangzottak el, hogy megnyugtassák a vonal túlsó végén még Alex számára is igen hangosan aggódó anyát. Nehezen, de Anitának csak sikerült leszerelnie, ami után még egy hálaimát is elmormolt. Amint pedig eltette a készüléket, megharapta az alsó ajkát, úgy pillantott fel.

Alexet meglepetésként érte a látvány. Nem számított rá, ahogy sok minden másra sem, amit Anita képes volt produkálni. Mégsem reagálta túl, mert úgy gondolta, csupán ő lett érzékenyebb a lány gesztusaira, mióta folyton vele van. El is fordult tőle, ám képtelen volt belemerülni munkájába, mert Anita nem hagyta. Mintha nem bírná elviselni a csendet.

– Azt akarja, hogy menjek haza – közölte fásultan. – Apa mesélt neki valamit, és ő most tudni véli, hogy mi itt nem dolgozunk, hanem enyelgünk.

– Enyelgünk? – Alex felhúzta szemöldökét, mert ez a szó igazán nevetségesnek hatott, pláne ha saját magára akarná formázni. De rögtön ezután eszébe ötlött Anita ölelése, hajának illata, és az a közelség, ami óhatatlanul is igazolni vélte benne a szó valódi jelentését. Nem, nem! Erre még gondolnia sem szabad! Hisz jól ismerte már a fantázia azon réseit, amin át az ember vágyai egyre valóságosabbá válnak. Nem akarta, hogy vele is ez történjen, így inkább bele sem merült az

emlékezésbe, sem pedig a vágyai elemzésébe. Inkább a két elkövető közötti különbségekre koncentrált, hátha ott megtalálja a kellő bizonyítékokat.

– Apa meg van győződve róla, hogy levettelek a lábadról. – A lány nem hagyta abba a témát, de Alex már csak fél füllel hallgatta.

– És nem így van?

– Miért, így van?

Alex válasz helyett a viktimológiai táblához sétált, és újra átfutotta az áldozatok adatait. Nem értette, fel nem foghatta, miért nincs semmilyen bizonyíték Deni ellen. Még arra sem tud kézzel fogható bűnjellel szolgálni, hogy nem Peti volt az egésznek a hátterében. Ha csak egy alkalom lenne, amire szemtanút találna, aki látta Denit valamelyik tett helyszíne körül. Arra lehetne építeni. Na de így? Mit tehetne? A gyilkos vallomása elkészült, és a szavát nem cáfolhatja némi feltételezés.

– Peti nem lett volna képes mindezt így végbevenni – hallotta meg Anita hangját maga mellől, és mikor rápillantott, látta, hogy az egyik brutálisan meggyilkolt áldozatra mutat. – Ha ő csinálta is, miért ilyen durván?

– Ahogy láttam a nyugalmát, mintha számított volna mindarra, ami történni fog, mintha felkészült volna. Ugyanakkor egyfolytában rólad áradozott. Odavan érted. Ám mindez még nem vezetett volna gyilkosságokhoz, ám ahogy mellőzted Denit, egyre rosszabbul érintette ez mindkettőjüket. Úgy vélem, ha Deni is volt az értelmi szerző, ugyanakkor Péter beleadta minden elfojtott érzelmét, dühét, na meg Deni iránti szolidaritását.

– Csak azt nem értem, hogy miért kést, miért nem valami kevésbé véres módszert választott.

– Nem ő választotta – felelte Alex, és megkönnyebbült, hogy Anita némileg visszanyerte régi önmagát. – Aki irányította, aki terelte, az választotta meg a módszert.

– Ő pedig hagyta magát.

– Megtette volna másért is? Hallgatott volna másra, mint Denire?

– Nem, biztosan nem. Vagyis... ha jobban belegondolok – simította meg állát Anita, úgy ahogy főnökétől már oly sokszor látta –, egy valakire talán mégis.

– Ki az?

– Én.

Alex nehézkesen felsóhajtott, és már túl is lapozott ezen a kérdésen. – Úgy gondolod, Deni kedvéért brutalitásra is képes lett volna?

Egy pillanatig csend volt, majd Anita határozottan a fejét rázta. – Nem hinném, hogy csupán az ő kedvéért.

– Én sem. – Mikor erre a feleletre a lány elég értetlen képet vágott, Alex egyszerű, de ésszerű magyarázattal szolgált. – Péter okos fiúnak látszik. Nem szadista, nem pszichopata. Inkább, mint egy féltékeny, dühös szerelmes. Ám rettentő nyugodtan adta elő mindazt, amit állítólag elkövetett. Bár vétőzni nem tudom, nincs semmi bizonyítékom, ám azt biztos állíthatom, a pszichopata, szadista elkövetők nem ülnek ilyen nyugodtan, mikor az áldozataikról kérdezik őket. A reakcióik – bár olykor különbözőek – felismerhetőek. Nála nem volt az. Sőt, kifejezetten úgy éreztem, nagyon is tisztában van vele, mit tett és miért.

– Bizonyíték?

– Hiába vettünk ujjlenyomatot mindkét elkövetőtől, a helyszíneken találtakkal összevetve az eredmény negatív. Ugyanez mondható a DNS-ről is. Használható cipőnyomunk sincs, legalábbis olyan, ami valamit is nyomna a latba.

– Hajszál? Szőrszál?

– Az egyik áldozat ruháján megtalálták Péter barátunk hajszálát, így csak megerősítést nyertünk vele, viszont előrébb nem jutottunk.

– Tanúk?

– Negatív. A legutóbbi esetenél a kollégák kikérdezték a barátnőket, és nyilvánvaló volt, hogy Pétert látták.

– Ahogy az előzőek is.

– Pontosan – sóhajtott Alex, és magában el kellett ismernie, pályafutása során Anita volt az egyetlen nő, akivel még ezt a munkát is élvezte. Még ha nem is akarta bevallani, de lenyűgözte a lány hozzáállása, a tekintetéből sugárzó értelem, a

profizmus, és hogy megoszthatta vele gondolatmenetét anélkül, hogy attól kellene tartania, elájul vagy sikítva elmenekül, netán olyan titkokat szivárogtat ki, melyeket nem lenne szabad. Nem, Anita-ban feltétel nélkül megbízott, és éppen ezért engedte közelebb magához, mint bárki más, beleértve Ferencet is. Most is, ahogy a táblát tanulmányozta csodásan fénylő szemeivel, miközben azon volt, hogy mihamarabb találjanak valamit Deni ellen, mintha elmúlt volna minden rettegése, és ismét rendőrré vált volna, egy törtető, eszes, nagyon jó rendőrré.

– A gyilkos fegyver?

– Megtalálták, de az eredmény negatív. Nyilván kesztyűt viselt. Csupán az áldozatok vérnyomait találták meg rajta.

– És mi van, ha kreálunk egy tanúvallomást vagy egy bizonyítékot? Nem kell, hogy igazi legyen, csak hitessük el. – Annyi könyörgés volt a hangjában, hogy Alex egy pillanatra nagyon megsajnálta.

– Csak egyszer próbálkozhatunk – közölte vele az állat simogatva –, de annak hatásosnak kell lennie.

– Akkor ki kell találnunk, mi lenne a leghatásosabb.

– Én már tudom. – Mereven a lányt nézte, de az nem kapcsolt azonnal, csak miután tekintetük találkozott, és Alex komorsága felvett valami egészen kihívó arckifejezést.

– Nem! – A válasz tömör volt és egyszerű, ám annyira bizonytalan is. – Nem akarhatod, hogy bemenjek oda – mutatott a kihallgató felé. – Nem küldhetsz be!

– Miért nem? Tudsz ennél hatásosabbat? Ráadásul nem te mondtad, hogy Pétert a barátján kívül csak te tudod befolyásolni?

Anita odébb sétált. Karját maga köré fonta, és olyan kicsire gömbölyödött, amilyenre csak állva lehetséges volt. Úgy tűnt időre van szüksége, hogy megeméssze a hallottakat, vagy talán ahhoz is, hogy egyáltalán átgondolja. Törékenysége szembeötlő volt, és Alex cseppet sem csodálkozott rajta, hogy még Dominik sem tudott ellenállni neki. Hosszan időzött rajta, de nem azért, hogy alkatát lesse, hanem, hogy ezzel erősítse meg az adandó válaszát. Mert amikor Anita felpillantott végre, egy

erős, határozott, kemény, bátorító tekintetet látott, amitől ő is bátorságot meríthetett.

– Mellettem leszel? – kérdezte végül alig halhatóan.

– Figyellek.

A lány szemei kikerekedtek a döbbenettől. – Még csak nem is leszel mellettem?

– Mit gondolsz, melyik helyzet hatásosabb és célravezetőbb, ha a kihallgatáskor melletted ülök, vagy ha egyedül nézel szembe a gyilkossal?

– Utóbbi – nyugtázta a lány nem tetszően, de lassan beletörődött ebbe a helyzetbe is. – Rendben, de csak ha tényleg figyelni fogsz.

– A szememet sem veszem le rólad.

Mintha egy pillanatra huncut fény csillant volna a lány szemeiben, és némi pajkossággal pislogott főnökére, de aztán ugyanolyan nehézkesen sóhajtott, mint előtte.

– Menjünk!

– Nem akarsz előtte inni vagy enni?

– Hogy azután kidobjam a taccsot? Kösz nem. Csak túl akarok lenni rajta. – Azzal elindult kifelé, de Alex megállította.

– Nem biztos, hogy lesz eredmény.

– Igen, tudom.

Nem volt miért várni. Alex előrement, és odaszólt az egyik rendőrnek, hogy vigyék Klauzált a kihallgatóba, ő pedig bekísérte Anitát az üvegfalás helyiségbe, ahonnan jól látták, ahogy Péter megérkezett, és az egyenruhás kolléga leültette a székre.

A fiú arca most is ugyanolyan volt, nyugodt és elszánt. Türelmesen várakozott, és Alex egyre kevésbé értette, mi késztet egy helyes, jóképű, jó testfelépítésű gyereket arra, hogy öljön, hovatovább magára vállaljon olyan gyilkosságokat, melyeket el sem követett. Sokkal inkább szelíd természetűnek látszott, főleg ahogy békésen várta a további fejleményeket. Alex mégsem siette el. Hosszú percek teltek el csendben, mikor elfordult és Anitára nézett, aki ott ácsorgott mellette némán, szótlantul. Most felpillantott főnökére, és az utasításokat várta.

– Tarts távolságot, és próbálj a szívére hatni! Ne mondj neki semmit, csak és kizárólag arra koncentrálj, hogy ő mondjon valami terhelőt a barátja ellen. Menni fog?

Anita bólintott, majd még egy utolsót sóhajtott, és bizonytalanul bár, de kilépett az ajtón.

Alex arcizma megrándult, keze ökölbe szorult, száját egy mély sóhaj hagyta el. Kiadta magából mindazt a feszültséget, amit eddig olyan jól titkolt. Kétségei, aggodalmai azonban egy pillanatra előtörttek, és hagyta, hogy eluralják egész testét. Egy, de valóban csak egyetlen pillanatra bele is görnyedt, majd ismét az üveg felé fordult, hogy szemmel kövesse tanítványa minden mozdulatát.

„A személypercepció által benyomást szerzünk másokról viselkedésük, tetteik alapján, ami után képet alkotunk róla. Ám sosem lehetünk biztosak abban, hogy következtetéseink megfelelnek a valóságnak, mert ez nagyban függ az érintett személy befolyásoltságától.”

Különös érzés volt belépni a kihallgatóba és leülni Peti elé. Egész bensőmben izzott az ellenkezés, mégis úgy mentem oda az asztalhoz, mintha én is csak egy rendőr lennék, semmi több. Egy darabig nem is néztem fel, csak amikor már helyet foglaltam a széken, és kellően lenyugtattam magamat. Bár tartottam tőle, Peti észreveszi rajtam idegességemet, bizonytalanságomat, mégsem hátráltam meg, nem tehettem.

Az első, amit észrevettem, egykori barátom döbbszerű tekintete volt, mintha nem értené, mit keresek ott teljesen egyedül. Abban a pillanatban én sem tudtam, de amint a néma percek múltak, úgy tértem magamhoz.

– Szia! – mondtam csendesén, és megtettem mindent, hogy kellőképp anyátlannak tűnjek. Persze ez nem volt annyira nehéz, mert kicsit annak is éreztem magam.

– Te mit keresel itt? – tudakolta Peti nagyra nyílt szemekkel, ami némileg növelte önbizalmamat. Már felkészültem egy frappáns válasszal is, mikor eszembe jutott Alex figyelmeztetése. Így átsiklottam a kérdés felett, és komoran pislogtam magam elé.

– Peti, megtennéd, hogy elmondod nekem az igazságot?

Rögtön a közepébe vágtam, és talán Alex nem egészen így várta, tudtam, úgysem fog félbeszakítani, és hagyja, hogy magam végezzem ezt a feladatot vagy így, vagy úgy.

– Már elmondtam.

– Nem, Peti! Én nem azt a verziót akarom hallani, amit el kellett mondanod a zsaruknak – feleltem, alaposan megnyomva a „kellott” szót –, hanem azt, ami valóban történt.

A fiú kék szemei mosolyogtak rám egy pillanatra, de azután sietve el is sötétültek, ám rajongó figyelme megmaradt. – Neked sem mondhatok mást.

– Barátok voltunk – próbáltam, hatni a szívére.

– Tudom.

– Azt hittem, ez őszinteséget is jelent.

– Bizonyos mértékig, igen.

– Akkor mondd el az igazat!

Peti a fejét rázta, és jól láttam, ezzel a szöveggel nemigen érek célt nála. Nem sok lehetőségem volt, mert ahogy az idő, úgy a menekülési kényszer is sürgetett. Nem akartam sokáig időzni, mert nem éreztem magam kellően biztonságban. Hiába tudtam, hogy Alex figyel, az mégsem olyan volt, mintha mellettem lett volna. Így hát a következő taktikához fordultam, amivel úgy hittem, célt érek.

– Rendben, értelek, és hidd el, megértem mindazt, amit teszel. Tudom, miért csinálod, ahogy tudom azt is, nem te találtad ki a gyilkosságokat, és nem is te vitted véghez az összeset. – Peti ellenkezni akart, de egy kézmozdulattal leintettem. – Azt hiszed, csupán a két szememért lehetek itt? Azt hiszed, csak azt tanulom, hogyan bilincseljek meg valakit? Nem. Nagyon sokat tudok az elkövetőkről, és megtanultam olvasni a sorok között. Nem feltételezem, nem hiszem, hanem tudom, mi van a háttérben, de nincs egyebem, mint a szavam, ami nagyon keveset ér az állításoddal szemben. – Hatásszünetet tartottam, miközben a vonásait figyeltem. A tekintetét, ami az asztalt bámulta merengve, arcizmaikat, melyek alig észrevehetően meg-megrándultak, száját, ami kissé legörbült, és egész keskenyvé vált. Kezeit az asztalra helyezte, így azok remegését is tisztán ki tudtam venni.

Hadakozott, s ezt olyan tisztán láttam, mintha én magam tettem volna. Felemeltem ujjaimat, és bizonytalanul, de megérintettem Peti kezét.

Hirtelen rám bámult, majd a kezeinkre, mintha nem értené, azok után, amit tett, hogy merek akárcsak hozzá érni is. Láttam rajta, azt hitte, innentől kezdve már sima út viszi a pokolba, és nem zavarja meg semmi a végkifejletig. Tévedett, s eme tévedésében olyan együttérzőn próbáltam pislogni rá, ahogy csak telt tőlem.

– Segíts nekem, Peti! Kérlek, segíts!

Mikor megemésztette érintésemet és szavaimat, előbb némán a fejét rázta, majd egyik kezét kihúzta a szorításból, és az enyém tetejére helyezte, miközben hüvelykujjával simogatta a kézfejemet. Próbáltam nem arra gondolni, hogy ez a kéz nem is olyan régen még ölt, és hozzátapadt mások vére. Inkább arra

koncentráltam, hogy elnyerjem empátiáját, és kicsikarjam belőle a vallomást.

– Sajnálom – suttogta végül, de nem nézett a szemeimbe, ami arra engedett következtetni, hogy nagyon is titkol valamit.

– Mondd el az igazat! Mondd el, kérlek!

– Nem! – megrázta a fejét, majd sietve kijavította magát. – Nem mondhatok mást, hiába kérdezel. A gyilkosságokat én követtem el, és ezekért senki mást nem terhel a felelősség. De...
– egy pillanatra elhallgatott, majd egyenesen a szemeimbe nézett. –, ígérd meg, hogy óvatos leszel!

– Óvatos – dűnnyögtem kissé csalódottan, és valamiért szentül meg voltam győződve róla, hogy Alex cseppet sem lesz rám büszke. Lehet, hogy nem is vagyok olyan jó nyomozó, mint hittem? Hiszen még egy egyszerű vallomást sem sikerült kicsikarnom az egykori legjobb barátomból.

– Igen, óvatos, nagyon óvatos. – Hangjában több volt az együttérzés, mint eddig bármikor, és ez észhez térített.

– Miért? Miért mondd ezt?

Ismét a fejét rázta. – Csak hallgass rám, és kérlek, nagyon vigyázz magadra! Nem akarom, hogy bajod essen.

Nem mondott többet, csak még egyet simított a kézfejemen, aztán visszahelyezte kezeit az ölébe az asztal alá.

– Peti! Miért kell vigyáznom? Kitől kell óvakodnom? Mit tudsz? – kérdezgettem, de hiába, mert már egyetlen szót sem tudtam kihúzni belőle.

Bólintottam, hogy lássa, megértettem, majd felálltam a székről, és remegő lábakkal, émelyegve kitántorogtam a teremből. A folyosóig jutottam, és azt reméltem, Alex is ott lesz addigra, de tévedtem. Csupán néhány arra járó kolléga nézett rám valami különös tekintettel. Bár eddig is érdekesnek tartották a jelenlétem, de elfogadták. Ezek a mostani pillantások nem is olyanok voltak, mint azok. Vagy csak én láttam így?

Nem tudom, hogyan sikerült benyitnom a kihallgató melletti terembe, de végül mégis bejutottam. Nyugtot mégsem leltem, mert egyenesen a főkapitánnyal néztem farkasszemet.

Lemerevedtem, és tágra nyílt szemekkel bámultam az ezredest, aki már pocakosodott ugyan, de kemény, határozott

egyénisége most is lerítt róla. Arcán komoran rángtak az izmok, amik arra engedtek következtetni, hogy mérges. Tartása is ezt tükrözte, ahogy a mellkasán összekulcsolt kezei. Öltönye feszült izmos karjain, de leginkább kerek hasán. Ősz haja oldalra volt fésülve, az orrán pedig ott díszelgett az elmaradhatatlan szemüvege. Ugyanúgy nézett ki, mint általában, bár eddig nem sokszor futottam össze vele az őrsön.

– Csukd be az ajtót! – hallottam mogorva, mély bariton hangját, amitől nyeltem egyet, mégis szó nélkül engedelmeskedtem.

Csend lett. Értetlenül pislogtam előbb a főkapitányra, majd a kissé hátrább álló Alexre, és önkéntelenül is megpróbáltam erőt meríteni belőle. – Valami... valami gond van?

– Gond? – morogta az ezredes. – Csak az van.

– Mégis... mégis mi?

– Te.

Kivert a veríték, és lefutott bennem ezernyi lehetőség, de leginkább a legutóbbi jelenet Petivel, amit nyilván az ezredes is végignézett. Ebből pedig egyetlen dolog jutott eszembe: kudarcot vallottam. Igen, ezt még magamnak sem szépítettem. Viszont ebből arányosan következett számomra, hogy hamarosan tiltások elé nézek, amik közül a legelső az lesz, hogy nem léphetek többé a rendőrség területére másképp, csak mint látogató.

Sírni szerettem volna, és ez az érzés olyan hirtelen tört rám, hogy attól tartottam nem fogom kibírni azt a sok negatívumot, amit kapni fogok, csak könnyezve. Már gyűltek is szemembe a keserűség cseppjei, amit csak azért nem álltam le törölgetni, nehogy túl feltűnő legyen gyengeségem.

– Ez az ügy túl sokáig húzódik, és egyre nagyobb veszélyt jelent rád – hallottam meg Alex magyarázó hangját, de ez nem jelentett vigaszt, főleg, mert a főkapitány átható tekintete nem akart volna másfelé fordulni, és úgy tapadt rám, mintha csak vonzanám. – Az ezredes úgy gondolja, nem kellene kitenni téged az előbbihez hasonló szituációknak.

Mivel még mindig nem reagáltam, és csupán a padlóra függesztettem tekintetem, Alex felsóhajtott, és főnökéhez fordult. – Sikerült alaposan ráíjesztened – közölte velem,

miközben egy pillantást vetett az üvegablak másik oldalára, ahol az egyik egyenruhás épp akkor vezette el Pétert. – Mint már mondtam, megteszem a szükséges óvintézkedéseket, nem kell aggódnod.

Az ezredes horkantott egyet, majd kifújta a levegőt és megrázta a fejét. – Legyen így! És addig, míg az ügy le nem zárul, Anita nem rendőrgyakornok, csupán egy áldozat. Értve vagyok?

Hangja erélyesen csengett, de a szemem sarkából láttam, Alex cseppet sem riadt meg tőle, mert ugyanolyan nyugodtan felelt. – Hát persze.

– Rendben! – nyugtázta a főkapitány, majd kiegyenesedett, és határozott léptekkel, kikerülve szerencsétlenül ácsorgó alakomat, kilépett a helyiségből.

Fellélegeztem, de mindezt nem mertem túl feltűnően csinálni, inkább csak magamban, csendben fújtam ki az addig bent tartott levegőmet, miközben óvatosan felemeltem a fejem, hogy belenézzek Alex szemeibe, hogy kiolvassam belőle mindazt, amit tudnom kellett. – Nagyon haragszik? – tudakoltam halkán, mire előbb meredten rám bámult, majd felhúzta egyik szemöldökét, és a szája széle is megrándult.

– Nem rád haragszik, csak erre az egész ügyre. Ez egy kis város, ahol könnyen szárnyra kel bármilyen pletyka, és így a sajtó is hamarabb megszimatolja a szenzációt. Ha ez megtörténik, nincs az a hírzárlat, ami megakadályozza, hogy kiszivárogiának a részletek. És amíg nincs megfelelő nagyságú pont az ügy végén, nem tenne jót az irodának, sem pedig az embereknek a felhajtás.

– Akkor nem haragszik rám? Mert a kihallgatás nem ment túl jól, és... – próbáltam szépíteni a kudarcomon.

– Nem, nem rád. A kihallgatás pedig úgy ment, ahogy gondoltam.

– Azt mondta, legyek óvatos – közöltem vele, mintha ő nem hallotta volna.

– Tudom.

– Tudom, hogy tudod – nyögtem szenvedőn, és végre sikerült kifújnom magamból némi feszültséget. Lassan odasétáltam

Alex elé, és sírásra görbülő szájjal a mellkasának döntöttem a fejem, miközben ujjaimmal zakója gombján babráltam.

Felsőhajtott, és megfogta a kezem, majd eltolt magától. – Azt hiszem, jót tenne egy kis friss levegő... mindkettőnknek. Gyere! – Azzal megragadta a karomat, és kivezetett a helyiségből, ki a rendőrségről. A Jeepbe ültetett, majd megkerülve azt, ő is beszállt. Indított, és kikanyarodott az útra.

Egy darabig körülvett minket a csend, de ezt nehezebb volt elviselni, mint bármi mást, ezért óvatosan odapillantottam rá a szemem sarkából, majd sóhajtoztam párat, míg végül kiböktem, ami nyomasztott; mivel láttam, hogy Alexnek esze ágában nincs könnyíteni szenvedésemen. – Félek!

Egy szó, egyetlen szó, de beletettem mindent, amit éreztem. Elég is lehetett, mert Alex vetett rám egy sajnálkozó pillantást, és ő is felsóhajtott. Mégsem azt mondta, amit vártam, és beletelt néhány pillanatba, hogy megértsem, a figyelmemet akarta elterelni.

– Hol szeretnél ebédelni? Üljünk be egy vendéglőbe, vagy inkább kotyvaszunk valamit?

Felcsillantak a szemeim, és apró boldogsághullámok törtek rám. – Kotyvasztani? Hol?

– Nálam?

A szívem hevesen dobogni kezdett, és már el is feledtem az iménti kétségbeesésemet. Nem, nem feledtem el, de kellően háttérbe szorította a lehetőség, hogy végre bepillanthatok főnököm magánszférájába. Mivel még sosem jártam nála – bár tudtam, hol lakik – ez a lehetőség volt vágyaim netovábbja. Minden bizonnyal fülig elpirultam, mégsem lepleztem izgatottságomat.

– Nálad – közöltem vele, majd egészen elbizonytalanodva pislogtam rá. – Bevásárolunk?

– Nem nézed ki belőlem, hogy bármi ehetőt tartok otthon?

Elmosolyodtam, és úgy álltam tekintetét, amire nem felelt, csak csendesen felhorkant.

Különös érzés járt át, amit a rettegéssel és az izgalommal magyaráztam. Érdekes keveréke volt mindez belső vívódásaimnak, s ezzel együtt látványos is, mivel egész testem

meg-megrázkódott. Alex olykor rám pillantott ugyan, de úgy tett, mintha észre sem venné mindazt, ami kavargott bennem.

Hamarosan leparkoltunk egy szürkére festett családi ház előtt. Alex kiszállt, megkerülte a kocsit, és nekem is kinyitotta az ajtót, miközben tekintete körbepásztázta az utcát. Óvatos volt, ami teljes biztonságérzetet keltett bennem. Mégis sietve szálltam ki, ahogy igyekeztem minél hamarabb a ház biztonságába érni. Mindvégig szorosan Alex mellett maradtam, aki kizárta az ajtót, és beengedett. Am otthon sem lankadt figyelme, mert a legelső dolga az volt, hogy körülnézzen. Csak azután fordította el a kulcsot a zárban, amivel elállta a ránk törni vágyók útját.

Miután magában nyugtázta, hogy a házban nincs veszély, fogta a zakóját, levetette, és hanyagul a nappaliban lévő szék támlájára dobta, azután feltúrte ingujjait, miközben megindult előre. Még annyi időt sem hagyott, hogy alaposabban körbenézzek, vagy végigpásztázzam a leheletnyi ingben kirajzolódó izmait.

– Na, nézzük – lépte át a küszöböt, ami a konyhába vezetett, én pedig jó kiskutya módjára baktattam utána. – Van valami kívánságod?

Elvagyorodtam, mert erre az egy kérdésre tudtam a választ. – Biztosan azt akarod, hogy elmondjam?

Válaszként vetett rám egy mogorva, rendreutasító pillantást, amitől kissé elszállt a kedvem. Hogyan gondolhattam, hogyha beenged a házába, közelebb kerülök hozzá is? Már abban a pillanatban rájöttem, mekkorát tévedtem. Így hát megpróbáltam kissé visszaterelni gondolataimat a valóságba, mert egyetlen dolog volt, amit igazán akartam, megmaradni Alex oltalmában.

– Jó lesz a bolognai? Ahhoz van minden.

– Nekem megfelel – feleltem szerényen, és odaballagtam mellé, hogy én is benézzek a hűtőjébe. Ugyanis régen megtanultam, hogy egy embert könnyedén meg lehet ismerni arról a helyről, ahol él, mert a tárgyak beszélnek helyette. Mielőtt azonban felmérhettem volna a lehetőségek tartalmát, Alex benyúlt a hűtőbe, és a kezembe nyomott egy tálat, tele paradicsommal, majd a konyhapultra mutatott. Engedelmesen

teljesítettem néma kérését, miközben próbáltam felidézni bármit is az olaszos tészta elkészítéséről, ám a zacskós fűszeren kívül nemigen jutott eszembe más. Alex azonban nyilván tudta, mit csinál, mert a paradicsom mellé darált húst, fokhagymát, vöröshagymát, és különböző fűszereket helyezett. Még egyet hajtott fehér inge ujján, majd felém fordult.

– Paradicsom vagy tészta?

Vállat vontam. Nem, mintha nem értettem volna a kérdést, csak fogalmam nem volt, hogyan készül a bolognai úgy, hogy nem üveges vagy bezacskózott tartalommal főzik. Bizonyára tétováságom volt, ami arra készítette Alexet, hogy helyettem döntsön, mert kezembe adott egy kést, és a hagymákra mutatott. Elfintorodtam.

– Jellemző, hogy én kapom a piszkos munkát – morogtam, de azért szorgalmasan nekiálltam.

Jó volt így. Mikor lopva Alexre pillantottam, aki a tűzhelynél szorgoskodott, elkapott valami megmagyarázhatatlan melegség. Olyan családias, olyan otthonos volt minden, amilyen még a szüleimmel sem. Még Denivel sem éltem át soha hasonlót.

Deni. Amint eszembe jutott ez a név, hirtelen ismét rám tört a keserűség. Már nem csak a hagymapucolástól és szeleteléstől hullottak a könnyeim, hanem a félelemtől, mely újból behatolt a szívembe, és átvette az uralmat. Hiába is próbáltam rejteni, szipogásom, síró lélegzetvételeim elárultak.

– Anita! – hallottam meg Alex hangját, s mikor felnéztem, aggódó szemeit láttam, melyek simogattak, erőt és bátorságot adtak, hogy kibírjam, hogy átvészeljem. – Jól vagy?

– Csak a hagyma – könnyeztem, s kézelőmmel letöröltem szemeimet.

A füllentés nem volt hatásos, Alex átlátott rajtam, mégsem szólt, tovább folytatta a főzést, de észrevettem, hogy tekintete elég gyakran esik rám, mintha csak azt figyelné, mikor zuhanok össze, mikor kell odakapnia és vigasztalnia. Eljátszottam a gondolattal, hogy a karjaiba csuklom, de azonnal le is tettem róla, mert ismertem annyira főnökömet, hogy tudjam, a színjátszásnál jobban kevés dolgot gyűlöl.

– Akarod csinálni? – szólt, és én azonnal kaptam az alkalmon, odaléptem szorosán mellé, és vártam az instrukcióit.
– Tedd az összevágott hagymát a serpenyőbe, olaj, fűszerek, darált hús, paradicsom – sorolta.

Kicsit ügyetlenkedve tettem, amit mondott, s így nem csak az edénybe, de a földre is került mindenből. Mikor látta szerencsétlenkedésemet, segíteni akart, mögém állt, és egyszerűen ráhelyezte ujjait a kezemre.

Erős, határozott mozdulattal irányított, én mégsem éreztem mást, csak azt, hogy gyengülök. Mióta az őrsön kiköveteltem Alextől az ölelést, azóta folyton az erőt adó, biztonságot nyújtó karjai közé vágytam. Most sem bírtam ki, egy lépést hátráltam, míg hátam hozzáért a mellkasához. Jó érzés volt, az idegesség mégis megremegtetett, átjárta minden porcikámat, és még lélegezni is csak szabálytalanul tudtam. Am úgy tűnt, csak én járok ilyen cipőben, mert Alex továbbra is ugyanolyan rezzentéstelen maradt, mintha nem venné észre azt, ami elég egyértelmű. Egy idő után mégis elengedett.

– Most már boldogulsz? Én intézem a tésztát.

Mondani akartam, hogy nem, de csak nagy őzikeszemekkel néztem, ahogy mellém állt, és beletette a vízbe a tésztát. Olyan tapasztalt mozdulatokkal csinálta mindezt, mintha nem is kriminológus, hanem szakács lenne. Nem is bírtam ki, hogy meg ne kérdezzem.

– Sokszor főzöl?

– Előfordul.

– Azt hittem, inkább rendelsz.

– Ritkán – felelte, miközben kikerült, és már a sajtot vette elő a hűtőből. – Sok szörnyűséget láttam már az életben, sok olyan ügyet, ami, ha akarom, ha nem, megvisel. Ha főzök, kicsit elterelődnek a gondolataim, és kikapcsolok. Mondhatni úgy, ezzel vezetem le a feszültséget.

– Most is ideges vagy?

Alex áthatóan a szemeimbe nézett, majd sóhajtott egyet, és tőle szokatlan szavakkal felelt. – Hogy a fenébe ne?

Még inkább szabálytalanul vettem a levegőt, mikor tovább kérdeztem. – Miattam?

Nem válaszolt, csak sűrű, sötét szemöldökét húzta fel, majd elővette a sajtreszelőt. Némaság telepedett közénk, és annyira lefoglalt, hogy kitaláljam, mivel törjem meg, hogy mire észbe kaptam, a mártás sisteregni kezdett.

– Alex – szólaltam meg bizonytalanul, és közben a fakanállal össze-vissza kutyultam az ételt. Valójában nem voltam ügyetlen a konyhában, de most annyira máshol jártam, hogy még azt is elfelejtettem, amit eddig alapból tudtam.

Alex ismét mögém lépett, ugyanúgy megfogta a kezem, mint előtte, és együtt kevergettük a mártást. Nem akartam, hogy elmenjen, nem akartam, hogy ez a meghitt közelség ismét elillanjon, ezért összeszedtem minden bátorságomat, és háttal neki kinyögtem, amit másképp nem lett volna merszem.

– Ha segíték sajtot reszelni, akkor itt maradsz velem a mártásnál? Félek, hogy megint elügyetlenkedem.

Nem úgy tűnt, mint akit nagyon meghatottam. – Akkor cseréljünk. Reszeld le te a sajtot.

– És ha elvágom az ujjamat a reszelővel? – évődtem. – A szívedre vennéd, hogy miattad baleset ér?

– Ne mártírkodj!

Elengedett, és azt várta, hogy ellépek előle, de nem tettem. Most én raktam ujjaimat a kezére, de úgy tűnt, rá ez nincs semmilyen hatással, mert hangja ugyanolyan kemény volt, mint eddig.

– Megnézem a tésztát – közölte, és abban a pillanatban már ki is húzta kezét a tenyerem alól.

Csödöt mondtam, mert Alex volt az egyetlen ember, aki valamit is számított az életemben, és az egyetlen, akihez képtelen voltam közel férközni.

„Mindenki másképp dolgozza fel a negatív élményeket. A represszorok elhárítják, a szentizátorok felerősítik azt.”

Az ebéd egészen jól sikerült. A mártás finom volt, a tészta kellően puha, és a sajt íze is tökéletes. Alex mégsem érezte igazán jól magát. Már abban a pillanatban rájött, mennyire ostoba ötlet volt a meghívás, mikor kimondta. Ám sosem másította meg döntéseit, hacsak arra nyomós oka nem akadt, így nem tette most sem. Láta, érezte Anita szenvedését, s úgy hitte, a kellő figyelemeltereléssel majd segít rajta. Mégsem úgy alakult a dolog, ahogy várta, mert a lány gesztusaiból azonnal leszűrte, hogy jóval többet szeretne, mint egy finom tészta. Késő volt a visszakozásnak, így nem tehetett mást, megpróbálta helyén kezelni a dolgokat, ahogy eddig is.

Még ha ez olyan egyszerű lett volna, de Anita egyfolytában betört az intim zónájába, és azt leste, mikor és hogyan érhet hozzá. Akármennyire kemény és tapasztalt volt, ezek az apróságok mégis hatottak rá, és a végén már azt vette észre, a lány minden mozdulatát élvezettel nézi. Ettől megharagudott önmagára, és a legszívesebben azonnal visszatért volna az irodába, abba a környezetbe, mely kellően rideg és hideg volt az érzelmekhez.

Kedvelte Anitát, mert okos, eszes, beleváló lánynak ismerte meg, aki nem félt semmitől, legalábbis nem egy könnyen ijedezett. Ez az eset persze más volt, de amúgy mindig, mindenhol megállta a helyét. Kedvelte, de most mintha egészen másképp. Mióta először megölelte, kicsit megváltozott valami... valami, amit nem akart tudni.

A konyhaasztalnál ültek, és lassan befejezték az ebédet. Anita arca egészen kisimult, nem látszott rajta a rettegés, sokkal inkább valami meghitt nyugalom, ahogy az asztal másik vége felé pislogott Alexre. Már-már boldogságnak tűnt, ami nemhogy megnyugtatta, sokkal inkább aggasztotta a férfit. De hát azt akarta, hogy Anita elfelejtkezzen a valós helyzetről, az őt fenyegető veszélyről.

Megcsörrent egy telefon. Olyan élesen, olyan bántón szólt a hangja, hogy Alex önkéntelenül is összehúzta szemöldökét. Anitára nézett, aki visszatérve a varázslatból a mobilját kutatta nadrágja zsebében, s mikor megtalálta, a kijelzőt nézve egyre

sápadtabbá vált. Végül kétségbeesett tekintetét felemelte, és egyenesen Alex komor szeméibe nézett.

– Deni – suttogta, miközben sápadtsága mellé reszketés is párosult. A mobilt az asztalra dobta, miközben a székkal egészen hátra húzódott, majd felállt, mint aki attól tart, a készülék azonnal felrobban.

Alex nyugtázta magában mindezt, majd előre hajolt a telefonért, és minden bevezető nélkül felvette, miközben rezzenéstelen tekintete Anitát figyelte. – Hottner Alexander – szólt bele a maga megszokott higgadtságában. – Miben segíthetek?... Níti?... Nincs telefonközelben. Esetleg átadjak neki valamilyen üzenetet?... Nemsokára az irodában... Egészen nyugodtan... Nem, csakis ott... Rendben! – A beszélgetésnek vége volt, Alex kikapcsolta a készüléket és visszatette az asztalra, majd felállt, és mint aki nem tartozik senkinek magyarázattal, nekiállt elpakolni az ebéd maradványait.

– Mit akart? – hallotta meg Anita csendes, elcsukló hangját.

– Beszélni veled.

– Miért?

– Mert a barátod?

– Nem! – vágta rá a lány ijedten, s odalépett főnöke mellé. Még a karját is megragadta, hogy ezzel állítsa meg, és végre egészen ráfigyeljen. – Ugye nem kell találkoznom veled?

Alex érezte a vékony ujjak remegését, ahogy a csuklóját fogták, és az együttérzés nagyobb szikrája lángolt fel benne, mint azt megengedte magának. Egy mély sóhaj után nyíltan belenézett a félelemtől csillogó szemekbe, de megadta a feleletet. – Mindenképp látni akar, az irodába jön.

– Nem! – rázta fejét Anita, és szabad kezével dühösen a férfi karjába vágott, majd ugyanabban a pillanatban egész testével nekidőlt az erős támasznak, és nem zavarta az sem, hogy ez Alexnek nem tetszik annyira. – Nem engedheted, hogy odajöjjön.

– Inkább ott, mint máshol – felelte Alex, s bár az érv igen jónak bizonyult, Anitát nem hatotta meg.

– Megígérted, hogy vigyázol rám.

– Azt teszem.

– Félek, ölelj át! – Alex kis híján elnevette magát, mikor látta, hogyan használ ki a lány minden lehetőséget a gyengédségre. Mégsem mozdult, előbb tisztázni akart mindent.

– Attól tartok, ha megteszem, többet gondolsz mögéje, mint amit valójában jelent.

– Nem, én csak... biztonságban szeretném érezni magam.

– Abban vagy akkor is, ha nem ölelgetlek.

Anita ökle ismét lecsapott, de most inkább durcásan. – Kérlek, ölelj át!

– Anita!

– Kérlek! – A lány felemelte fejét, és tekintetében annyi könnyörgés volt, hogy Alex nem hadakozott tovább, csak átkarolta a remegő testet, és hagyta, hogy az szorosan hozzápréselődjön és átkulcsolja a derekát. Bár nem számított rá, de olyan hévvel futott végig rajta a melegség, ami még magát is meglepte.

Mikor érzett hasonlót utoljára? Hisz a felesége óta nem engedett még nőt ilyen közel magához. Nem a testi vonzalomra gondolt, hanem az érzelmekre. Mert hiába akarta tagadni, Anita már sokkal többet jelentett számára, mint egy megoldandó ügy, vagy egy kolléga lánya.

Nem, ezt nem akarta. Megháttrált, s ezzel együtt engedett karja szorítása is. Ám Anita nem engedte el, még inkább bújt hozzá, miközben arcát a férfi vállhajatához fúrta.

Ezernyi érv cikázott át Alex agyán, de egy pillanat tört része alatt vált semmissé, mikor megérezte nyakán a lány meleg leheletét. Jólesően beleborzongott, s ettől azonnal józanná vált. Hirtelen megragadta Anita vállait és erőnek erejével tolt el magától. Haragosan az arcába nézett, de ahogy megpillantotta a kétségbeesett, szomorú vonásokat, inkább hallgatott. Nem akarta tetézni a kislány bánatát, sem pedig még mélyebbre taszítani az önsajnálta. Ezért csak sóhajtott egyet, és határozottan elfordult.

– Ideje mennünk!

„A beteg emberek pszichikuma nem a környezetük, hanem saját maguk körül forog. Viselkedésük eltér a többi emberétől, mely által kiszámíthatatlanná válhatnak.”

Katt, katt. A masina egyre jobban kattogott, ahogy kinyílt a ház ajtaja, s megjelent előbb Hottner, aztán Anita. A Jeephez mentek és beszálltak, majd az autó kikanyarodott az útra és hamarosan már csak a lámpáinak fénye látszott, azután már az sem.

A férfi összehúzta szemeit, és egy vad mosoly cikázott át az arcán, amitől egész ábrázata ravaszkássá vált. Hiszen minden úgy alakult, ahogy várta. Péter a fogdában, Hottner tehetetlen, Anita pedig retteg. Mint a mesében, mikor a gonosz élvezi mások küzdelmeit.

Csupán egyetlen dolog bosszantotta, Hottner rendíthetetlen magabiztossága, melyen a lány mindig rajongva csüngött, s láthatóan csüng most is. Ha azt meg tudná törni, ha elérné, hogy a nyomozó bevallja, kudarcot vallott az ügyben, akkor, csakis akkor lenne igazán boldog. Anita rádöbbenne, kiért van oda annyira, hogy érte sutba dob mindig minden mást. Hány éve? Ki tudja, de mióta ismerik egymást, a lánynak egyetlen ember létezett, akire felnézett, akinek szava szentírás volt, s akinek vakon kezébe adná az egész életét, és az Hottner.

Nem értette, fel nem foghatta, Anita mit eszik rajta. Igaz, van erőnléte, de hát az van másnak is. Jó kiállású, ahogy más is az. Ám ő emellett még folyton komor és kimért. Mi abban a jó? Mióta nyomon követi, még sosem látta mosolyogni. Ilyen férfi pedig tutira megmérgezné annak a gyönyörű, csodás lánynak az életét. Ostoba lenne, ha hagyná.

Sóhajtott hát, és lassan elindult ő is abba az irányba, amerre az imént a Jeep. Közben ujjait a tőr markolatára helyezte, míg másik kezével még inkább fejébe húzta szürke kapucniját.

„A stressz hat az emberi szervezetre, mind pszichikailag, mind fizikailag egyaránt.”

Volt valami különös abban, ahogy Alex az utat és a visszapillantó-tükröt figyelte, s rám egyetlen pillantást sem vetett. Tekintete aggódalmasan pásztázta a messzi távot, s a mögöttünk maradt tájat. Nem akartam érteni, mégis tudtam, miért tesz így. Nem voltam ostoba, sokat tanultam tőle az emberi viselkedésről, a mimikákról, a gesztusokról, s képes voltam leolvasni róla is mindazt, amit láttatni engedett. Ugyanis Alex volt az egyetlen, aki ha úgy akarta, el tudta titkolni gondolatait, érzéseit, és csak azt engedte szabadjára, amiről azt akarta, megértsem. Most azonban nem vigyázott eléggé, és mire észrevette kutató pillantásaimat, késő volt.

Tekintete abban a pillanatban komorrá vált, ahogy arcának minden vonása. Mereven nézte az utat, mintha ott sem lennék. Ám jócskán elkésett, mert szívembe úgy mart bele mindaz, amit előtte láttam, mintha a gyilkos éppen belém mártotta volna katonai törét.

– Sajnálom – suttogtam akadozva. – Ostoba vagyok. Nem szabadott volna letérnem a helyes útról, míg az ügy le nem zárul.

– Egyáltalán nem szabadna – tette hozzá mogorván.

Válasza elszomorított, mert tartalma azt jelezte, soha nem enged elég közel magához, s ha rajta múlna, megmaradnánk főnök-alkalmazotti viszonyban. Én azonban túlléptem már a határt, és eszem ágában nem volt megállni.

– Azt mondtad, te helyén tudod kezelni a dolgokat, úgyhogy nincs miért aggódn.

Tekintete, ami rám vetült, minden volt, csak kedves nem. Vállat vontam, és inkább kibámultam az ablakon, de csupán egy pillanatig, mert az a látvány cseppet sem vonzott. Így újból Alex felé fordultam, s őt tanulmányoztam. Markáns, komor arcát, melynek barázdái most kicsit mélyebben ültek, amitől még inkább komoly, megbízható férfinak látszott. Megdobbant a szívem miatta, majd újra és újra, mígnem azt éreztem, levegőt sem kapok az össze-vissza kalimpálástól. Minden vágyam az volt, hogy hozzábújjak, hogy megérintsem, hogy...

elakadt a lélegzetem, mikor tekintetét rám emelte, és úgy olvasott bennem, mint egy nyitott könyvben.

– Hagyd abba! – közölte higgadtan, de már ismét az útra figyelt. – Tereld vissza magad a helyes vágányra, mielőtt a sínek megint tévútra visznek.

Fülig pirultam szavaitól, mégsem adtam meg magam olyan könnyen, és egy halovány mosollyal pislogtam rá. – Eddig valóban rossz sínen jártam, de éppen most akadtam a helyes vágányra.

– Csak hiszed. Mi van, ha ez az út épp a pokolba vezet?

Egy pillanatra lehunytam a szemem, majd ismét úgy tekintettem rá, mintha valami görög istenség lenne. – A te poklodban elégni a legjobb dolog, ami történhet velem, miután megtapasztaltam, milyen mások égbe emelő világa.

– Nem ismersz.

– Jobban ismerlek, mint bárki más.

Nem tetszően a fejét rázta, s bár úgy tűnt, nem akar felelni, mégis megtette. – Akkor pedig épp azért maradj távol.

– Nem tehetem – sóhajtottam, és merengve hajtottam le a fejemet, mielőtt befejeztem a mondatot. – Az egyetlen ember vagy, akiben bízom, az egyetlen, akiről tudom, hogy sosem hagy cserben, és bármit megtenne értem.

– Ez erős túlzás – nyögte –, és úgy hangzik, mintha valami papucs lennék.

Halkan felnevettem, de ennyi éppen elég volt hozzá, hogy megérintsem. Láttam, ahogy behunyta szemeit, miközben arcán megremegtek az izmok. Olyan választ kellett adnom, ami kellően hatásos, az pedig csak egyetlen egy létezett. – Nem vagy papucs, csak szeretsz engem.

Döböntem rám meredt, majd összehúzta szemöldökét, és haragosan a szemeimbe nézett. – Ezt most fejezd be!

– Különben?

– Különben elintézem, hogy többet ne jöhess az órs közelébe.

– Azt nem tennéd, mert tudod, hogy jó rendőr vagyok.

Felsóhajtott, de már ismét az utat figyelte. – Egy jó rendőr észrevette volna, hogy egy gyilkossal él együtt.

– Vita est vagus. Hominem cum care, qui amare.

– Tévedsz! Az ember nem csak azzal törődik, akit szeret, éppen ezért hívják embernek, nem pedig állatnak.

Ehhez már nem fűztem kommentárt, mert nem volt mit, és nagyon idő sem maradt, mert visszaértünk az irodához. Alex leparkolt, majd kiszállt. Nem nézett rám, az utcán haladó embereket leste, én mégis tudtam, minden mozdulatomat látja, érzi. Nem akartam több gondot okozni, mert úgy hittem, már így is túlfeszítettem a húrt. Azért nem aggódtam, hogy Alex beváltja fenyegetését és kitesznek az órsról, csak azért rettegtem, hogy saját vágyaimmal elterelem főnököm figyelmét az ügyről, ami talán végzetes is lehet bármelyikünk számára. Ezért megfogadtam, visszatartom érzéseimet addig, míg Deni szabadlábban van. Így kihúztam magam, és határozottan elindultam Alexék irodája felé, miközben azt mondogattam magamnak, hogy egy rendőr semmitől sem fél. Rám azonban ez a szöveg nem hatással, mert még az ajtót sem mertem kinyitni. Egy kéz nyúlt át mögülem, s az tárta szélesre az iroda ajtaját, majd Alex kikerülte ácsorgó alakomat, és belépett előttem.

A helyiségben apa üldögélt a számítógép előtt, és gondterhelten bámulta a monitort. Jöttünkre felnézett, sóhajtott egyet, és Alexnek nyújtott néhány iratot. Csak azután emelte rám szemeit, amiben mélységes csalódás ült irántam, de nem szólt, mintha lemondott volna rólam, mintha már nem lennék fontos. Megértettem, és bármennyire fáj is, nem reagáltam rá, inkább odaslattyogtam Alex mellé, és belebámultam a papírokba.

– Ez honnan van? – hallottam főnököm dühös hangját, és mielőtt egy sort is elolvashattam volna, az iratokat teljes erejéből az asztalra vágta.

– Pár perce küldték át a központból. Állítólag titkosított volt az akta, ezért nem kaptuk meg eddig.

– Akkor most mégis miért? – kérdezte, de abban a pillanatban már elővette zsebéből a mobilját, és tárcsázott, majd a készüléket a füléhez emelte.

– A nagyfőnök megeresztett néhány hathatós telefont, és közölte mindenkivel, hogyha Anitának valami baja esik,

kemény belső vizsgálatot fog elrendelni, és kikészít mindenkit, aki bármit eltussolt.

Apa bánatos szemei ismét rám vetültek, de hogy kikerüljem tekintetét, felemeltem a ledobott papírokat, és azokat tanulmányoztam át.

Ledöbbsentem. Amit a kezemben tartottam, valóban titkosított akta volt, méghozzá szorosan az ügyszőz kapcsolódva. Remegő kézzel és megszakadt szívvel futottam át a sorokat, de még be sem fejeztem, mikor könnyeim elállták a mindent tudás útját. Nem is kellett több. Visszatettem a papírokat az asztalra, és szipogva Alexre néztem.

– Gyűlölöm! Ó, mennyire gyűlölöm! Hogyan lehetséges ez? Hogyan tudták ezeket eltitkolni?

Alex mérgesen kikapcsolta a mobilját, majd egyenesen az arcomba nézett. – Vita est vagus – közölte, a nemrég még tőlem elhangzott mondatot. S bármennyire egyet is értettem, ezt mégsem tudtam egészen a szavakra formázni. Mert most nem az élet volt kiszámíthatatlan, hanem Dominik és Deni. – A francba! – káromkodott egyet, majd ismét tárcsázott, de nagyobb sikerrel akkor sem járt.

Láttam gyötrődését, láttam aggodalmát, és szerettem volna a világ végén lenni vele, ahol nincs senki más, ahol távol a bűn és a félelem. Szerettem volna a karjaiba bújni, szerettem volna biztonságban érezni magam, de mozdulni sem bírtam. Úgy álltam előtte, mint egy rakás szerencsétlenség, nem pedig úgy, ahogy egy rendőrhöz illik.

„Az átélt krízishelyzetek sokk-szakasza olyan hatással bír, mely megdermeszti, tehetetlenné teszi az embert.”

Alex döntött, és határozottságát keményen próbálta tudatosítani. – Ferenc, maradj itt a lányoddal, és ne engedj sehová! Ha kell, kötözd a székhez, vagy zárd be, csak tartsd itt!

– Nem! – Ahogy várta, Anita azonnal ellenkezett, és már le is törölte könnyeit, hogy erősnek látszódjék. Bármennyire hatással is volt rá azonban, most nem hagyhatta győzedelmeskedni felette.

– Azt teszed, amit mondtam! – jelentette ki, és még arra is szánt időt, hogy állja a lány könnyörgő tekintetét. Nem kegyelmezett, nem tehetett, és minden egyes elvesztegetett perccel növelte az esélyét annak, hogy bekövetkezik a baj. Nem tétovázott tovább, ismét kollégájához fordult. – Elképzelhető, hogy Deni ide fog jönni. Szólj, hogy valaki figyelje! Ne engedj Anita közelébe! – Ismét a lányt nézte, és megtett mindent, hogy hasson rá. – Te pedig, nyeld le az önsajnálatot, és viselkedj normálisan!

– Alex! – A lány szemeiben annyi volt a könnyörgés, hogy attól egy kőszikla is megolvadt volna, ám Alex mégsem engedett szíve lüktetésének, mert szerette volna végre lezárni ezt az ügyet egyszer s mindenkorra. Ezért vetett még egy pillantást Ferencre, és határozott léptekkel elhagyta az irodát.

Dühös volt és csalódott, mégsem mutatta. Kemény, komor arcáról nem volt leolvasható belső vívódása. Képes volt úgy ránézni másokra, hogy azok nem láttak át a burkon, így elképzelésük sem lehetett róla, min megy keresztül, vagy épp mi a szándéka. Csupán egyetlen ember volt, akinél egyre kevésbé volt hathatós ez a fegyver, aki folyton elemezte őt, és megpróbálta javára fordítani a megszerzett információkat, és akinek épp most próbálta megmenteni az életét azzal, hogy elzárja félelmeitől, és azoktól, akik árthatnak neki.

Anita! Még a Jeepbe ülve is hallotta hangját, ahogy a nevét mondta. Ott csengett a fülében, ott dobolt az agyában. El akarta hessegetni, de beleférközött, benne maradt. Hiába zárta ki, újra és újra hallotta, ahogy kósza pillanatokban a lány maga is megjelent előtte. Tudta, mit jelent, de tisztában volt azzal is, nem engedheti eluralkodni maga felett, különben elveszik.

Szenvedésében megszorította a kormányt, és magában szitkozódva taposott a gázba, hogy minél hamarabb Dominik lakásához érjen.

Ideges volt, és egy pillanatra átadta magát ennek a veszett érzésnek. Fájdalma kiült vonásaira, meggörnyesztette testét, görcsbe rántotta gyomrát, és végigszaladt egészen a szívéig. Ott megállt, és a dobbanásból éledt újjá.

Felsőhajtott, majd kiegyenesedett, és már képes volt újra összepontosítani, ismét arra figyelni, amire kellett.

A ház körül csend honolt. Alex az ajtóhoz ment és bekopogott, de nem történt semmi. Ismét kopogott, majd megnyomta a csengőt, hátha azzal könnyebben célt ér. Ám reagálás erre sem érkezett. Akkor elővette a mobilját és Dominik számát tárcsázta. Bár a telefont nem vették fel, a lakásból kihallatszott a csengetés hangja. Alex eltette a mobilt, és most már erőteljesebben nyomta a csengőt, végül már le sem vette róla az ujját.

Lépések közeledtek odabentről, majd végre kinyílt a lakás ajtaja, és Dominik dühtől visszafojtott arca jelent meg.

– Gyere! – szólt ki, majd meg sem várva barátja kérdését, visszabaktatott a lakásba.

Alex komoran belépett, becsukta az ajtót, és követte Dominiket a nappaliba. Az ajtóban megállt, onnan nézte a barátjának hitt férfit. Neheze ére esett rezzenéstelen arcot vágni és kivárni, míg Dominik nekiáll magyarázkodni. Legszívesebben megragadta volna a grabancát, a falhoz lökné, és addig ütné, amíg eszméletét veszti. Ezek azonban nem az ő gondolatai voltak, hanem Anita hatása, aki újra és újra beleférközött a lényébe, és megpróbálta átvenni az uralmat felette. Nem a szó legszorosabb értelmében, hiszen a lánynak fogalma sem volt róla, mit tett és tesz főnökével, csupán képletesen, mert Alexre hatással volt az a csodásan csillogó, olykor bánatos, máskor huncut szempár, mely egyre gyakrabban tapadt rá, s mely némán is védelemért, szeretetért könyörgött. Nem akarta látni, sem érezni, egyáltalán nem akart tőle semmit. Épp ezért, elhatározta, ha az ügyet lezárta, lezárja ezt a dolgot Anitával is.

Ettől sikerült lenyugodnia, és már sokkal higgadtabban figyelte Dominiket. Az ablak elé állt, karját a keretnek támasztotta és a könyökére rádöntötte homlokát. Kék inge gyűrött volt, ahogy nadrágja is, szabad kezében pedig egy üveg sört tartott.

– Tudom, mit gondolsz – kezdte halkán, ám szavait csend követte, nem mondta tovább.

– Mit gondolok, Dominik? – Alex hangja kimért volt és határozott, ahogy mindig. Sem ebből, sem arcáról nem volt kivehető a harc, ami benne dúlt.

– Azt, hogy átvertelek. Azt, hogy a barátságunk csak egy bohózat volt, semmi más. Te megbíztál bennem, én pedig visszaéltem ezzel.

Erre csak egyfajta feleletet lehetett adni: – Sosem bíztam benned.

– Nahát! – fordult meg Dominik döbbenet. – Én meg azt hittem, hogy a barátoknál ez alapból megvan.

– Nekem nincs barátom, Dominik.

A férfi kényszeredetten felnevetett, lassan odasétált Alex elé, állta annak komor tekintetét. – Azt mondod, sosem bíztál bennem? Én viszont bízom benned, és a barátomnak tekintelek.

– A barát nem hazudik.

– Nem, én... nem hazudtam, csak nem mondtam el bizonyos dolgokat.

– Például azt, hogy a fiad nem is olyan ártatlan? – Alex tekintete belevájt Dominikbe, és már ennyi elég volt, hogy éreztesse vele, mennyire lenézi, mennyire csalódott benne. – Hogy sikerült az aktákat titkosíttatnod?

– Megvannak a kapcsolataim.

– Tudnod kellett, hogy előbb-utóbb úgyis napfényre kerül a dolog.

– Tudtam.

– El kellett volna mondanod!

Dominik a fejét rázta, miközben elfordult. – Ugyan, Alex! Mégis, mit mondhattam volna? Hogy a fiamat már elkapták nemi erőszak kísérletéért, hogy részt vett verekedésekben? Mit gondolsz, miért volt ennyire rossz a viszonyom vele? Sosem

voltam képes tolerálni a hülyeségeit, mert mindig nekem kellett elsimítani a zűrös dolgait.

– Ezt nem kellett volna.

– De igen, mert a fiam. Ugyan Alex! Te nem tennél meg mindent a lányodért?

– Nem, ezt biztosan nem.

– De igen, megtennéd.

– Tévedsz, Dominik! Ha engedted volna, hogy a fiad megbűnhődjön az eddigi tetteiért, a méltó büntetés után szabad lenne, most viszont biztos lehetsz benne, nincs az a bíró, aki felmenti majd... ha egyáltalán túléli az elfogatását.

– Túléli? Ezt hogy érted? – döbönt meg a férfi.

– Úgy, hogy ha egyetlen ujjal is hozzáér Anitaéhoz, én leszek az első, aki golyót repít a fejébe.

Dominik kételkedni látszott, de Alex megtett mindent, hogy elhiggye szavait. Ám nem volt naiv, tudta, hogy ez a beszélgetés nem ér ilyen könnyedén véget, ahogy azt is, mindenre meg fogja adni a kellő feleletet.

– Anita! – nyögte Dominik, és csak most ütközött ki rajta az a pár üveg ital, amit hirtelen magába döntött. – Elszédített, mi? Deninek igaza volt, veled is lefeküdt.

– Veled ellentétben, én nem döntök meg kislányokat.

– Ugyan, akkor mi a fenének vitted el magadhoz, ha nem ezért?

Alex összehúzta szemöldökét, és olyan keményen meredt Dominikre, hogy az rögtön rájött, ostobaságot követett el. – Honnan tudod? – Megpróbált higgadt maradni, de egyre jobban viszkedett a tenyere, és már igazán szeretett volna behúzni egyet ennek a fajankónak. – Honnan tudod, hogy a lakásomon voltunk?

Dominik elfordult és a kisasztalhoz sétált, káromkodott egyet, miközben letette kezéből a sört. – Deni hívott. Elment miután hazahoztam. Azt mondta, sétálnia kell.

Alex magában nyugtázta a tényeket, majd elővette a mobilját és tárcsázott. Rendőröket kért a házhoz, és kiadta a körözést Deni ellen. Azután ismét Dominikre emelte komor tekintetét. – Rendőr vagy. Amennyiben maradt még benned becsület, várd meg a kollégákat, és engedd, hogy végezzék a dolgukat. Ha már

eddig nem segítettél semmit, legalább most ne akadályozd a munkát.

– Nem akadályoztam eddig sem.

Alex nem szólt többet, csak megfordult, és határozott léptekkel kilépett a házból a kocsijához. Nem tartott attól, hogy Dominik ostobaságot követne el, de ha mégis, az kevésbé érintené rosszul, mintha Anitának valami baja esne, csak mert nincs mellette. Ennek persze nem volt köze az érzelmeihez, csupán a tényhez, hogy míg a lány ártatlan, addig Dominik nagyon is bűnös.

„A szociális hatékonyság azon alapszik, hogy az emberekről folyamatosan információkat, benyomásokat szerzünk.”

Alex asztalánál ültem, és készültem belehalni a félelmeimbe. Az eddigi anyagot bámultam, és bár megtettem mindent, hogy odafigyeljek, képtelen voltam. Alex hiánya égetett, mart, és előntött aggodalommal. Folyton azt számoltam, mikor ér már vissza. Nélküle olyan voltam, mint egy elveszett gyermek. Már ülni sem bírtam, az idegesség nem hagyott nyugton.

Eleinte csak járkáltam oda-vissza, majd egyre erőteljesebb köröket róttam, mígnem hirtelen megálltam, és rámeredtem a csukott ajtóra.

– Eszedbe ne jusson! – hallottam meg apám hangját, aki szintén felállt, és a biztonság kedvéért odaállt elé. – Tudod, mit mondott Alex.

Ráemeltem kiscica tekintetemet apára, hátha így megenyhül irányomban. – Csak egy kávét akartam.

Felhorkant. – Na persze! Én meg most jöttem a falvédőről.

– De tényleg! – erősködtem. – Csak egy pohár kávé.

– Talán nem vagy már így is kellően ideges?

– Nem, én... csak... engem a kávé megnyugtat.

Apám a szemeit forgatta a választómól, és ezzel együtt csalódása is jobban kiütközött rajta. Végül megrázta a fejét, és fáradtan végigmért, mintha eszébe akarna vésni úgy, ahogy akkor látott. – Nem értem, mi ez az egész. Mit műveltél, te lány?

Értettem a kérdést, de nem akartam megfelelni rá. Valamit azonban mondanom kellett, csak hogy megnyugtassam szeretett apámat. – Semmi olyat nem tettem, ami okot adna bárkinek is arra, hogy gyilkoljon.

– Ó, az égre! – nyögte szenvedőn. – Tudod, mire gondolok. Hol van az én cserfes, édes kislányom?

– Felnőtt.

– Vagy csak azt hiszi, hogy felnőtt. – Mikor erre nem különösebben reagáltam, ismét a fejét rázta. – Nem tudom, Alex hogyan képes kezelni, megérteni téged, mikor én képtelen vagyok, pedig esküszöm, hogy próbálom.

– Tudom – suttogtam, és egy rövid időre ismét gyermek voltam. Odaléptem édesapámhoz, és egy lágy pusztit leheltem

az arcára. – Csakhogy te még a kislányt látod, Alex pedig nem, és ő amúgy sem az apám, hogy minden lépésemet számon kérje, vagy hogy mindenért aggódjon.

– Igaz – nyugtázta az öreg. – Miért nem mondd el nekem is az egészet úgy, ahogy volt?

– Mert nem akarok csalódást okozni, és mert tudom, nem értenéd.

– Megpróbálom.

A fejemet ráztam, majd elindultam az ajtó felé. – Hozok egy kávét. Te kérsz?

– Anita! – szólt rám aggodalmasan. – Maradj itt!

– Csak egy kávé – közöltem, és választ sem várva kitártam az iroda ajtaját. Abban a pillanatban kivert a víz, annyira megijedtem az előttem álló magas, szikár alaktól, akinek tekintete belevájt szemeimbe és a szívembe.

– Mit mondtam neked? – hallottam haragos hangját, s ezzel együtt éreztem karom ujjainak erős szorítását. – Képtelen vagy nyugton maradni?

Önkéntelenül tört fel belőlem egy megkönnyebbült sóhaj, és az arcomon szétterülő mosoly. Ahogy felnéztem Alex arcába, megnyugodtam, és már nem is érdekelt sem a kávé, sem pedig a szökési kísérletem. Hagytam, hogy visszatoljon az irodába, és becsukja az ajtót. S bár már odabent voltunk, szorítása mégsem enyhült, inkább erősödött karom, miközben apám érdeklődő arcába nézett.

– Na, mondd! – kérte apám, mire Alex felsóhajtott.

– Követi Anitát. Valószínűleg most is ott áll valahol kinn, és a lehetőséget várja.

– Úgy érted... el akarja kapni?

– A játszmának vége. Mivel kezünkben van a bizonyíték, hogy nem fedhetetlen, már nincs veszítenivalója.

– És ez elég? – kérdeztem, és megpróbáltam nem odafigyelni a karom zsibbadására. – Peti nem fog ellene vallani, úgy is el fogják ítélni?

– Nem, de az eltussolt ügyeiért mindenképp.

– A barátod, mit mondott?

Alex ujjai még erősebben fogtak, és ezt már képtelen voltam elviselni. Bár tudtam az okát, és igazat adtam neki a

büntetésért, a fájdalmat nem bírtam ki. Ezért felé fordultam, fejemet a vállának döntöttem, hogy ne lássák a kibuggyanó könnyeimet, majd szabad kezemmel megragadtam a csuklóját, miközben könnyörögve suttogtam, hogy eresszen el.

– Azt, amire számítottam. Nem tagadt semmit – közölte apámmal, mintha szavaimat meg sem hallotta volna.

– Kérlek Alex, eressz el! – suttogtam ismét, de mikor erre sem reagált, nem tehettem mást, elengedtem a csuklóját, és ököllel a mellkasára vágtam. – Erressze el, ez nagyon fáj! – kértem, de már jóval hangosabban. Persze sajnáltam, hogy megleckéztetésemnek apám is tanúja, de nem volt más utam a szabadulásra. Mert ha elviselhető lett volna Alex szorítása, örökké rabja maradtam volna, ám sem a testi, sem a lelki fájdalmat nem viseltem jól.

Alex rám emelte dühös tekintetét, és bár lazított ujjain, még nem eresztett. – A barátod odakint járkal. Már nincs miért visszafognia magát, mert gyanítom, Dominik felhívta azóta, és közölte vele, hogy a régi aktái felszínre kerültek. Mit gondolsz, mi a csudának les téged? Miért mászkál utánad, miért követ? Megmondtam, hogy maradj nyugton, talán nem értetted?

Szidalmait könnyedén viseltem, mert igaza volt, de tekintetének haragját képtelen voltam. Nem akartam, hogy gyűlöljön, nem akartam, hogy egy pillanatig is mérges legyen rám. Szípgöggel visszahajtottam homlokomat a vállára, és szabad kezemmel átkaroltam a karját.

– Azt hiszem, hozok kávét – hallottam apám tétova hangját. Alex abban a pillanatban elengedett, kikerült, és az ablakhoz sétált. Könnyezve pislogtam utána, de mivel ő nemigen foglalkozott azzal, mit csinálok, zavartan apámra néztem, hátha némán is sugallni tudom neki, hogy menjen azért a fránya kávéért. Ám célt ott sem értem azonnal. Apám átható tekintete úgy vizslatott, hogy biztos voltam benne, kitalálta már, miért is képes Alex bántani velem, vagy inkább azt, miért hagyom, hogy úgy bánjon velem, ahogy senki más. Behunyta a szemét, majd szó nélkül az ajtóhoz ment, kinyitotta, és kilépett rajta.

Csak erre vártam. A szívem olyan hevesen lüktetett, hogy azt hittem, kiesik, mégis erőt vettem magamon, és odalépkedtem

Alex mögé, fejemet nekidöntöttem a hátának, s közben ujjaimmal megragadtam a zakóját. – Sajnálom – suttogtam, de mikor nem érkezett válasz, úgy gondoltam, újabb próbát teszek. Ezért közelebb léptem hozzá, és egész testemmel hozzábújtam. Nem ellenkezett, mintha ott sem lenne. A közelsége mégis elég volt számomra, hogy megnyugodjak. – Ne haragudj! Én csak... félttem egyedül.

– Nem voltál egyedül – felelte alig halhatóan.

Merészségre készültem, de itt volt a lehetőség, hogy megtegyem, mert úgy tűnt, most még Alex sem hadakozik ellenem. Elengedtem hát a zakóját, és ujjaimat a derekán lévő övbe dugtam. – Mindig egyedül vagyok, ha nem vagy velem.

Nem felelt, és a csend úgy ölelt körül, mint a bársony. Még a folyosóról beszűrődő zajokat sem hallottam, csak saját szívem egyre szaporább dobbanását. Ajkam egy szót formázott, amit nem mondhattam ki, mert azzal elszállt volna minden varázs. A testem megremegett, és már ez is többet árult el, mint amit láttatni akartam. Sóhajtottam, és egy pillanatra egészen elgyengültem. Éreztem, ahogy súlyom Alexnek dől, s ő olyan biztosan tart, mint egy kőszikla.

– Soha többé ne hagyj egyedül! – Hangom elhalt ugyan, de biztos voltam benne, Alex érti. De igazán meglepődtem, mikor meghallottam szavait.

– Deni nem ostoba. Itt van a közelben és kívár. ha van nála messzelátó, bizonyára ezt a jelenetet is nyomon követi.

Az ablakra néztem, amely az utcára nyílt, és hirtelen világossá vált, Alex miért is hagyta, hogy ölelgessem. Célponttá akart válni helyettem. – Nem! – suttogtam, miközben elengedtem, és odaléptem mellé, de takarva magamat a kinti kíváncsi szemektől. – Mindenképp szükség volt erre?

– A jelen helyzetben, igen.

– Na persze, csak hogy most már ne te aggódj értem, hanem én érted.

Alex oldalról rám nézett, és a tekintete most egészen nyugodt volt. – Ne aggódj, inkább élvezd ki, hogy egy tapodtat sem mozdulhatsz mellőlem.

Elhúztam a számam, majd hogy teljes legyen a kép, miközben elléptem a helyemről, odahajoltam Alexhez, és egy pusztit

nyomtám az arcára., majd az asztalához sétáltam, és leültem a székre, hogy ismét a papírokat tanulmányozzam. Az ajkam égett arcának érintésétől, ám ezzel együtt egészen jól éreztem magam, mert Alexet a közelemben tudtam.

Nem mozdult sem akkor, sem később, mikor apa visszatért három pohár kávéval. Ugyanott állt és a messzeségbe bámult. Apa összeráncolt szemöldökkel nézte egy darabig, majd tekintetét inkább rám emelte, mintha csak azt tudakolná, mik a terveink. Ám egy vállvonáson kívül nemigen futotta többre tőlem.

A kávét kortyolgattam, miközben Deni régi aktáit lapozgattam. Az akták szerint a verekedések a középiskolában kezdődtek, összesen kettőt jegyzőkönyveztek, amiből egy esetben került kórházba egy diák 8 napon túl gyógyuló sérüléssel. A másikonál a könnyű testi sértés 8 napon belül gyógyult. A nemi erőszak kísérlete azonban nem is olyan túl régen történt, épp abban az időben, mikor megismerkedtünk. Tehát Dominiknek igaza volt.

– Te jó ég! – nyögtem szenvedve, majd egyenesen Alexhez fordultam, aki végre észrevette jelenléteimet, és rám nézett. – Miattam csinálta.

– Ezt eddig is tudtuk – szögezte le főnököm, majd lassan odasétált mögém, és belenézett a papírokba.

A dátumra mutattam. – Az első kísérlete abban az időben volt, mikor odaköltöztem az albérletbe. Én voltam a kiváltó ok.

Hangom elég kétségbeesetten csengett, Alex mégsem hatódott meg tőle. – Minden ember maga dönt a sorsa felől. Ha elég ennyi, hogy valakiből gyilkos legyen, annak csupán ok kell, megteszi. Ha nem te lettél volna, hát valaki vagy valami más. Neki nem ez számított, csakhogy elkezdhesse.

– De miattam tette.

– Ahogy megtette volna másért is.

– Ennyire biztos vagy benne? – fordultam hátra, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Végül is – szólt bele apa, miközben ő is a közelünkbe lépkedett –, ha összerakjuk a képet, nálad azonnal akadt egy kiváltó tényező.

– Mi? – kérdeztem értetlenkedve, hiszen az első időben én voltam a hűség mintaképe, szerettem Denit.

Apa barátjára nézett, úgy felelt. – Hát Alex.

A fejemet ráztam, és már készültem tiltakozni, mikor apa egyszerűen leintett.

– Hagyjuk a köröket, van szemem és fülem – közölte, és még csak az sem zavarta, hogy fülig pirultam közben. – Akkor még nem gondoltál ilyesmire, de Alexnek már akkor olyan biztos helye volt az életedben, amire egy fiatal szerelmes okkal lehet féltékeny.

– Nem! – ráztam a fejem, és ezzel együtt fel is álltam, úgy pislogtam apámra. – Szerettem Denit, és talán még most sem éreznék másképp, ha nem nyaggatott volna folyton a barátokkal, a bulival. Nem értette meg, hogy engem nem vonzanak.

– Mert más vonz – szögezte le apa nehézkesen, miközben ismét Alexre pillantott.

Lesütöttem a szemeimet, és lassan elsétáltam a közelükből a helyiség másik felébe. Ott megálltam, és a falat néztem magam előtt. Át kellett gondolnom mindent, az akkori érzéseimet, és a valóságot. – Talán igazad van. Áltattam magam, és elhittem, hogy szeretem Denit. Ám amikor rájöttem, hogy a kapcsolatunk nem működik, elmenekültem. Közbe jött Dominik, de ő sem tudta pótolni a hiányt, ezért most Alexre vettem ki a hálómat, és minden erőmmel azon vagyok, hogy beszöjjem. – Sóhajtottam, majd megfordultam és egyenesen szülőm szemeibe néztem. – Így gondoltad?

Apám vetett rám egy lehetetlen pillantást, majd visszament a helyére, leült, és ismét a számítógépet babrálta. Mivel nem figyelt tovább rám, Alexre emeltem kérdő tekintetem, hátha nyugtázza majd az elmondottakat, vagy bármit. Ám főnököm csendben maradt, és még csak rám sem nézett. Az aktát olvasgatta, mintha az iménti beszélgetést nem is hallotta volna. Értettem, nagyon is értettem, és bár apa teóriája csak feltételezés volt, tudtam, annak minden szava igaz.

Kopogtak, majd nyílt az ajtó. Dominik lépett a szobába egy egyenruhás rendőr kíséretében. Nem volt megbilincselve, mintha csak konzultálni érkezett volna. Alex, ha meglepődött

is, nem mutatta, biccentett az őrmesternek, aki becsukta az ajtót, ezzel magunkra hagyva bennünket.

Alex letette kezéből az iratokat, és úgy nézte egykori barátját. Nem látszott rajta semmilyen érzelem, csupán arcizmának rándulása jelezte idegességét. Hangja mégis nyugodtan szólalt meg. – Foglalj helyet!

Dominik szó nélkül Alex íróasztala előtti székre telepedett. Arca nyúzott volt, zakója alatti inge gyűrött. Lemondó, beletörődő tekintete egyenesen rám vetült, amitől reszketni kezdtem. Úgy éreztem, védelemre van szükségem, ezért Alex mellé álltam, onnan pislogtam egykori szerelmem apjára.

– Hallgatlak! – sóhajtott Alex, amiből nem tükröződött ki érzelem, ám én tudtam, nagyon is megviseli eme fordulat. Szerettem volna megölelni, megsimogatni komor arcát, de tudtam, itt és most nem lenne helyénvaló.

Dominik tekintete elengedett, és most egykori barátján állapodott meg. Ádázul kutatta benne a múltat, valamit, ami támpont lehet számára, de ahogy senki rajtam kívül, ő sem volt képes átlátni Alex álarcán. – Kérdezz bármit, felelek.

– Az kevés – közölte főnököm, és közben két kezét az íróasztalra támasztotta. – Mindent tudni akarok. Mindent!

Dominik bólintott, majd ismét rám vetette csodásan kék szemeit, melyek most sokkal haloványabban csillogtak, mégis zavarba ejtették egész lényemet. Éreztem, ha nem teszek valamit, a végén még félreérthetővé válik mind a pillantás miértje, mint reagálásom. Ezért kissé félredöntöttem a fejemet, és feltettem az első kérdést, ami eszembe jutott.

– Tudod, hol van Deni?

– Nem – felelte, ám nem érte be ennyivel, még hozzátett néhány egyértelműen célzatos szót. – Ha jó barátnője lettél volna, tudnám, és tudnád te is.

– Dominik! – Alex tekintete haragosan villant, mire a férfi keményen összezárta ajkait, mintha többé meg sem akarna szólalni, ám végül mégis megtette, de már nem rám vetült szemeinek mogorvasága, hanem egykori barátjára.

– Nem tudom, hol van, de sejtem, ugyanúgy, ahogy te magad.

– Mesélj a verekedésről! – Főnököm átvette az irányítást, de még mindig ugyanabban a pózban maradt.

– Az elsőről nemigen van mit. Egy egyszerű bunyó volt. Legalábbis nekem így adta elő. Azt mondta, összeszólalkoztak néhány gyerekkel, de mivel volt köztük egy lány, aki szintén megsérült, Deniéket feljelentették. Ahogy az aktából kiderül, nem egyedül verekedett.

– A másik?

– Ott már komolyabb volt a dolog, mert a lány kórházba került. Deni megesküdött, hogy nem ő kezdte. Voltak rajta is karmolásnyomok, különböző foltok rendszeren.

– Ezek a nyomok nem inkább védekezéstől származtak?

Dominik egy pillanatra a messzeségbe révedt, majd tekintete visszatért Alexre. – Lehetséges, de nem volt okom kételkedni a fiam szavahihetőségében.

– Hogy érted el, hogy a lány visszavonja a feljelentést?

– Megmutattam a szüleinek Deni sérüléseit és a látteleit, na és persze bevettem rendőri mivoltomat.

– És a nemi erőszak kísérlete?

Dominik elhúzta a száját. – Erre nemigen találtam már mentséget számára.

– Mégis segítettél neki.

– Deni a fiam.

Alex elsiklott a felelet felett, mert ő maga is tisztában volt eme sajnálatos ténnyel. – Beszélte a szülőkkel?

– Nem, a lánnyal beszéltem.

Ahogy láttam, a válasz mindenki számára egyértelmű volt, engem mégis elképesztett, mert biztos voltam benne, ha valaha hasonló inzultus érne, senki kedvéért le nem mondanék róla, hogy megfizettessem az árát. – Mégis mit mondtál neki? – szegeztem oda a kérdést, amire egy halovány mosolyt kaptam felelet helyett. Ám ebből is megértettem, jobban, mintha kifejtette volna. – Fiatalkorúak szexuális szokásai – nyugtáztam letaglózva, szinte tátott szájjal, és a legszívesebben a fejemet vertem volna a falba.

– Mivel ebben a témában dolgozom, nem volt nehéz feladat elhithetni vele, hogy a bíróságon nem Deni lesz a vádlott, hanem ő, aki szinte felkínálta magát apró ruháiban.

– Ez ostobaság! – förmedtem rá, és még az sem zavart, hogy a nagyfőnök megtiltotta rendőri jelenlétem, s csak mint áldozat figyelhetném a kihallgatást. – Senkinek nincs joga sárba tiporni a lányok személyiségi jogait, még ha miniben vagy rövidnadrágban járkálnak, akkor sem!

– Ugyan! Minden bíróság vizsgálná az elkövetés körülményeit.

– Ami enyhítheti a büntetést, de nem semmisítené meg – erősködtem egyre nagyobb dühvel. – Mégis, hogyan használhattad fel ezt ellene?

Dominik kissé előre hajolt, hogy még inkább a szemeimbe tudjon nézni, majd egyszerűen a képembe vágta az igazságot. – Mit gondolsz, a lányok miért öltözködnek olyan kihívóan? Nem a szűziességi fogadalmuk miatt, hanem mert pasit akarnak fogni maguknak, azt akarják, hogy megnézzék és értékeljék őket, azt mondják rájuk, szépek, kívánatosak. Sokan hasonló probléma miatt szólítanak le férfiakat a bárban.

Elhúltam szavaitól, és a lábujjamig elvörösödtem. Elállt a lélegzetem a kegyetlenségtől, ahogy szembesített egykori tettemmel. Még apám lemondó pillantásait lenyeltem volna, de Alex jelenlétét, hogy mindennek szem és fültanúja volt, nem bírtam. Egy pillanat tört része alatt döntöttem, hogy megvédem magamat és nőtársaimat a vádtól, ami ott csillogott Dominik szemeiben. Alex komor tekintetét és rezzenéstelen arcát próbáltam utánozni, miközben odahajoltam Deni apjának arca elé.

– Ha rendőri szimatod csupán ennyit mondatott veled, nemhogy rendőrnek, de férfinak sem vagy jó. A lányok valóban azért öltözködnek kihívóan, mert szeretnék, ha felfigyelnének rájuk, és elismernék szépségüket, nem pedig azért, hogy egy elcseszett deviáns magáévá tegye őket, és megsértse női mivoltukat. De nem csupán az beteg, aki ezt megteszi, hanem az is, aki ezt hagyja, vagy épp megpróbálja eltusolni.

Dominik vonásai megfeszültek, ami által olyanná vált, mint egy ugrásra kész vad. – Beteg lennék? Vagy inkább csak egy aggódó apa, aki megpróbálta megmenteni az egyetlen fiát.

– És saját magát a szégyentől.

Alex felegyenesedett mellettem, és amikor odanéztem, teljesen nyugodtan karba fonta kezeit, és leült a székébe. – Folytassátok csak – közölte –, mintha itt sem lennének.

Elhúztam a számat és hirtelen hátat fordítottam Dominiknek. Nem is akartam megszólalni többet, de szavai ott égtek bennem, és olyan mértékkel háborgott miatta a lelkem, hogy képtelen voltam lakatot tenni a számra. Így, mielőtt bárki más újabb kérdést tehetett volna fel, egyszerűen visszapördültem, és ismét a szemébe néztem.

– Soha nem állítottam, hogy mindig jó döntést hozok. Odamentem a bárba, mert ki akartam kapcsolódni, el akartam felejteni mindent. Hibás voltam, hogy szóba álltam egy vadidegennel, hibás, amiért elmentem vele. De ha nem maradtál volna kellően úriember, azért már nem én, hanem te lennél a hibás.

– Úgy hiszed? Szerinted melyik bíróság ítélné ezt így? Nem tanultál viktimológiát? A lehető legegyszerűbben válhattál volna áldozattá.

– Igen, elismerem, de jogot ez sem adott volna az erőszakhoz.

Bár nem néztem oldalra, de mivel Alex így is a látómezőmben volt, nem kerülte el a figyelmemet, ahogy fáradtan a homlokát simogatja. Nem is fáradtság volt, ami kiült vonásaira, hanem idegesség és csalódás. Megértettem, hisz az imént elhangzottak jócskán csökkenthették értékemet a szemében. Sajnáltam, szívből sajnáltam mindezt, de már úgysem tehettem ellene, ezért megadtam a kegyelemdőfést mindnyájunknak.

– Lehet, azt mondd, könnyen beszélek, mert jártasabb vagyok, mint az átlagember, és amellet, hogy ismerem a jogaimat, tisztában vagyok vele, mikor és kinek higgyek. Úgy, ahogy akkor megmondtam, tudom, hogy nem vagy deviáns, megmondom most is, pocsék apa vagy, de nem vagy rossz ember. Ha már legelső alkalommal hagyod, hogy Deni megbűnhődjön a tetteért, most eszébe sem jutna lányokat gyilkolni. Ám ahogyan véded még most is, ahogy megpróbálsz a felelősséget az áldozatokra hárítani, egy beteg elme kapálózására vall.

Dominik arcizmai megfeszültek a sértéstől, tekintete úgy fúródott belém, mint a kés. Hirtelen felállt, és dühösen a szoba másik sarkába vonult. Mozdulatára Alex és apa is felfigyelt, ám amíg apa tett is egy lépést a védelmemre, addig főnököm rezzenéstelenül nézte a jelenetet, mint akinek esze ágában sincs közbeavatkozni. Elképedtem, de nem annyira, mint azon, amit Dominik mondott, miközben volt barátjához lépkedett.

– Deni minden bizonnyal kint van és áldozatot keres. Engedd, hogy megkeressem és idehozzam, mielőtt bárkinek baja esik!

Alex komor pillantása nem árulkodott gondolatairól, és szavai olyan ridegen csengtek, hogy abba belesajdult a szívem, mert tudtam, miattam van. – Dominik, a fiad egy sorozatgyilkos, nem fogod megállítani, mert aki képes volt ennyi gyilkosságot kitalálni, elkövetni, az az apja holttestén át is folytatja.

– Tudom, és ha így lenne, meg is érdemelném, de az égre, adj még egy esélyt!

Hangja tele volt könyörgéssel, alakja megtört, de Alexnél képtelen volt bármi szánalmat kiváltani. – Volt esélyed, de nem éltél vele. Ül vissza, hogy végre összerakhassunk minden képkockát, mielőtt újabb gyilkosság történik!

„Az áldozatválasztás, amennyiben nem az alkalom szüli a tettet, egy töréshez, negatív élményhez köthető.”

Sötétedett, és az idő is hűvösebbre fordult. A férfi egy sötétszürke Fordban ült, és az épületet nézte. A parkoló csendes volt, alig néhány autó állt még a helyén. A rendőrök, akik átfésülték a környéket többször is, már elmentek. A közelben emberek sem nagyon jártak, csak akik hazafelé igyekeztek a munkából, ám azok figyelmét is jobban vonzotta az előttük álló út, mint a parkoló autók.

Az épületben még égett néhány lámpa, így egész jó belátást engedett a helyiségekbe. A férfi tekintetét azonban egyetlen ablak vonzotta, amin át kivehette annak a szőke lánynak a csodás testét. Most mégsem ő kötötte le, hanem az a szikár, magas alak, aki az ablaknál állt, és kifelé bámult. Vészjósló testtartása ugrásra készen várt, mintha az ablakon is kiugrana, hogy oltalmazza védencét.

A férfi megrázta a fejét, mikor különös jelenetek képei elevenedtek meg előtte. A legtöbbjük valótlan volt, mikor elképzelte őket csókolózva, ölelkezve, amint testük összeér, ujjaik egymást simogatják, miközben nyelvük keringőt jár ajkaik között. Ám akadt igazi kép is, mint az, amit nemrég látott ugyaninnen. Mikor Anita úgy bújt védelmezője hátához, olyan szorosan, hogy az azelőtti képzelgések azonnal valóságosnak tűntek.

Gyűlölte, gyűlölte Hottnert, és a legszívesebben belemártotta volna törét annak szívébe, hogy soha többé ne érezze a lány selymes ujjainak simogatását, ne lássa Anita tekintetének lágy melegét, ne hallhassa azt a bársonyos, csilingelő hangot. Milyen édes is a kacaja, milyen forróságot adó az ölelése!

Vágy, vágy! Megint csak vágy! Órjító, eszeveszett vágy!

Hátradöntötte fejét, mély levegőt vett újra és újra, hátha csillapítani tudja, hátha megszüntetheti eszement kényszerképzetét. Nem akart gyilkolni, még nem, mert nem jött el az ideje, de egyre nehezebben bírta. A düh és a gyűlölet okozta ölési vágy úgy erősödött, ahogy múlt a nap, s vele a lehetőség, hogy abba forgathassa bele a kést, aki megadná neki a megnyugvást vagy a bosszú feledhetetlen, édes ízét.

„A konstruktív beszélgetés ellen ható tényezőket kommunikációs gátaknak nevezzük.”

Késő volt már, és kezdtem nagyon elfáradni. Nem értettem, mire várunk még, hisz Dominiket az imént kísérték a fogdába. Alexre néztem, aki az ablakkeretnek támaszkodva bámulta a kinti tájat, és talán épp az elmúlt barátságát siratta. Látszott rajta is a fáradtság, ám tisztában voltam vele, őt ez cseppet sem zavarja, és ha kell, képes még huszonnégy órán át őrizni és védeni szemhunyas nélkül. Mégsem tartottam jó megoldásnak, hogy talpon maradjunk egész éjjel, mert ha valamikor bekövetkezik a legrosszabb, sokkal hosszabb a reakcióideje egy fáradt embernek, mint egy kipihentnek.

Így lassan odasétáltam Alex mellé a fal jótékony takarásába, és onnan figyeltem markáns profilját.

– Alex, fáradt vagyok, nem aludhatnánk pár órát?

Alex rám emelte komor tekintetét, majd sóhajtott egy mélyet.

– De, persze. Apád majd hazavisz. Már áll egy rendőrautó a házatok előtt, de küldök ki még néhány kollégát.

Elképedtem. Nem igazán attól, hogy fogalmam sem volt, hogy őrzik a házunkat, hanem attól, hogy ilyen könnyedén le akar rázni.

– És te?

– Én is hazamegyek.

– Engem meg rábízol valami pancserre?

– Pancsernek tartod az apádat? – Húzta fel szemöldökét, s közben egész testével odafordult felém.

– Természetesen nem róla beszéltem.

Apa, aki eddig a háttérben dolgozott, erre a beszélgetésre felemelte a fejét, és érdeklődve figyelt bennünket. Szinte láttam, hogy szűri ki az információkat, hogyan raktározza el a megszerzett profilomat.

– Akkor mégis, kiről?

– Ugyan, Alex! Ezt már tisztáztuk. Miért nem mehetek én is veled, akkor a szüleim nem kerülhetnek bajba.

– Most már nagyobb a valószínűsége, hogy előbb jön el hozzám, mint hozzád.

– Akkor meg pláne veled megyek! – erősködtem, mire egy nehézkes sóhajt hallatott, és kollégájához fordult.

– Ráérsz velünk tartani?

– De így apa is veszélybe kerül – hadakoztam sietve, mire Alex olyan kegyetlenül lágy pillantást vetett rám, mintha épp behúzott volna a csőbe.

– Apád rendőr.

– De... de érintve van az ügyben, és elfogult, és...

– Veled szemben mindenki az – nyugtázta főnököm, majd ismét felsóhajtott. – Menjünk!

Nemigen tehettem mást, bele kellett nyugodnom, hogy apám is velünk tart. Próbáltam nem elhúzni a számat, és egészen úgy viselkedni, mintha egyáltalán nem zavarna.

– Egy perc – szólt apa, miközben rám emelte fáradt tekintetét –, csak felhívom anyádat, hogy tudja, hol töltjük az éjszakát.

Célzás volt, abból is az egyértelmű fajta. Most már akaratlanul is elhúztam a számat, és úgy néztem apám után, aki mobillal a kezében elhagyta a helyiséget. Csak erre vártam, odafordultam egyenesen Alex felé, és kérdően rámeredtem.

– Ez meg mire volt jó?

– Mégis mi? – pillantott rám főnököm elcsigázott tekintettel, miközben az asztalán próbált némi rendet varázsolni.

– Minek kellett apát belekeverni?

– Még mindig nem értem – közölte nyugodtan.

Elpirultam, és megtettem mindent, hogy ész érvekké magyarázzam a problémámat. – Ha apát is magunkkal visszük, ő is veszélybe kerül. Tudom, hogy rendőr, ahogy azt is, Deni nem bántaná, ha nem lenne útban. Ám ha éppen ő akadályozza majd, nem fogja kímélni.

– Ahogy egyikünket sem. – Alex egész testével felém fordult, miközben kezét keskeny csípőjére tette. – Biztos vagy benne, hogy ez a baj?

Keresztüllátott rajtam, és még csak nem is titkolta. Már nem csak az arcom volt vörös, de az egész testem belepirult a lelepleződésbe. Lehajtottam a fejem, és elfintorodtam. Meg sem próbáltam tovább győzködni, inkább elfordultam, és vártam, hogy végre indulhassunk, s jobb híján pihenhessek majd egy keveset.

*„Egy kapcsolatban az emberi játszmák tudattalan pszichés igényt
elégítenek ki.”*

Alex megállt a kocsibejárón, egy gombnyomással felnyitotta a garázst, majd begurult a sötétbe, amit csupán az autó lámpái világítottak meg. Amint beért, ugyanazon gombnyomással lecsukta az automata garázsajtót, majd lekapcsolta a kocsifényszóróit. Sötét lett. Alex a kilincs után nyúlt, hogy kinyissa, és csináljon némi fényt a kiszálláshoz, mikor Anita – aki mellette ült – megragadta a váltón nyugvó karját.

– Nem félsz, hogy egyszer leütnek a sötétben?

Alex már magát a kérdést is nevetségesnek tartotta, de azért megfelelt rá. – Ez a garázs elég kicsi, és hely sincs, hogy bárki elbújhasson. Mitől féljek? Ha meg valaki akkor lopózik be, mikor beállok, annak állok elébe.

– Könnyelmű vagy! – dorgálta Anita, de még mindig nem eresztette el.

– Van még valami? – Alex próbált a lehető legtürelmesebb lenni, de fáradt volt, és egy forró zuhanyra vágyott. – Mert apád odakint várja, hogy beengedjem a házba. Ha még sokáig itt ücsörgünk, megadjuk Deninek az esélyt, hogy valóban ő kerüljön veszélybe.

A szorítás engedett, így Alex kinyitotta a Jeep ajtaját, majd kiszállt, és felkattintotta a villanyt, ami világba borította a garázst. Miután Anita is kiszállt, és odabaktatott mellé, a férfi kizárta a lakásba vezető ajtót. Ott is felkapcsolta a lámpát, csak utána oltotta le és zárta be a garázst.

A lakásba érve, Alex a bejárati ajtóhoz ment, amit előbb résnyire nyitott, és csak akkor tárta szélesebbre, mikor Ferenc tétova alakját látta várakozni. – Gyere be!

Amint kollégája átlépte a küszöböt, arcáról azonnal leolvasta minden gondolatát. Nem volt kedve egy aggódó, lányát féltő apához, ezért úgy tett, mintha észre sem venné a jeleket. Becsukta és bezárta barátja mögött az ajtót, majd fáradtan levette zakóját, amit a legközelebbi székre dobott, aztán lehuppant a kanapéra, és kényelmesen elhelyezkedett.

– Éreztétek otthon magatokat – közölte, és még a szemeit is behunyta egy rövid időre.

– Ezt talán nem kellene így kijelentened, mert valaki még magára találja venni – ült le Ferenc is az egyik fotelba.

Bár Anita távolabb ácsorgott, de minden szót hallott, és csalódottan elhúzta a száját. Alex biztos volt benne, ugyanúgy látja apja szenvedését, mint ő, csak nem szeretne reagálni rá, nehogy magyarázkodni kényszerüljön. Inkább a konyhába ment, és mint aki tényleg otthon van, benézett a hűtőbe, és kivett egy darab sajtot, ami még az ebédről maradt. Azt majszolgatva ballagott ki a többiekhez, és leült Alex mellé.

– Mondtam én – nyögte Ferenc a fejét rázva. – Van, akinek a kisujjad nyújtod, és a karod sem elég.

Alex magában mosolygott a hasonlaton, és eszébe ötlöttek a képek, mikor Anita a karját szorongatta. A lány is erre gondolhatott, mert egyenesen apja szeméibe nézett, úgy felelt.

– Egy kar? Nem, az valóban kevés, beláthatod. Mi a csudát kezdjek egy karral?

– Kislányom! – szólt Ferenc, de hangján kiérezhető volt, hogy cseppet sem vevő a humorra.

– Most miért? – nyomott el egy ásítást Anita, de aztán vállat vont, hogy ne feszítse tovább a húrt, és inkább odafordult főnökéhez. – Lezuhanyozhatok? – Abban a pillanatban a szemei is felcsillantak, és szemtelenül apja morcos szeméibe nézett. – Na, erre jó az egy kar is, hogy lemossa a testemről a port.

Alex és Ferenc egyszerre meredtek a lányra és szóltak rá. Apja felháborodva, Alex fáradtan. – Anita, elég!

– Jól van na! Nektek semmi humorérzéketek sincs? – állt fel a lány, majd várakozóan főnökére pillantott. – Megtennéd, hogy megmutatod, hol találok törölközőt? Esetleg körbe is nézhetnél, nehogy támadás érjen, miközben a zuhany alatt állok.

Alex feltápászkodott. – Nem venném a lelkemre, ha bármi megzavarna a felfrissülésben. – Azzal homlokát dörzsölgetve indult a fürdőszoba felé, Anita pedig ott lépkedett mögötte. Nem maradt le, és mikor a férfi belépett a helyiségbe, akkor is a nyomában volt, és még az ajtót is becsukta.

Szemei ravaszokán villantak, tekintetében volt valami apró boldogság. – Biztosan nem hagyod itt a karodat?

– Nem – felelte Alex, és a szekrényből kivett törölközőt belenyomta a lány kezébe.

– A kisujjadat?

– Azt sem.

– Kegyetlen vagy! – húzta el a száját, és Alex nem bírta, önkéntelenül is végigfutott ajkán egy mosoly, miközben keze már a kilincsen volt. Persze tudta, hogy eme gesztusa nem maradhat leplezetlen, és haragudott is magára, amiért nem volt képes visszafogni.

– Te mosolyogtál! – ámult el Anita, és ettől az ő szája is fülig húzódott, a szemeiben pedig boldogság ült.

Alex sóhajtott, és mielőtt kilépett volna a szobából, még csendesen visszaszólt. – Ha bárkinek is elmondod, elintézek neked egy iskolát Amerikában, ahonnan nem jöhetsz olyan egyszerűen haza.

Anita nem felelt, csak csendesen kuncogott, ami igazán jól állt neki. De nem csak ez, valójában minden. Az egész lány maga volt a csoda minden téren. Persze ennek is megvolt a miértje, hiszen ő nevelte azzá, mert az egyetlen ember, akinek befolyásolására hajlik, akinek szavát kétségek nélkül hiszi és követi, az ő, de amíg eddig a tanulás vágya hajtotta, most már egészen más.

„Az erőszak tipológiája sokszínű. Független a körülménytől, a mértéktől, a végrehajtás tervezettségétől és végrehajtástól, a sértett személyétől, az elkövető életkorától.”

Valami hangosan csörgött. Először fel sem fogtam, és átfordultam a másik oldalra, de a hang elég kitartó volt, és rémülten vettem tudomásul, hogy az a valami az én mobilom. Felültem az ágyban és a sötétben kapkodva kutattam a hangos készülék után. Nagy nehezen akadtam csak rá, de bár ne sikerült volna, mert a kijelző Deni számát pillantottam meg. Olyan gyorsan ugrottam ki az ágyból, hogy kis híján orra estem, de most nem törődtem vele. Alex ingében – amit zuhanyzás után apa nyomott a kezembe, mielőtt beteretelt a vendégszobába – kiviharoztam a szobából. A fény felé vettem az irányt, ami a konyhából szűrődött ki. Remegve tartottam magam előtt a mobilt, mint valami tüzes vasat, majd amint átléptem a küszöböt, és megpillantottam Alexet, gondolkodás nélkül léptem oda és tettem le elé a telefont. Elég kétségbeesett képet vághattam, mert Alex azonnal kezébe vette a készüléket, és megnézte a hívót. Mégis a lehető legnyugodtabban tette vissza az asztalra a mobilt, miközben tenyerével végigsimította egész arcát.

Csak akkor néztem meg jobban, és a szívembe belehasított számomra tökéletes alakja. A fehér trikóban kidomborodó mellkasa, izmos karjai, mellkasának enyhe szőre teljesen letaglózott. A telefon újabb csörgése térített magamhoz, és egész testemben beleremegtem az ijedtségbe.

– Deni az? – hallottam meg apa hangját, és csak akkor tűnt fel a jelenléte, pedig ő is ott ült az asztalnál teljesen felöltözve, mintha neki esze ágában nem lenne se zuhanyozni, se aludni menni.

– Igen, ő – felelte Alex.

Ránéztem főnökömré, és hirtelen minden értelmet nyert, tudtam, mit akarok, ahogy azt is, mit kell tennem érte. – Alex! – szóltam, és hangomban több volt a könnyörgés, mint szerettem volna. – Nem akarok többé félni, nem akarom azt nézni, mikor támad meg. Nem akarok örökké védelem alatt állni, és nem akarok rettegni, ha megszólal a mobilom. Legyen már vége!

Alex merengve húzta össze szemöldökét, majd egyenesen apára nézett. – Szükségünk lenne egy lehallgató készülékre.

– Biztos ez? Nem kellene inkább... – próbálkozott apa, de mikor nem kapott választ, maga is rájött, nem sokat tehet. Felállt a székről, és egy sóhaj közepette elindult kifelé. – Negyed óra és itt vagyok, hozom az egész hóbelebancot.

Alex felállt, hogy kiengedje apát, én azonban nem moccantam, így megtorpant előttem. Éreztem a perc súlyát, és olyan hirtelen álltam félre, hogy ráhuppantam a sarokban álló székre.

Egész testemben remegtem, és igazán jólesett volna egy ölelés, de nem mertem szólani. Valahogy nehéznek éreztem még a levegőt is magam körül. Csak ültem a széken, és bámultam a semmit, amit a telefon újabb zenéje tört meg. Néztam az asztalon fekvő készüléket, és mintha fuldokolnék, kezemet a torkomra szorítottam, úgy kapkodtam az éltető oxigén után.

– Mi bajod? – hallottam meg magam mellett Alexet, és mikor felnéztem, rosszalló tekintete úgy villant rám, mintha az iskolában a tanár oktatna ki ily módon. A telefonra böktem, ő nyugtázta, majd fejével a nappali felé intett. – Öltözz fel, ha nem akarod így várni a megváltást.

Tudtam, miről beszél, mert ő tanított gondolkodni, egyik lapot a másik után tenni és felfedni. Ugyanazt láttam, amit ő, így azt is tudtam, mi következik majd. Mégsem siettem el. Nagyon is jól éreztem magamat Alex ingében.

Lassan mégis felálltam, mélyen főnököm szemeibe néztem, és belőle áradó nyugalomtól végre rendesen kaptam levegőt. Sójajtottam egy mélyet, és szó nélkül vonultam be a szobába. Az ágy melletti széken lévő ruháimat néztem, és különös érzésem támadt. Először csak megérzésnek véltem, de lassan rájöttem, mi keltette fel a figyelmemet. A nadrágom. Tisztán emlékeztem rá, hogy a levetett ruháim közül a pólómat tettem felülre, ahogy mindig is szoktam, de a pólóm nem volt sehol.

Végigfutott a hátamon a hideg, és be kellett hunynom a szemem, nehogy elájuljak, azután belenéztem legnagyobb félelmem szemeibe, a sötétségbe.

Percek teltek el némán, mozdulatlanul. Bár nem láttam mást, csak a sötétséget, mégis olyan mereven figyeltem, ahogy talán még sohasem. Pillanatok tört része alatt pergett le minden a fejemben, s lassan kibontakozott a feketeségből az árny.

Sikíthattam volna, hogy Alex bejőjön és védelmezőn a karjaiba zárjon, de abban a pillanatban jobban féltettem őt, mint magamat, és meg akartam óvni minden áron. Csendben maradtam és vártam... vártam, hogy végre befejeződjön, hogy végre túljussak a holtponton, amiben voltam.

Az árny egyre közeledett, mígnem Deni elszánt vonásai rajzolódtak ki előttem. Olyan jóképű volt, olyan kedves, hogy egy pillanatra ellágyultam, és egy halovány mosoly futott végig az arcomon, ám hamar észhez tértem, mert kék tekintetéről elvonva szemeimet, megláttam kezében a tört.

Újból átfutott az agyamon, hogy sikítanom kellene, de a csend úgy ölelt körül, hogy véteknak tartottam megtörni azt, és tudtam, Deni éppen azt szeretné, ha felhívnám magunkra Alex figyelmét, hogy – két verzió futott át az agyamon – az ő szeme láttára öljön meg engem, vagy az én szemem láttára gyilkolja meg őt. Egyik lehetőség sem kecsegtetett jóval. Persze nem Alex képességeit méltattam alul, csupán nem óhajtottam Deni kezére játszani.

– Gyönyörű vagy – suttozta, vagy inkább csak tátogta Deni, miközben egészen közel lépett hozzám. A tört még mindig lefelé tartotta, mintha esze ágában nem lenne bántani.

Nem reagáltam, csak szemeimmel próbáltam sakkban tartani és magamhoz vonni. Bele is vészett egy kis időre, de hamar kijózanodott. Ezt az a furcsa félmosoly mutatta, mely odatelepedett ajka bal oldalára.

Lassan, mint valami rossz filmben, szabad kezével megragadta Alex ingének gallérját, nehogy moccanni tudjak, majd felemelte a tört, és egyenesen a nyakamhoz szegezte.

Bár belülről rázott a félelem, nem moccantam, és álltam ádáz pillantásait. Nem tudom, hogy csináltam, hogy volt bennem ennyi hidegvér, mikor mindig is azt képzeltem, könnyedén megtörök a teher alatt. Mégis olyan biztos lábakon álltam, hogy még akkor is csak megrezsentem, mikor a tört végigfutott a könnyű anyagon, és a gombok mellett elszakította azt. Az ing

alól kilátszódott félmeztelen testem, de úgy tettem, mintha ez cseppet sem zavarna.

Deni ismét felemelte a tört, és hegyét óvatosan végighúzta a melleim között. Megremegtem, de nem adtam meg neki azt az örömet, hogy lássa rettegésem. Pedig nagyon féltem, jobban, mint eddig bármikor, ám mintha éppen ettől sokszorozódott volna meg a lelkierőm.

Alex kemény arca lebegett előttem, és megtettem mindent, hogy ugyanúgy álljam a sarat, mint ahogy ő tenné.

– Akarlak! – hallottam Deni kéjsóvár hangját, de már oda is hajolt, és a nyakamat csókolta. Abban a percben őt kívántam a legkevésbé, és ha a sok meggyilkolt lányra gondoltam, a hányinger kerülgetett. Mégsem ódzkodtam, kitarítottam addig, amíg csak lehetett, bár magam sem tudtam, hol van az a határ.

Látva, hogy nem ellenkezem, még inkább belehevült, szabad kezével átkarolta derekamat és magához húzott. Szája a nyakamról lejjebb vándorolt, és már a mellkasomon járt, mikor felszakadt belőlem egy szenvedő, könnyes sóhaj. Eddig bírtam, nem ment tovább. Legszívesebben üttem-rúgtam volna, de a tőr a gyomromnak szorult, és féltem, egyetlen rossz mozdulat, és megtörténik az, aminek nem szabadna megtörténnie. Így csak nyögtem egyet, és szavaimmal próbáltam akkorát ütni, hogy hasonlóan hasson.

– Te erőszakoltad és ölted meg a lányokat! – Idegességem ellenére csodálkoztam rajta, hogy hangom nem remegett meg. – Te tervelted ki az egészet. Rávetted Petit, hogy csalja el őket, te pedig kegyetlen és brutális módon végeztél minddel.

Nem felelt, szája egyre lejjebb csúszott, amitől elkapott az undor.

– Hogy tehetted? Hogy keverhetted bele a barátodat? Hogy onthattál ki ártatlan életeteket?

– Hogyan? – kérdezte rekedten, miközben felemelte fejét és a szemeimbe nézett. – Inkább azt kérdezd, miért, vagy inkább kiért? – Szája haragosan megrándult. – Hottner, Hottner, Hottner! – sziszegte a fogai közt. – Ő kell, igaz? Ő kellett mindig is. Nem vagy jobb egyetlen cafkánál sem.

Bántottak szavai, mégis olyan határozottan álltam szemeinek villanását, ahogy Alex tenné, azzal a különbséggel, hogy

könnyeim némán folytak arcomon, hiába próbáltam visszatartani őket. – Ahogy te sem egy aljas deviáns, szadista állatnál.

Szemeiben harag villant, és olyan hirtelen lökött el magától, hogy megtántorodtam, és fájdalmasan a hátsómon landoltam. Mégsem ez volt a legrosszabb, hanem a sötétben felvillanó tőr látványa, mely lesújtani készült éppen... rám.

– Most! – kiabáltam remegő hangon, és elöntött a kétségbeesés, mert Deni értetlen arcán kívül nem volt más, ami utalt rá, hogy a hangom eljutott a szobán kívülre.

Deni meglepettsége után – amit szavaim okoztak – elvigyorodott, és már készült befejezni művét. Úgy hittem, eljött a vég, és hasonlóan végzem majd én magam is, mint azok a lányok, akiknek ügyében nyomoztunk. Elképzelttem magamat, azokon a képeken, amiket róluk láttam, és elöntött a halálfélelem. Most már ott volt torkomon a sikítás, csak éppen hangom nem volt hozzá. Tátogásom meg inkább mulatságosnak hathatott Deni számára, mint ijesztőnek.

– Ego ero fatum – suttogta mégis, és szavai után végérvényesen megfagytam –, quod suum numquam discedit.

„Én leszek a végzeted, ami soha nem múlik el.” – Mint valami befejezés, úgy hangzott, mint az én befejezésem. A filmekben ilyenkor szokott jönni a felmentő sereg, de valamiért úgy hittem, mivel ez nem egy film, nem lesz szerencsém. Be akartam hunyni a szemem, hogy ne lássam, amint egykori szerelmem elveszi tőlem a legdrágább dolgot, az életemet, de pilláim nem engedelmeskedtem, és ijedten vettem tudomásul, végig kell néznem saját halálomat. Láttam Deni elszánt arcát, kíméletlen vonásait, melyeken most kiütöztek a deviancia jelei. Beteg volt, súlyos beteg, én pedig a rettegésen kívül csak egyetlen dolgot éreztem iránta, mélységes szánalmat. Időt akartam nyerni, ezért megköszörültem a torkomat, és ahogy tanultam, megpróbáltam ésszerűen viselkedni.

– Miért? Miért ölted meg azokat a lányokat?

Úgy látszott, nem fog felelni, de a tőr megállt kezeiben, ő pedig kissé közelebb hajolt, hogy az arcomba tudja mondani mindazt, amit hónapokon át akart. – Mert látni, érezni akartam, hogyan fogsz könyörögni az életedért! Elképzelttem,

ahogy Hottner szeme láttára fogom kioltani az életedet, méghozzá élvezettel. Fenomenális érzés volt!

– Alex nincs itt – szipogtam, és megtettem mindent, hogy erősnek látszódjak.

– Nem minden alakul úgy, ahogy tervezzük. Beérem azzal, hogy látom szemeidben a félelmet, a rettegést. Búcsúzz el, Niti, mert eljött a vég!

Azt tettem, amit kért, magamban elbúcsúztam az egyetlen embertől, aki számított. Nem könyörögtem az életemért, nem harcoltam, csak vártam a végzetem beteljesülését.

Hirtelen kinyílt a szobám ajtaja. Először nem láttam mást, csupán egy pisztolyt a fejem felett, de már ettől elkapott a megkönnyebbülés.

– Tedd le a fegyvert! – Alex magabiztos hangja megváltásként hatott rám, amitől egészen elgyengültem, és szinte odatapadtam a padlóhoz. – Azt mondtam, tedd le a fegyvert!

Deni megállt, ahogy kezében a tör is, de nem dobta el, mint a legtöbb ember, hanem továbbra is szúrásra tartotta. – Előbb döföm belé, mint ahogy lelő – közölte fennhéjázón.

Arra gondoltam, hogy ez az a rész, mikor képek peregnek az ember szeme előtt, és felidéződik minden jó és rossz emléke. Ám nekem egy sem akart előjönni, és nem láttam mást, csak a tört, mely még mindig ott lebegett néhány centire csupasz mellemről. Ismét fuldokoltam, mintha egy láthatatlan kéz szorítaná a torkomat, csak kapkodtam a levegőt, amitől lassan egész testem úgy rázkódott, akár a nyárfalevél.

Éles dörrenés hangzott, valami az arcomba fröccsent. Deni arca értetlenül meredt rám. Kezében megingott a tör, de ez sem állította meg, mert már sokkal elszántabban, sokkal sürgetőbben készült, hogy bevégezze tervét, ám egy újabb lövés után elhagyta az ereje, lábai megrogytak, ő pedig összecuklott, akár egy rosszul felépített kártyavár. A tör a padlóra hullt, koppanása ugyanúgy visszhangzott fülemben, mint a lövések zaja. A pánik határán néztem a sötét ablakban álló alakot, aki épp leengedte a pisztolyt tartó kezét, és aggodalmas tekintete ott nyugodott rajtam.

„Az Alkotmány értelmében, az élethez minden embernek joga van, ahogy a méltósághoz, a szabadsághoz és a biztonsághoz is.”

Ha minden éppen így klappolna, mint ebben az esetben, sosem lennének problémák, legalábbis Alex így nyugtázta magában a tényeket. Deni utolsó lépései kiszámíthatóak voltak, és erre alapozott mindent, nem hiába. Anita volt az egyetlen kétes tényező, mégis megállta a helyét, és zokszó nélkül tűrte a megmérettetéseket.

Alex mégsem így akarta megoldani, de már elege volt a macska-egér játékból, és mivel úgy hitte, Deni még ma este lecsap, remek alkalomnak kínálkozott. Talán könnyelműen mérte fel a helyzetet, mikor úgy hitte, sikerül egy körben lezárni a dolgot, és ő fogja leszerelni a fiút. Nem hitte, hogy olyan közel lesz Anitához, hogy még csak meg sem kísérelheti leállítani. Ám ahogy mindig, most is volt „B” terve, mely bevált, mert Ferenc éppen időben sütötte el fegyverét onnan, ahonnan Deni még csak nem is számított rá, pedig éppen ott mászott be a házba, Anita szobájának résnyire nyitott ablakán.

Abban a pillanatban, hogy a fiú a földre került, Alex kikerülte Anitát, lábával félrerúgta a tórt, majd lehajolt, hogy megvizsgálja Deni életjeleit. Bár számított rá, mégis mellbe vágta a tény, hogy egykori barátja fia halott. Egy pillanatra némán lehunyta szemeit, hogy meggyászolja, vagy, hogy összeszedje magát, csak azután egyenesedett ki, és immár Anitára fordította minden figyelmét.

Ha Deni halála mellbe vágta is, a látvány, ami akkor a szeme elé tárult, még inkább letaglózta. Nem a lány rémülete, vagy vértől és sírástól maszatos arca és teste, hanem a szétnyílt ing alatti meztelenség hatott rá. Ágyéka görcsbe rándult, a szíve erősebben lüktetett, mint szabadott volna, és komolyan meg kellett reguláznia magát, hogy észhez térjen, és ne a nőt, hanem a kislányt lássa maga előtt.

– Gyere! – nyújtotta ki a kezét, de már ezt is megbánta abban a percben, mikor Anita belehelyezte selymes ujjait a tenyerébe. Mégsem visszakozott. Mély lélegzetet véve húzta fel az egyre gyengülő lányt. Próbált úgy állni, hogy kis tanítványa ne láthassa a holttestet, de elkésett az óvatossággal, mert Anita szemei éppen Denit pásztázták egyre kétségbeesettebben.

– Te jó ég! – szipogta, mikor tudatára ébredt. Egyik kezét a szája elé tette, hátha vissza tudja tartani feltörő zokogását.

Alex tudta, nemigen tehet mást, ezért erőnek erejével kitudszkolta a szobából.

Az ajtónál azonban Anita lábai felmondták a szolgálatot. Alex hiába fogta erősen a karját, az kevésnek bizonyult. A lány is érezte ezt, ezért odafordult támaszához, és olyan szorosan bújt hozzá, hogy a férfinak a lélegzete is elállt. Mégsem moccant, hagyta, hogy Anita kisírja magát, és még a hozzá tapadt meztelen domborulatokról sem vett tudomást.

– Most már vége – közölte teljesen értelmetlenül, mert biztosra vette, ezzel a lány is tisztában van. – Ügyes voltál.

– Félttem, nagyon félttem! – sírta Anita, belefúrva fejét a férfi vállhajlatába. – Félttem, hogy bántani fog téged.

Szavai nyomán Alexbe különös bizsergés költözött, és igazán nehezeire esett hidegnek maradnia. – Nem rám pályázott.

– Vita est vagus. – Anita felemelte fejét, és belenézett főnöke szeméibe.

– Most nem, ez igenis kiszámítható volt.

Nyílt a bejárati ajtó, amin át Ferenc közeledett, megkönnyebbül, mégis aggódó arckifejezéssel. Alex bólintott felé, majd fejével a széken lévő zakóra bökött. Kollégája értette, és útközben magához vette a kabátot, amit odaérve lánya vállaira helyezett.

– A kollégák úton vannak – közölte, de már egész lényével Anitára koncentrált, és megtett mindent, hogy Alex végre levegőhöz jusson, s ne szorítsa ki belőle a szuszt az a két fedetlen kebel. – Gyere, kicsim, üljünk le! – húzta össze rajta a zakót, de még ezt is kevésnek találta.

Alex nyugtázta ezt, ezért besietett a szobájába, a szekrényből előhalászott egy fekete pólót, amit odakint a kollégája kezébe nyomott. Ferenc vetett rá egy hálás pillantást, majd gondjaiba vette egyetlen virágszálát, egyetlen édes gyermekét. Így Alex végre másra is koncentrállhatott.

„Szamel L. szerint a rendőrség feladata a közrend zavarásának megelőzése, a közvetlenül zavaró magatartás megakadályozása és a megzavart rend helyreállítása.”

„Ego ero fatum” – Ez járt a fejemben órák óta. Hiszen Deni nem tudott latinul, ez csupán az én hóbortom volt, hogy időnként megtanultam egy-egy rövidebb szólást. „Historia est magistra vitae”, a történelem az élet tanítómestere. Ezt még az általános iskolában plántálta belém az akkori kedvenc tanárom, és azóta ott csengett a füleimben. Mégis akkor szerettem bele ebbe a dologba, mikor rájöttem, hogy Alex is ismeri ezt a nyelvet. Bármit mondtam, megértette, még ha olykor nem is úgy raktam össze a szavakat, ahogy kellett volna. Ám Deninek sosem meséltem erről. Olykor persze írogattam ezt-azt a könyveim hátuljába vagy a füzeteimbe, de azokat senki más nem látta... hacsak nem kutatott a cuccaim között.

Ettől a felismeréstől kirázott a hideg, és egészen felháborodtam. Összevontam karjaimat a melleim alatt, úgy bámultam a semmit az ablakon át. Még mindig meg-megremegtem, ha az egy órával ezelőtti eseményekre gondoltam, és azt követő helyszínelésre, rövid kihallgatásra. Persze apa megpróbálta elmagyarázni a nagyfőnöknek, hogy jobb, ha engem kihagynak a dologból, és ezt nemes egyszerűséggel azzal támasztotta alá, hogy még gyerek vagyok. Ám amikor az ezredes Alex véleményét kérte, ő bólintott, amiért igazán hálás voltam. Nem a nyűg végett, amit az ilyen dolog jelentett, mert azt a részt cseppet sem élveztem, ám az, hogy egyenjogú félnek és nem gyereknek tekintett, többet elárult érzéseiről, mint hitte.

Az eseményeket rekonstruáltuk, és mivel a vallomásom megegyezett apáéval és Alexével, nem háborgattak tovább. Akár haza is mehettek volna, hiszen már nem volt szükségem védelemre, ám ehhez az egyhez egyáltalán nem volt kedvem. Mivel Alex amúgy is az irodába tartott, felajánlotta, hogy vele jöhetek. Éltem az alkalommal. Mivel azonban a ruháim mind vérfoltosak lettek, és egy szál férripólóba érdekes látványt nyújtottam volna itt az irodában, apa hazaugrott, és hozott nekem néhány holmit.

Különös volt az ezredes tekintete, mikor végignézett hiányos öltözékemen, majd Alex szintén ledér szerelésén. Leolvastam arcáról, mi jár a fejében, és ettől fülig pirultam. Még az sem nyugtatta meg, hogy vallomásainkban szerepelt, apa mindvégig a lakásban volt velünk.

– Jobb, ha beszerezel még néhány inget – nézegette a padlóra dobott, szétvágott, véres ruhadarabot, miközben Alexhez intézte szavait –, főleg, ha kislányokat öltöztetsz vele.

Főnököm tekintete haragosan villant az ezredesre, mégis kimérten, higgadtan reagált. – Még valami jó tanács?

– Tudod te azt, nem kell mondanom.

Alex bólintott, de arckifejezése mit sem változott. Onnantól kezdve azonban nem emelte rám szemeit, mégis minden porcikámban éreztem, engem figyel. Biztos voltam benne, ha pánikrohamot kapnék, az első lenne, aki odaugrana és segítene, még akkor is, mikor a közelemben sem volt.

Itt az irodában mégis könnyebbnek éreztem mindent. Ez volt az a hely, ahol az lehettem, aki mindig is lenni akartam. Ez volt az otthonom.

Kopogtak. Alex, aki az asztalánál ült és a jelentését írta, felemelte a fejét, letette kezéből a tollat, és rámeredt az ajtóra, amely abban a pillanatban kinyílt. Dominik állt a küszöbön apa kíséretében. Csupán egy pillantást vetett ránk, és szeme könnybe lábadt.

Alex felállt, megkerülte az asztalt, és kihúzta az egyik széket, hogy barátja le tudjon ülni. Dominik nem ellenkezett, elfogadta a gesztust, és úgy rogyott a székre, mint egy megtört beteg, akivel az imént közölték halálának időpontját. Nem bírtam nézni, mert ahogy az ő csodásan kék szemei árvízben úsztak, úgy gyűltek az enyémbe is a könnyek. Hiába szoritottam össze a számat, hiába tettem elé a kezem, a felbuggyanó sírást, képtelen voltam visszatartani. Sietve elfordultam, hogy ne lássák gyengeségemet, bár szívesebben dugtam volna a fejem homokba, hogy ne is halljam beszédüket.

– Hogy történt? – kérdezte Dominik megtört, reményvesztett hangon.

– Rátört Anita-ra, le akarta szűrni. Nem volt választásunk – felelte Alex csendesen.

– Ki... ki tette?

– Az teljesen mindegy.

– Ki tette? – erősködött Dominik. Visszafordultam, mert attól félttem, mégsem úgy alakul a beszélgetés, ahogy kellene. Na, nem mintha közbe avatkozhattam volna, csak látni akartam, ha elfajulnak a dolgok.

Apa zsebre tett kézzel elsétált Dominik mellett, és megállt néhány lépéssel előtte. – Én voltam.

Dominik arca megrándult, mégis ugyanolyan hangszínen folytatta a kérdéseit. – Ugye nem szenvedett sokat?

– Nem.

Gondolatban hozzátettem, hogy megérdemelte volna a szenvedést, de hallgattam. Tisztában voltam vele, Dominik még mindig engem hibáztat, és ez esetben cseppet sem lenne jó, ha haragját gerjeszteném.

– Értem! – suttogetta, majd ökölbe szorított kezét a homlokához ütötte. – Az én hibám! Ez az egész az én hibám!

– Ne ostorozd magad, azzal nem lesz jobb! – kérte Alex a maga megnyugtató stílusában.

– Az égre, mégis kit ostorozzak? – hördült fel Dominik. – Ezt a szerencsétlent? – bökött rám. – Hiszen át sem érzi, mit tett, fel sem fogja.

– Dominik! – Alex hangja hirtelen vált keménnyé, és nekem be kellett hunynom a szemem, hogy azt lássam, amit kell, és ne a szavak marását érezzem. Tudtam, jobb lenne, ha hallgatnék és megvárnám, míg a férfiak elrendezik maguk közt az ügyet, de az egész rólam szólt, és meg kellett védenem nem csak magamat, hanem Dominiket is attól, hogy bennem lássa Deni kárhozatát.

– Ez a szerencsétlen szerette a fiadat – suttogettam könnyezve –, és álmában sem gondolta, hogy egy megtört, beteg lélek, aki csak kívülről látszott egészségesnek. Megtévesztett, ahogy megtévesztett téged is. Igen, hibás vagyok, hogy Deni elveszítette a kontrollt jó és rossz között, mert a féltékenység elvette az eszét, de abban nem, hogy gyilkolt. Ha ok okozati tényezőt keresel, nem inkább ott kellene, ahol Deni felnőtt?

Dominik felállt a székről. Alex erre még csak nem is reagált, továbbra is nyugodtan szemlélte az eseményeket. Apa azonban

kihúzta magát, és bár ott állt közöttünk, Dominik egyszerűen keresztülnézett rajta. – Felsoroltam már magamban az összes vétkemet, amit elkövettem ellene, és az nem volt kevés, de a tényen mit sem változtat, te hoztad ki belőle a gyilkost.

– Bűntudatot akarsz bennem ébreszteni? – Nem értettem, miért támad megint engem, mit vétettem ellene, de nem is érdekelt, csak az, hogy megvédjem magam bármi áron.

– Miért, van neked olyan?

Tudtam, mire céloz, és az rosszabb volt, mint egy arcucusapás. – Képzeld, van, de csak mióta lefeküdtem veled – vágtam oda, és már az sem tartott vissza, hogy szavaimat mások is hallják.

Apa fájdalmasan megrázta a fejét, és felsóhajtott. – Hagyjátok már abba!

Dominik dühösen belevájt szemeimbe vakító kékségével, melyek most sötétebb árnyalatot vettek. Még közelebb lépdelt, hogy alig néhány centiméter választotta el apától, de nem foglalkozott vele, csak felemelte mutatóujját, és továbbra is hozzám intézte szavait. – Anita, ne feledd, amit most mondok! Minden tettetnek következménye van, tegyél bármit, legyél bárhol. Ha szerencsés vagy, csupán a lelkiismereted ordít majd fel, ha szerencsétlen, akkor az, mások vagy a saját életedbe kerülhet. Jól gondold át!

Kioktatása megalázó volt, és még ott égett bennem iménti vallomásom is, ahogy mindaz a kudarc, ami Denivel ért. Álltam hát tekintetét, és ahogy gyengült haragja, úgy szította az enyémet. – Gondoljam át? Szerinted, mit teszek egyfolytában? Talán hibásabb vagyok, mint bárki a földön? Az egyetlen emberi lény lennék, akinek tönkrement a kapcsolata a barátjával? Mit gondolsz, a többiek, akiktől a barátnőjük elhidegült, miért nem gyilkoltak? – ordítottam dühösen, és még oda is léptem elé, hogy lássa, egyáltalán nincs bennem félelem vele szemben, és nyílt vagyok, ahogy voltam mindig. – Hogy nem jutott eszükbe, hogy bosszút álljanak? Talán mert ők nem betegek, nem igaz?

– Anita! – hallottam Alex fásult, de kemény hangját, és mikor odanéztem, szemekének villanása jelezte, hogy csituljak le, mert nem vagyunk egyedül.

Dominik mögé néztem, és az ajtóban éppen a feleségét pillantottam meg, amint döbbenet bámulta hol egyikünket, hol másikat.

– Nem igaz! – suttoztam, és azonnal elfordultam, egyenesen Alex felé, aki időközben odalépett hozzánk. Fejemet a vállának döntöttem, de csak egy pillanatra, mert aztán az ablakon át bámuló sötét tájat tanulmányoztam. Azon tanakodtam, Anna vajon mennyit hallhatott a vitánkból, hogy mióta állhatott az ajtóban, mielőtt Alex észrevette? Mert ha mindent, úgy egy újabb ember előtt írtam le magam, aki minden bizonnyal Deni pártját fogja.

– Sose fordíts hátad, ha szemernyi kétely is van benned mások iránt – hallottam a fülemben Alex suttogását.

Ránéztem, majd a többiekre. Ám addigra Dominik már nem velem, hanem Annával foglalkozott. Szorosan magához ölelte, és halkán, nagyon halkán mondta el neki a szomorú hírt. Részleteket nem közölt ugyan, csupán a tényeket, melyek rosszabbak voltak, mint egy halálos tördőfés. Anna nem is bírta, és Dominiknek le kellett ültetnie.

Apa egy pohár vizet vitt neki, Dominik pedig leguggolt elé, úgy próbálta csitítani zaklatottságát. Csal Alex nem mozdult, továbbra is ott állt mellettem, ami növelte az iránta érzett tiszteletemet és szeretetemet.

Erős akartam maradni, védeni magamat, de a látvány megrendített, mert láttam, hogy fogadja egy anya bűnös fia elvesztését. Tudtam, hatalmas ez a csapás, mert nem elég, hogy meghalt az egyetlen gyermeke, de ezen túl ujjal fognak mutogatni az egész családra Deni miatt. A szomszédok, a barátok mind elfordulnak majd, és aki azelőtt azt mondta: „Emlékszem arra a helyes gyerekre.” Most azt fogja mesélni mindenkinek: „Volt benne valami ördögi, valami beteges...” Elképzelni sem tudtam, hogy fogják átvészelni, de szívből sajnáltam őket.

Alexre pillantottam, aki merengve nézte az összeborult párt, majd rám vetette szemeit. – Hazaküldöm őket, aztán mehetnek ti is, a papírmunkát majd én befejezem.

– Maradok – szögeztem le keményen, amire válaszként felhúzta sűrű, sötét szemöldökét, de mivel nem volt épp

vitatkozó kedvében, csendesen felelt, miközben felém nyújtott néhány százast.

– Ez esetben hozz nekünk kávé az automatából!

Elhúztam a számat, de eszembe sem jutott ellenkezni. Elvettem a pénzt, és a lehető legészrevétlenebbül ballagtam ki a helyiségből a folyosó végére.

„Ego ero fatum!” – Ismét eszembe jutottak Deni szavai. Akárhogyan gondolkodtam, nem jutottam vele dűlőre. Siralmas érzés volt, mert azt jelezte, nem ismertem elég jól az embert, akit egykor szerettem.

Erre a gondolatra nevetnénekem támadt, hiszen valóban nem is ismertem, különben tudnom kellett volna, hogy deviáns, én viszont még csak jelét sem láttam. És Peti? Vajon őt is ennyire félreismertem? Vajon tényleg segédkezet nyújtott Deninek a szörnyűségekből?

Fájt a fejem, és nyomasztottak az elmúlt percek. Békére, pihenésre vágytam, és egy biztonságot adó kar megnyugtató ölelésére.

„A skizofrén emberek olykor kettős tudatállapotban élnek. Mintha egy testben két lélek lakozna.”

A CD lejátszón dallamos, mégis kemény metalzene szólt. Az énekes hangja betöltötte a szobát, mely még olyan volt, ahogy gazdája hagyta. Mintha még élne a lakója, mintha bármelyik percben betoppanhatna az ajtón.

*„Én vagyok az ébredésed
Én leszek a végzeted
Hagyd, hogy megmutassam neked
Aki vagy ismerd meg*

*Rajtam keresztül majd megtalálsz
Amit régen keresel
Csak hagyd, hogy megmutassam neked
Aki vagy ismerd meg*

*Veled leszek a túlvilágban is
Mindenütt ott leszek veled
Én leszek a tűz, ami egyre jobban éget
Én leszek a kísértés, ami sohasem múlik el
Sohasem múlik el*

*Ó, hagyd, hogy megmutassam neked
Hogy ki vagy, ismerd, ismerd meg
Ismerd meg, ismerd meg
Én leszek a tűz, ami egyre jobban éget
Én leszek a kísértés, ami sohasem múlik el
Ami sohasem múlik el
Ami sohasem múlik el
Sohasem múlik el”*

A szám véget ért, majd elkezdődött újra és újra és újra...

Hajnalodott. Alex az íróasztalánál ült és miután befejezte a jelentést, újból átolvasott minden aktát. Láttam precizitását, minden részletre kiterjedő alaposágát, és ettől az a megnyugtató érzésem támadt, hogy a lehető legjobb kezekben vagyok. Aztán mégis nyugtalan lettem, mert ha Alex még nem zárta le az aktát, van még valami, amitől az ügy sántít. „Ego ero fatum!” – Deni hangja megint ott csengett a fülemben, de hiába kutattam a szavak után az Interneten, az égvilágon semmit nem találtam. Egyébként is elegendem volt már az ücsörgésből, ezért felálltam, nyújtózkodtam egyet, és egy macska kecsességével sétáltam Alex mellé. A szándékom az volt, hogy a kellő hatás kedvéért az asztalára ülök, ám a halom irat között nem akadt egy centi hely sem. Egy pillanatra eljátszottam a gondolattal, hogy lesodrok minden papírt a földre, de biztos voltam benne, azzal csak Alex haragját szítanám, nem pedig gerjedelmét. Így kénytelen-kelletlen ácsorogtam, de olyan közel, hogy derekam hozzáérjen főnököm széles vállához.

Alex kérdően felnézett, majd ügyet sem vetve összeért tagjainkra, újból az iratokba merült.

Előbb ledöbbsentem, hogy ennyire nem vagyok rá hatással, aztán meg már a dac tüzelt fel, és odafordultam egészen felé, ily módon pedig már nem a derekam, hanem a hasam ért hozzá.

Ismét rám emelte szemeit, majd hátralökte forgószékrét, amibe egészen belesüppedt, de immár teljesen figyelme az enyém volt. Ujjait összekulcsolta, és olyan érdeklődve szemlélte, mint egy kiállítási tárgyat. Hamarosan azonban elunhatta a csendet, mert végre megszólalt. – Na, mit szeretnél?

Akaratlanul is kaján vigyor terült szét az arcomon, és felvettem egy csábító pózt. – Szerintem, tudod.

Megrázta a fejét, de csak magának, majd lendületesen felállt, mint aki indulni készül. – Hát ezért küldted apádat haza?

– Olyan fáradtnak látszott – mondtam, és próbáltam aggodalmas képet vágni.

– Na, persze – nyugtázta, majd felhúzta szemöldökét. – Én is az vagyok, úgyhogy menjünk.

– Hozzád?

– Te hozzád, én meg hozzám.

Magamban mosolyogtam, mennyivel másként beszél most, hogy az ügy lezárult. Mintha megkönnyebbült volna, hogy nem kell tovább értem aggódnia. Ezt hittem, mert ezt akartam hinni, ahogy hinni akartam abban is, hogy fontosabb vagyok neki, mint bárki más. Erre alapoztam mindent, és már akkor tudtam, akaratom teljesülni fog, mikor még meg sem szólaltam.

– Az én hozzád jobban tetszene.

– Azt meghiszem – közölte rezzenéstelenül –, de ki kell, ábrándítsalak, mert most hazaviszlek a szüleidhez.

Elfintorodtam, de közben már felemeltem a kezem, és játékosan a nyakkendőjét piszkáltam. – És mit csinálsz majd, ha leadtál?

– Alszom pár órát.

– Azt tudsz nálunk is.

– Anita! – szólt rám, miközben lesodorta kezem a ruhájáról.

– Már egy tucat ügy sorakozik az asztalomon, én pedig iszonyú fáradt vagyok. Kérlek, hagyjuk most ezt a játékot!

– Tudod, hogy nem játszom – feleltem, és megtettem mindent, hogy a tekintetem beszéljen helyettem.

Egy pillanat volt csupán, mégis végérvényesen belém égett, mikor belenézett a szemeimbe. Elöntött a forróság, és akaratlanul szétnyíltak ajkaim, mert akkor, ott, megláttam vágyaim tükrét.

– Menjünk! – közölte csendesen, de a lábaim úgy remegtek, hogy nem bírtam mozdulni. Ezért megragadtam a karját, és nekidőltem.

– Hozzád.

– Kizárt.

– Akkor hozzánk, de ott kell maradnod velem!

– Anita! – Hangja valóban fáradtan csengett. – Kérlek!

Ész érvek – hasított bennem végig a gondolat, és ehhez mérten felnéztem Alexre. – Azért, mert az ügyet lezártad, a

félelmeim még nem múltak el. Valami még... – sóhajtottam, és belefűrtam arcomat a vállába –, van valami még.

– Micsoda?

Ismét felnéztem, és az előbbi cicáskodás tova is szállt. – Mikor Deni meg akart ölni, azt mondta: „Ego ero fatum.”

– Én leszek a végzeted – fordította Alex, majd értetlenül megrázta a fejét. – És?

– Nem tudom. Talán csak a végszava akart lenni, de egész nap ezen kattog az agyam.

Egy mélyről jövő sóhaj hagyta el Alex ajkait. – Értem.

– Mellettem kell maradnod! – nyüglődtem, és bánatos szemeimmel próbáltam hatni rá.

– Apád otthon van, vigyázni fog rád.

– Ismersz, rá nem hallgatok.

– Miért? Rám igen?

Kedvesen elmosolyodtam, mire megrázta a fejét, kihúzta szorításomból a karját, és elindult kifelé az irodából.

„A jó tanító a tanulóban mindig új képzeletet támaszt, a meglévőket pedig újabb górcső alá veteti.”

Alex a kanapén feküdt, és kívülről egészen úgy tűnt, mintha mély álomban lenne. Nem moccant, légzése mély volt és egyenletes. Egy darabig sikerült is aludnia, de a lakás szokatlan neszei hamar felébresztették, így inkább csak feküdt és pihent. Nem érzékelt semmi szokatlant, semmi rendkívülit. Hacsak azt nem, hogy mikor világosodni kezdett, Anita csendes léptei közeledtek felé. Érzékelt jelenlétét, azt, hogy megállt az ágy mellett és nézi. Még csukott szemmel is meg tudta mondani, mi van rajta – bár ezt inkább csak kikövetkeztette eddigi viselkedéséből –, ahogy azt is, nem sokáig fogja bírni a némaságot és a távolságot. Húsz másodpercet saccolt, de tévedett, mert alig járt tíznél, mikor a lány lejjebb hajolt.

– Alex, alszol?

Már maga a kérdés is nevetségesen hangozott, és valahogy az egész helyzetet mulatságosnak találta, ám nem szerette volna, ha Anita bármit észrevesz rajta, így továbbra sem mozdult, még a szeméit is csukva tartotta, csupán a száját tátotta ki, hogy feleljen.

– Nem.

Ez a válasz bizonyára megfelelt a lánynak, mert egyszer csak elhelyezkedett a kanapén, főnöke lábai mellett.

Alex nem sokat tehetett, nagy nehezen, akár egy öregember felült, és előrehajolva a könyökére támaszkodott, úgy simogatta sajtó, fáradt homlokát. Ingie, nadrágja összegyűrődött, miközben még csak ki sem tudta pihenni magát. Siralmas helyzet volt, de tisztában volt vele, magának köszönheti, amiért megtanított egy kislányt arra, hogyan lásson mások fejébe, és hogyan irányítsa őket. A saját csapdájába esett, és mégis szerencsésnek érezte magát, hogy nem vezetik az orránál fogva, mert ismeri jelen helyzetét, ahogy azt is, Anita az egyetlen, akinek mindezt hagyja és engedi. A miértjét is tudta, bár erre gondolni sem akart. Mégis kénytelen volt, mert a lány némi mocorgás után egészen szorosan húzódott mellé, miközben még a takarót is magára vont, mintha csak aludni készülne. Meleg tenyerét Alex

karjára tapasztotta, és úgy ölelte, hogy a férfi érezte a hosszú ujjak apró remegését.

– Miért nem alszol? – kérdezte, csakhogy megszólaljon, és megsemmisítse a varázst, amit Anita okozott.

– Már aludni sem tudok, ha nem vagy mellettem – suttogta a lány, miközben fejét ráhajtotta Alex vállára.

– Én tudnék.

– Mégsem aludtál.

– Ha otthon lennék a saját ágyamban, nem okozna gondot.

– Igen, ott nekem sem – merengett a lány, mire Alex, tőle szokatlan módon, szenvedőn felnyögött, és más választása nem lévén, menekülőre fogta.

– Ha már fenn vagyunk, mit szólnál egy kávéhoz? – Nem várt feleletet, felállt, és kitántorgott a konyhába. Ott két kezét a konyhaszekrénynek támasztotta, és próbált magához térni. Napok óta alig aludt, és ez kezdte kiszívni az erejét. Hiába a sok kávé, a pihenés, egyik sem pótolta a „kikapcsolt” állapotot. Úgy vélte, Anitával szembeni gyengesége is ebből fakad.

Alighogy rágondolt, a lány meg is jelent kócosan, álmos képpel, maga köré tekerve Alex éjszakai takaróját. Olyan édes volt, olyan bájos, hogy a férfinak kemény önuralmába telt, hogy elfordítsa róla a tekintetét.

– Megcsinálom – közölte a lány, és a takarót Alex kezébe nyomta.

A látvány szíven ütötte a férfit, és érezte, ki kell szabadulnia, levegőhöz kell jutnia, hogy visszanyerje józanságát. Magában Ferenc ébredéséért fohászkodott, bár szívesen elkerülte volna a hasonló jelenetet, mint legutóbbi ittlétekor.

Jobb híján visszaballagott a kanapéhoz, leült, és felvette iménti pózát. Gondolatai ide-oda csapódtak, és mire észbe kapott, Anita már ott állt előtte két bögre erős feketével. Egyiket Alexnek nyújtotta, majd leült közvetlenül a férfi mellé, és elnyomott egy ásítást.

– Mi a mai program? – tudakolta Anita. Belekortyolt a kávéjába, majd Alexre szegezte kérdő tekintetét.

– Az enyém?

– A miénk.

– A miénk annyiban lesz közös, hogy esetleg kiviszlek az állomásra a vonathoz.

Anita arca bánatossá vált, látszott rajta hirtelen támadt kedvtelensége. Lehajtotta fejét, és szomorkásan nekidöntötte Alex vállának. – Beteget jelentek.

– Nem jelentesz!

– Szigorú vagy!

– Az lennék? – A kérdéssel egy időben, Alex odafordította tekintetét a lány felé, és megpróbált ránézni. – Ha az lennék, nem lennék most itt.

– Tudom – suttogta Anita, de a rosszkedve mit sem változott.

– Utálom a sulit! – jelentette ki. – Utálom Pestet! Utálom az albérletet! Itt szeretnék maradni... veled!

Alex felsóhajtott, mert érezte, a tehetetlenség lassan rosszabbul érinti, mint bármi más. Nem akart csapdába esni, nem akarta, hogy ez a kicsi lány elvegye a maradék józanságát, mégsem mozdult. Úgy hitte, szavakkal többre jut, mint tettekkel, és már ismerte annyira tanítványát, hogy tudja, mivel lehet jobb belátásra bírni.

– Ahhoz, hogy minél hamarabb velem lehess, el kell végezned az iskolát.

Anita csendesen felkuncogott. – Nem tudtam, hogy ahhoz is iskola kell, hogy veled lehessenek. Nem nézed ki belőlem, hogy tisztában vagyok veled, mit kell csinálnom?

– Nem az a probléma, hogy nem tudod, hanem, hogy nem úgy hasznosítod, ahogy kellene.

A lány felegyenesedett, majd felállt, úgy nézett le főnökére. Gyönyörű haja lazán omlott vállaira, szemei szeretettől égtek, a rövid hálóingbe bújtatott alakja kíváncsan festett. Talán nem is tudta, mekkora hatása van Alexre, mert annak esze ágában nem volt kimutatni. Továbbra is rezzenéstelenül pillantott fel a lányra, pedig ez igazán nagy önuralmába telt.

– Hidd el, úgy hasznosítanám, hogy jó legyen neked! – incselkedett Anita.

Évődésére Alex rájött, már nem hatnak a szavak, mert a lány élvezettel forgatja ki őket. Ezért felállt, mogorván belenézett azokba a csodásan csillogó szemekbe, és úgy válaszolt, hogy

Anita ne tudja megfelelni. – Az már biztos, hogy az örömszerzés jobban megy, mint a kriminalisztika.

A lány egyetlen pillanat alatt fülig pirult. Arcáról eltűnt a báj, ahogy tekintete is haragosan villant. Kezét ökölbe szorította, és dühösen, de cseppnyi erő nélkül vágott rá Alex mellkasára. Azután elfordult, és hatalmas léptekkel indult a szobája felé.

Alex megkönnyebbülten nézett utána, majd bögrével a kezében visszament a konyhába, és újra töltött az erős feketéből. Éppen azt kortyolgatta, mikor lépteket hallott, majd Ferenc jelent meg az ajtóban, és döbbszerűen mérte végig a konyhájában ácsorgó kollégáját. Ám bizonyára hamar rájött jelenlétének okára, mert egy sóhaj után beljebb sétált, elővett egy csészét a szekrényből, és töltött magának a kávéból. Csak azután emelte tekintetét Alexre.

– Mivel vett rá az a leány, hogy megint itt aludj?

– Azzal, hogy fél.

– Bevetted?

– Elég hiteles volt.

– Szerelmes beléd – közölte Ferenc csendesen, mégis nyíltan, amire Alex csak egyféleképpen reagálhatott, hogy azt láttassa, amit kell.

– Tudom.

– Kezelnél is tudod? – Ferenc felemelte mutatóujját és egy kört írt le vele, hogy szemléltesse a helyzetet. – Mert eddig Anita forgott körülötted, most pedig te forogsz körülötte.

– A látszat néha megtévesztő.

Az öreg halványan elmosolyodott, bár tekintete egyre aggodalmasabbá vált. – Kedveled, igaz?

– A te lányod – válaszolta Alex kedvesen.

Ferenc azonban nem volt elégedett a válasszal, mert összeráncolva homlokát, közelebb lépett, hogy végre tisztázzon minden félreértést. – Te is apa vagy. Gondolom a lányodnak olyan férfit szánál, aki biztonságot, boldogságot nyújt neki, aki a tenyerén hordozza, aki nem elvesz tőle és belőle, hanem hozzáad. Aki vele együtt öregszik, és akinek nem a munkája, hanem ő a mindene.

Alex értette a szavakat, és magában ezernyi káromkodást, szítkot mormogott, ám barátjának teljesen nyugodtan felelt,

úgy ahogy az elvárta tőle. – Igazad van, apa vagyok. Ugyanazt szeretném a lányomnak, mint te a tiédnek. Ám bárhogya is lesz, ez nem az én döntésem, hanem az övé, és a választását tiszteletben fogom tartani. Mindazonáltal, tőlem nem kell a lányodat féltened, nem eszem gyerekeket.

„A pszichológia lélektan, az emberi gondolkodással, viselkedéssel foglalkozó tudomány.”

Fájó szívvel pakoltam össze és öltöztem fel. Nem volt kedvem sem az iskolához, sem a fővárosi életemhez. Alex mellett akartam maradni örökre, de tisztában voltam kötelességeimmel, melyeket be kellett tartanom, hogy a végén megkapjam azt, amire vágytam. Nem volt más út, mert Alex mellett csak úgy maradhattam, ha nyomozóként zárok, ehhez pedig tanulnom kellett, ha akartam, ha nem.

Nehezekeimmel ballagtam vissza a konyhába. Csomagjaimat a padlóra dobtam, és a lehető legkedvtelenebbül pislogtam előbb apára, majd Alexre. Rajta elidőztem kicsit, hátha tudok hatni a szívére, meg amúgy is, igen tetszetős látvány volt.

– Nem lehet, hogy az albérletig vigyél?

– Nem járnak a vonatok? – húzta fel Alex a szemöldökét.

– Honnan tudjam? Nem vagyok vasutas – vontam vállat, miközben apához léptem, és egy puszit nyomtam az arcára, csak azután pillantottam ismét főnököm felé. – Csak félek visszamenni az albérletbe. Félek a többiektől, félek elmondani nekik az igazat.

– Ha nem is tudják, sejtik – simogatta meg az arcomat apa. – A szobatársnőd ott volt a házkutatáskor.

– Akkor pláne félek – húztam el a számat. – Mit mondjak nekik, ha kérdeznak?

– Az mondják, az igazság mindig kifizetődőbb, mint a hazugság. – Alex letette üres bögréjét a mosogató mellé, majd zsebre dugta kezeit.

– Deni szobája – sóhajtottam – az enyém mellett van.

– Deni halott.

– Tudom. – Lehajtottam a fejemet, majd nyílt könnyörgéssel pislogtam főnökömmre. – Kérlek, Alex!

A férfi apámra nézett, aki tehetetlenül megrázta a fejét. Nem értettem, de úgy sejtettem, amíg készülődtem, rólam beszéltek. Nem kellett tudnom a köztük zajló párbeszédet, mert viselkedésükből is kiolvastam a kellő információt. Elhúztam a számat, majd hirtelen édesapám nyakába borultam, és szorosan megöleltem.

– Puszild meg anyát helyettem, és mondd meg neki, hogy majd hívom, ha megérkeztem.

Ennyi épp elég volt a búcsúzkodásból, amit amúgy is utáltam. Inkább megragadtam csomagjaimat, és apám kíváncsi tekintetével övezve kísértéltem a lakásból.

Nem hallottam lépteket magam mögött, mégis rendületlenül ballagtam ki Alex kocsijához. Mivel zárva volt, letettem pakkjaimat és váraкоztam. Vártam egy percet, majd kettőt, ötöt, tízet, és már épp elhatároztam, hogy visszamegyek, mikor főnököm végre megjelent. Kitárta Jeepje csomagtartóját, és berakta a táskáimat, azután kinyitotta a koci ajtaját, hogy be tudjunk szállni.

– Mi tartott ennyi ideig? – tudakoltam, miközben becsatoltam az övem. Nem felelt, csak elindította az autót és kihajtott a főútra.

Csodáltam egyéniségét, végtelen tűrőképességét, ahogy minden esetben tudta, mit kell tennie, mondania... Egyszerűen odavoltam érte mindig, és ez volt, ami kiváltotta mások nem tetszését. Most már nem érdekelt, ki mit mondott vagy akart, mert tisztán láttam, éreztem, mi az, ami kell nekem, vagy aki kell nekem.

Némán hajtottunk el a vasútállomás mellett. Értetlenkedve pislogtam Alexre, de szívem tele lett reménnyel. – Nem a vonathoz viszel?

Főnököm rám pillantott, majd vissza az útra. – Nem.

– Akkor?

– Pestre.

– De hát azt mondtad, hogy...

– Tudom, mit mondtam.

A szívem boldogságtól repesett, szerettem volna Alex karjaiba vetni magam, mégis nyugton maradtam, mert nemigen tehettem mást. Az autópályára értünk, és már jócskán haladtunk rajta, mikor a mobilom zenéjére lettem figyelmes. Sietve kikutattam a hátitáskámból, majd megnéztem a kijelzőjén, hogy ki keres.

Végigfutott testemen a hideg, a szívem megállt, és a kétségbeesés hatalmába kerített. A kezem remegni kezdett, és teljesen kikapcsoltam. Fél szememmel láttam Alex felém

forduló arcát, de kérdése először el sem jutott az agyamig, csak mikor kivette kezemből a készüléket, akkor kezdett tisztulni minden. Ránéztem, és levegőért kapkodva vártam reagálását. Bár bizonyára őt is meglepte a fordulat, nemigen mutatta. Kihangosította a készüléket, majd fogadta a hívást.

– „*Én vagyok az ébredésed/Én leszek a végzeted/Hagyd, hogy megmutassam neked/Aki vagy ismerd meg...*”

Végigfutott rajtam a borzongás, ahogy hallgattam a metálzenét, amit mindig is elvont műfajnak tartottam, és igen brutálisnak. Nem szerettem, és most még inkább nehezemre esett hallgatni.

A szám végén kattant a beszélgetés, és már csak a telefon bűgása maradt. Alex visszahívta ugyanazt a számot, de már csak egy hang közölte, hogy a készülék nem elérhető. Főnököm visszaadta a mobilt, és mivel épp egy leágazáshoz értünk, kikanyarodott a pályáról, miközben saját telefonját vette elő, és tárcsázott.

– Volt már valaki Bartell Dániel holmijaiért?... A telefonja is ott van?... Értem... Kösz! – Miután végzett a beszélgetéssel, hozzám fordult. – Hány mobilja volt Deninek?

– Én... én kettőről tudok.

– Mind a kettő ezen a néven van a telefonodba?

– Igen.

– Az egyik még nálunk van. A kérdés, hogy hol van a másik?

Nehezen tudtam gondolkodni. Szinte megállt bennem az élet. Próbáltam összetenni a kockákat, de nem ment. Az utat néztem, ahogy ismét hazafelé tartottunk.

– Ismerős volt a zene? – hallottam újra főnököm higgadt hangját, és örültem, amiért nem hagy magamra, nem engedi, hogy az önsajnálathoz zuhanjak.

– Nem, még sosem hallottam.

– „*Én vagyok az ébredésed/Én leszek a végzeted*” – ismételte a dal elejét. – Ego ero fatum.

Döböntően pislogtam rá, és csak ekkor értettem meg, ami neki bizonyára azonnal leesett. – Deni szavai. Hát innen vette őket? Mégis... mi ez?

– Még nem tudom, de kiderítjük!

Apa még nem volt az irodában, mikor odaértünk. Alex azonnal a számítógép elé ült, és lekérte Deni mobiltelefonjainak számát.

– Diktáld a számot! – kérte, és én remegve vettem elő a készüléket, hogy teljesítem akarátát. – A saját nevéen van – közölte. – Megpróbálhatjuk beméretni, de ha kikapcsolták, nem járunk sikerrel.

– Mégis, ki lehet?

Nem felelt, csak rákattintott a világhálóra, és elkezdte beírni a dal szövegét a keresőbe. Több találatot is kiadott, őt azonban csak a videó érdekelte.

A zene, a szöveg éppen ugyanaz volt, mint amit a telefonba hallottunk. A hideg futkosott ismét a hátamon, és önkéntelenül is közelebb húzódtam Alexhez. Hagyta, mert igazából oda sem figyelt rám. Ám közelségének erejétől kezdtem megnyugodni, és lassan újból kitérültem a világ.

A monitorra néztem, és végre láttam is. Ahogy görgette a szöveget, úgy olvastam.

– „Én leszek a kísértés, ami sohasem múlik el/Ami sohasem múlik el/Ami sohasem múlik el/Sohasem múlik el.” – Szavak jutottak eszembe, amiket hangosan kimondtam. – Ego ero fatum, quod suum numquam discedit.

Alex rám emelte átható tekintetét. – Deni mondta így?

– Igen. De nem értem. Ez egy magyar szöveg, nincs köze a latinhoz.

– Ennek nincs, de neked és nekem van.

A szám elé tettem a kezem, és könnycseppek hulltak végig az arcomon. Megtettem mindent, hogy visszatartsam a sírást, de beletelt néhány másodpercebe, mire sikerült.

– Sohasem múlik el – nyögtem. – Még a halála után is kísért.

– Ez nem ő – közölte Alex határozottan és teljes meggyőződéssel –, legalábbis nem így.

Mély levegőt vettem, lassan sikerült megnyugodnom, és a monitort vizsgálgatva döbbenetesen fedeztem fel a zenekar nevét.

– Replika? – suttogtam, és egyszerre világosodni kezdett minden. – Deni anyjának kedvenc együttese. Deni mesélte egyszer, hogy az anyja nem mindennapi zenét szeret, hanem

metált. Ez az! – Az ajkamba haraptam. – Láttam is... láttam náluk a lemezüket.

Alex kikapcsolta a gépet és felállt, majd komoran a szemeimbe nézett. – Biztos vagy ebben?

– Igen – bólogattam.

– Menjünk!

Kikerült és elindult az ajtóhoz. Siettem utána, nem akartam lemaradni egy lépéssel sem. Odakint beszálltunk a Jeepbe, és Alex máris indított. Mereven bámulta az utat, majd a zsebébe nyúlt, kivette a mobilját és tárcsázott.

– Hol vagy? – szólt a telefonba mogorván. – ...Akkor igyekezz haza, ott találkozunk!... Nem... Majd ott elmondom.

Eltette a készüléket, és ismét az útra szegezte tekintetét. Nézttem, és félelmem növekedett. Túl komornak, túl aggodalmasnak láttam.

– Mi... mi lesz?

– Ez milyen kérdés?

– Ijedt – feleltem csendesen. – Tudom, hogy nem lehet Deni, de olyan ijesztő ez az egész.

Alex felsóhajtott. – Legyél reális, Anita! Gondolkozz!

– Azt teszem! Vagyis próbálom.

– Az hívott fel, akinél Deni mobilja van. Ha összevetjük a zenével, annak szövegével, és azzal, hogy ez Deni anyjának kedvenc együttese és dala, elég egyértelmű, kit keresünk.

– Egy megsebzett anya képes erre? – pislogtam rá kétségbeesetten, és még inkább reményt veszve éreztem magam.

– Megsebzett, vagy inkább olyan, aki a fiában önmagát látja?

– Kétszeresen is gyűlöl engem.

– Okolni akar valakit, és egyszerűbb téged, mint saját magát.

– Ez nem fer – szipogtam, és éreztem, ahogy előnt ismét a könny. – Miért pont én?

Alex sóhajtott egyet. – Van úgy, hogy az ember felett összecsapnak a hullámok.

– És az emberek.

– És az emberek. Ne vedd fel, különben felemészt.

– Felvettem.

– Akkor gondold át! Ha újra kezdheted, mit tennél másképp?

– Nem tudom. Én tényleg szerettem Denit. Akkor még úgy éreztem, vele el tudnám képzelni a jövőmet. Kitartottam, amíg lehetett, de közben Deni múlt bennem. Kiábrándított a viselkedése, csalódtam abban, ahogy beszélt velem, ahogy kezelt. Neki fontosak voltak a haverok, nekem nem. Én toleráltam, hogy menni akar és bulizni, de ő nem nézte jó szemmel, hogy hazajövek. Nem tudom, másképp csinálnék-e bármit is. Talán Dominiket, azt minden bizonnyal. Vele nem mennék el.

– Elmennél – közölte Alex rezzenéstelenül, és még csak féltékenység sem volt a hangjában. – Abban a pillanatban az járt az eszedben, hogy kiszabadulj, hogy elfelejts minden mást. Dominik elérte ezt a hatást nálad.

– Rövid hatás, és utólag kellemetlen is – morogtam. – Nem láttam tisztán.

Erre már nem felelt. Ahogy közeledtünk a ház felé, úgy lett egyre mogorvább. Miután leparkoltunk, nem szállt ki, hanem az utat pásztázta. Nemigen értettem, mire várunk, de mire feltettem volna a kérdést, Dominik parkolt le mögénk.

Alex kiszállt, így én is követtem a példáját.

– Mi a baj? – lépett hozzánk Dominik aggodalmasan. Vonásain látszott, az elmúlt napok eseményei nagyon megtörték. – Mi a csudának kellett lóhalálában hazajönnöm?

A kérdést Alexnek tette fel, ehhez mérten, rám sem hederített, mintha ott sem lennék.

– Anita ma reggel hívást kapott Denitől.

– Ez vicc? – Vetett rám egy lesújtó pillantást, aztán visszafordult egykori barátjához. – Mert annak igen morbid.

– Nem, nem az.

– Ha jól rémlik, a fiamtól lefoglalt tárgyak között ott volt a telefonja. Mégis, mivel magyarázod ezt?

– Nem egy volt neki, hanem kettő.

– Kettő? De én csak egyről tudok.

– Nekem megadta mind a két számát – szóltam közbe csendesen. – Ezért jelezte ki a telefonom a nevét.

Dominik még most is lehetetlennek tartotta az egészet, ez látszott azon, ahogy végigmért. – Akkor hol a másik telefon?

– Hát épp ez az – sóhajtotta Alex komoran. – A vonal túlsó végén metálzene szólt. A szöveg alapján a kereső kiadta az együttes nevét. Replika. Mondd ez neked valamit?

Dominik megdermedt, majd a fejét rázta, miközben kezével végigsimított az arcán. – Ilyen nincs! – mondta, majd ő maga indult előre a házhoz, mi pedig követtük.

Az ajtó zárva volt, de kintről is hallani lehetett a metál és a hard rock extrém dallamait. Dominik elővette a kulcsát és kinyitotta a zárat. Csak egy pillantást vetett hátra Alexre, aztán ment tovább. Úgy hittem, mi is vele tartunk, de főnököm megállt előttem, kinyújtotta a karját, amivel elállta az utamat.

Kíváncsian pislogtam rá, de ő nem rám, sokkal inkább a nappaliban folyó beszélgetésre figyelt.

– Drágám! Minden rendben? – hallottuk Dominik gyengéd hangját, ami szinte elhalt a zenétől.

Nem kapott választ, és csak akkor jöttem rá, miért, mikor a zene abbamaradt – nyilván Dominik kapcsolta ki –, és feltörő sírás csapta meg a fülemet.

– Anna! Kérlek, ne sírj! – Dominik hangja megbicsaklott, bizonyára őt is uralma alá vette a keserűség. – Könyörgöm, ne sírj! Ezen már úgysem tudunk változtatni.

– Akkor már ne is gyászoljunk? – szipogta az asszony. – Lehet, hogy te könnyedén túllépsz rajta, de nekem nem megy. Az egyetlen fiam.

– Talán nekem nem?

– Neked? – rivallt Anna. – Igen, a fiad volt, de abban kételkedem, hogy az egyetlen.

– Ne beszélj így!

– Mégis, hogy ne beszéljek? Talán tagadod, hogy fűvel-fával lefeküdtél? – Szavai vádlón csaptak fel, amire önkéntelenül összerendeztem.

– Nyílt házasságban élünk, megbeszéltük, hogy nem dörgöljük a másik orra alá a magánügyeit, amíg az nem érinti közvetlenül a másikat.

– De ez érint, Dominik! – Anna egyre hisztérikusabbá vált, és ettől azonnal tudtam, mi következik. Segélykérőn pillantottam

Alexre, és némán ráztam a fejem. Mégsem akadályozhattam meg, hogy kimondasson. – Lefeküdtél a fiad barátnőjével.

Lesújtott a vád. Belekapaszkodtam Alex kezébe, és behunytam a szemeimet, hátha akkor visszanyerem a hirtelen elszállt erőmet.

– Ezt honnan veszed? – hallottam Dominik kétkedő hangját.

– Tudom, Dominik, nagyon jól tudom.

– Mégis honnan, kitől?

– Nem mindegy? A lényeg, hogy tudom. Hogy tehetted? Mondd, hogy voltál képes ágyba vinni Deni barátnőjét? És az a cafka? Zokszó nélkül odaadta magát? Az a ribanc!

Nem bírtam, könnyek gördültek végig az arcomon, és szerettem volna elsüllyedni a föld alá. Alex leengedte a karját, de nem mozdult, továbbra is a benti beszélgetésre figyelt, és esze ágában nem volt engem vigasztalni.

– Anna, hagyj abba! Ennek semmi értelme. Ami történt, megtörtént.

– Még csak nem is tagadod?

– Miért, kellene? Jutnék vele bármire is? Ugyan, Anna!

– Hogy nem ég le a bőr a képedről?

Dulakodás hangja hallatszott, de Alex még mindig mozdulatlanul várakozott, így én sem tehettem mást. Amúgy sem szívesen álltam volna egy feldúlt, gyászoló anya elé.

– Anna, elég! Megértem, hogy fel vagy háborodva, hogy mindenki ellenségnek tűnik, de uralkodj magadon!

– Uralkodjak? Mégis minek? Te uralkodtál, mikor az eszed helyett a farkad vezetett? Deni még most is élne, ha ez... ha ez a cafat nem csalja meg. És éppen veled, pont veled.

Ismét dulakodás tört ki, majd Anna egyre hangosuló zokogása törte meg a csendet. Végül egy erős ordítás után a sírás halkult, és mint egy magát megadó katona, összetört.

– Csss! – Dominik csendesen nyugtatgatta asszonyát. – Nyugodj meg! Nyugodj meg, drágám!

Percek teltek el, és már épp unni kezdtem a néma várakozást és hallgatást, mikor Dominik ismét megszólalt.

– Hol van Deni telefonja?

– Mi? – hallatszott a döbbszav hang.

– Anna, lehet, hogy te sok mindent hallasz rólam, de ne felejtse el, rendőr vagyok, ugyanannyit, ha nem többet, tudok én is. Hol a mobil?

– A rendőrségen – közölte az asszony ridegen.

– A másik.

– Melyik másik?

Dominik hangja türelmetlenné vált. – Az, amelyikről én nem tudok, de te igen.

Némi csend következett, csak Anna szipogása hallatszott, majd mély sóhajok. Végül Dominik szólalt meg ismét.

– Drágám! Tudom, hogy iszonyúan fáj, mert fáj nekem is. Olyan, mintha kitépték volna a szívem egy darabját, de légy észnél! Azzal, hogy keserűségben mást zaklatsz, ráadásul így, nem oldódik meg semmi. Deni nem fog feléledni, csak mert úgy teszel.

– Tudom, én is tudom, hogy meghalt – zokogta az asszony dühösen. – Ennek nem szabadott volna megtörténnie. Nem szabadott volna hagynod, hogy megtörténjen. Te tudtad, tudtad, hogy megölik.

– Deni bűnös volt.

– Nem! Nem!

– Egy gyilkos.

– Nem! – Anna ordításától megremegtem, és kezemet a számra téve sírtam én is. Megint Alexre néztem, ő pedig megértette a néma kérést, mert gyengéden átkarolta a derekam, és odahúzott magához. Ölése maga volt a megváltás. Úgy simultam hozzá, hogy érezze, hogy ne legyen kétsége, az életem alapjának tartóköve ő maga. Beszívtam férfias illatát, s nyakát teleheltem bánatommal.

– Kérlek, Anna! – suttogta Dominik megrendülten. – Értsd meg, nem tehettem semmit.

– Szólhattál volna, hogy akadályozzam meg.

– Nem tehettem – felelte a férfi megtörtén –, Deni téged is megölt volna.

– Nem! – Ismét dulakodás hangja hallatszott, és Anna eszeveszett kiabálása. – Nem! Hazudsz, mert gyűlölted, mindig is gyűlölted!

– Nem gyűlöltem.

– De igen!

Alex elengedett, tekintetét belevájta az enyéembe, majd fejével a nappali felé intett. Tisztában voltam az elvárásával, így nem haboztam. Arcomról letörölgettem a sírás nyomait, majd beléptem a lakásba, egyenesen a nappali ajtajához. Ott megálltam, és néztem az elém táruló jelenetet.

Anna őrjöngött, és megtett mindent, hogy kiszabaduljon férje erősen tartó karjai közül.

– Eressz el! – sikította az asszony, és oda sem figyelt a külvilágra, ahogy rám sem. Nem tehettem mást, fel kellett hívnom a figyelmet magamra.

– Helló! – köszöntem, és elég hangos voltam ahhoz, hogy mindketten felém forduljanak.

Anna ijedt döbbenettel mért végig, hisztériája azonnal abbamaradt. Nem akartam megvárni egy újabb kitörést, így közelebb léptem, és elmondtam, amit el kellett mondanom.

– Lehet, hogy nem hiszi, de szerettem Denit. Soha nem akartam bántani. Egyszerűen kettéváltak az útjaink, mert már nem ment tovább együtt. Deni nem fogadta el a tényeket, amit pedig ő maga is látott, érzett és értett, talán hamarabb, mint én. Beteg volt, nagyon beteg, itt – mutattam a fejemre a tőlem telhető legnagyobb határozottsággal.

– Nem! – Anna egész testében remegett, de nem vette le rólam a szemét, mintha bennem látná fájdalom gyökerét. Hirtelen ismét szabadulni próbált, mert már célja volt: elérni engem. Bár azt nem láttam tisztán, mit tenne velem, de abban biztos voltam, pofonok, karmolások, zúzódások várnának rám, mégsem moccantam, Alex rendíthetetlen nyugalomával ácsorogtam továbbra is, és felkészültem minden eshetőségre.

Dominik jól látta és értette taktikámat, és még nagyobb erővel próbálta visszatartani nejét. Csupán egy pillantást vetettem rá, pedig a szemeiben ülő fájdalom engem is megrendített. Erőnek erejével fordítottam el róla a tekintetem, és ismét Annát próbáltam jobb belátásra bírni.

– Deni beteg volt – közöltem ismét –, de ezt maga is tudta. Tudta, és nem tett semmit, tudta, és hagyta, hogy ártatlan lányokon vezesse le dühét, pedig én voltam a cél. Mit mondott neki? Azt, hogy a bajt ott kell megszüntetni, ahol kezdődött?

– Nem! – Anna olyan erősen kapálózott, hogy Dominiknek igazán össze kellett szednie magát, hogy megakadályozza a rombolásban és abban, hogy széttépjen engem. – Gyűlöllek! Elvetted és megölted a fiamat! Légy átkozott! Légy átkozott! – ordította egyre vesztebben.

– Higgye el, az vagyok – mondtam, még mindig rezzenéstelenül, és mivel hallani akarta szavaimat, kénytelen volt lecsitulni. – Attól a perctől kezdve meg vagyok átkozva, hogy Deninek fontosabb lettem, mint maga, mert egy életen át viselnem kell a tudatot, hogy miattam gyilkolt.

– Te ribanc! – sikította, és ismét kapálózni kezdett. Egy tigrisre emlékeztetett, aki szét akarta tépni áldozatát, és bár remegett a szívem, mégis odaballagtam elé, egészen közel, mert bennem is összeállt már a kép, amire Alex célzott még a kocsiiban.

– Anita – suttogta Dominik aggódalmasan –, hagyd abba!

Nem hallgattam rá. Helyette belenéztem Anna egyre tébolyultabb szemeibe, és keserű komorsággal szólaltam meg ismét. – Mennyire vágyott olyan erőre és hidegvérre, mint Deni? Hányszor képzelte el, hogy megöli a férje szeretőit?

Szavaimat döbbenet követte.

– A francba! – káromkodott hirtelen Dominik, és akkorát rántott feleségén, hogy az fájdalmasan felszisszent. – Mi van? – Szinte beledobta a fotelbe Annát, és olyan mereven nézte, hogy az asszony haragja kétségbeesésbe csapott át.

– Domi – szipogta –, ugye nem hiszed el egyetlen szavát sem? – Mikor Dominik erre nem felelt, Anna előhalászott a zsebéből egy mobilt, és a férjének nyújtotta. – Itt van, látod, itt van a fiunk mobilja. Én csak... én csak azt akartam, hogy neki is olyan rossz legyen, hogy legalább egy kicsit érezze, hogy...

– Ugye tudja, hogy mi lesz most? – kérdeztem Annát, és mikor rám emelte szemeit, láttam rajta, most ért el a tudatáig, hogy nincs tovább. Úgy zuhant össze, akár egy rosszul felépített kártyavár. – Hottner nyomozó beviszi a rendőrségre vallomást tenni. Bár nem vagyok bíró, de minden bizonnyal vádat fognak emelni maga ellen gyilkosságban való bűnpártolásért. Még ha nem is ítélik el, javaslom, keressen fel egy pszichológust, mielőtt követi Deni példáját.

Nyers szavak voltak, de elgondolkodtatták Annát. A hátam mögé nézett mereven, harcképtelenül. Követtem tekintetét, és megpillantottam Alex magabiztos alakját, komor vonásait, ahogy az ajtóban állt, és várta a végkifejletet. Olyan szívesen rohantam volna a karjai közé, hogy érezzem nyugalmat adó karjait, mégsem moccantam. Szemeiben nyugtáztam, hogy jól végeztem a dolgomat, de ennél többet nem mutatott. Lassan odalépkedett Anna elé, és a kezét nyújtotta felé.

– Jöjjön!

Az asszony könnyeit már nem a düh, hanem a valódi bánat emésztette. Nehezen, de felemelkedett a fotelből, és megsemmisülten pislogott Dominikre. – Szeretlek, ugye tudod, hogy nagyon szeretlek? Nehezen viseltem, hogy te már nem... hogy csak Deni miatt, hogy... másutt kerested a boldogságot. Gyűlöltem minden nőt, asszonyt és lányt, akire csak ránéztlél. Igen, számtalanszor elképzeltem, hogy utánad megyek és meglesem, kivel vagy, hogy megmondom neki, kerüljön téged messzire, mert az enyém vagy, csakis az enyém! És igen, volt, hogy elképzeltem azt is, hogyan fojtom meg őket, hogyan pofozom ájulásig, hogyan leheltetem ki a lelküket, de nem tettem, soha nem tettem semmit. Deni viszont más volt. Segítenem kellett, hogy ne eméssze úgy a kín, ahogy engem, hogy ne kelljen annyit színészkednie, hanem kiadhassa a dühét, a fájalmát. De sosem mondtam neki, hogy öljön, soha nem bízattam arra, hogy kioltsa mások életét.

– Nem bízattad, csak utaltál rá. Nem igaz? – kérdezte vádlón Dominik, majd elfordult, és ökölbe szorított kezét belevágta a falba. – Hogy lehettem ennyire vak? Hogy nem vettem észre?

– Asszonyom, jöjjön! – Alex nem várt tovább, megragadta Anna karját, és határozottan vezette az ajtóhoz.

– Domi! Domi, kérlek! – sipákolta könyörögve az asszony, de férje nem fordult meg, csak fejét döntötte neki a falnak.

– Maradj velem! – pillantott rám Alex, mielőtt Annával elhagyta a lakást.

Egy darabig értetlenül bámultam utánuk, de mikor hallottam felbőgni a Jeep motorját, odasétáltam Dominik mellé, és gyengéden megérintettem ökölbe szorított karját.

Rám nézett, és szinte láttam az erős, kemény ember megtört szívét a tekintetében. Megrendítő volt, ahogyan az is, hogy megpróbálta tartani magát. Elfordította fejét, és behunyta a szemét, mintha csak abból próbálna erőt meríteni, majd ismét rám emelte bánatos szemeit.

– Sajnálom.

– Én is – feleltem, mire egészen odafordult felém, kezét felemelte és megsimogatta az arcomat. Ujjai megremegtek, ahogy hozzám ért, mégsem mozdultam, álltam pillantását.

Nem szólt többet, odahajolt hozzám, és egy lassú, édes csókot lehelt a homlokomra, miközben lazán magához vont. Nehéz sóhajai visszhangoztak fülemben, miközben éreztem néma könnyeinek nedvességét a hajamon. Jó volt így, bár már nem emlékeztetett az egykori röpke szerelemre, de egy barátira igen. Arra, akire bármikor, bárhol számítani lehet, mert már értékeli, már tudja, ki az, akiben bizalma lehet mindig. Éreztem abból, ahogy ölelt, ahogy meg sem próbálta eltitkolni fájdalmát, ahogy megmutatta igazi arcát, és nem leplezte családjá sötét oldalát sem.

Ugyanúgy becsapódott, ahogy én magam. Mert a szem nem látja meg azt, amit a szív látni sem akar. Az ész nem fogja fel azt, amit a szeretet észre sem vesz. A jó nyomozó azért nem enged magához senkit túl közel, ahogy Alex, mert abban a pillanatban válik sebezhetővé, hogy a szíve szeretni kezd.

– In nómine Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti! – A pap megáldotta a sírt, majd együtt érző tekintettel nézett végig a gyászolókon. Bár nem voltunk sokan, mert a szertartást csendesre tervezték.

A sírhalom előtt álltam, Dominik bal oldalán, míg a jobbán Alex nyújtotta néma támaszát. Tudtam, már pusztán jelenléte is segít Dominiken, ahogy reméltem, az enyém is megteszi ugyanezt. Apa mellettem várta a temetés végét, és talán ő volt az egyetlen, akit kevésbé ütött szíven Deni halála. Nem úgy az anyját, akit a szülei fogtak közre és támogatták. Arcáról, tartásáról lerítt, hogy tele van nyugtatókkal, így még abban sem lehettek biztosak, hogy tudja, hol van és miért. Ahogy hallottam, Peti is el akart jönni, de a hatóságok nem engedélyezték, így most – biztos voltam benne – a zárkájában imádkozik barátja lelki üdvéért. Még egy-két számomra ismeretlen ember nézte a szertartást, de mikor a pap befejezte mondandóját, lassan elszállingóztak. Mire a munkások elrendezték a sírt, Annát is elvitték a szülei, így csak négyen maradtunk és néztük a fából összetákolts keresztet.

– Az irodában leszek – fordult hozzám apa komoran, majd Alexre vetett egy pillantást, és lassú, de határozott léptekkel ballagott ki a temetőből.

Csend volt, iszonyú, fájdalmas csend, csak a fejemben lüktetett néhány szó, ami sehogy nem akart szűnni, ami minden perccel egyre hangosabbá és hangosabbá vált. „Ego ero fatum! Ego ero fatum!...” Sóhajtottam, és lehunytam a szemeimet, hátha ettől Deni is elhallgat bennem. Nem így lett. Úgy emlékeztem, a kiskabátom zsebébe van egy toll és jegyzetfüzet, azt kotorásztam elő, majd Dominik és Alex legnagyobb döbbenetére írni kezdtem. Nem sokat, csupán néhány szót, de azt olyan vastagon, hogy írásom jól olvasható legyen. Mikor elkészültem, kiteptem a lapot a jegyzetfüzetből, és átnyúlva Dominiken, Alexnek mutattam, aki bólintott.

Remegő lábakkal indultam a sír felé, és mikor a fejéhez értem, a lap ragasztós részét odanyomtam Deni neve alá.

Azután visszamentem Dominik elé, és felnéztem könnyáztatta, megrendült szemeibe.

– Mindenki démonokkal küzd, ki így, ki úgy. Tudom, ez korán sem vigasztal, de Deni tetteiért nem te vagy felelős. Felnőtt, aki tisztában volt a jó és rossz különbségével, ahogy azzal is, hogyan fogja végezni. Mikor le akart szűrni, azt mondta nekem, hogy ő lesz a végzetem. Tévedett, mert én lettem az ő végzete. Egyben azonban igaza volt, hogy ez sohasem múlik el.

Dominik tekintete ott nyugodott rajtam. Néma könnyeiben annyi volt a fájdalom, amit nehezen viselne más. Ő mégis olyan keményen állta, hogy ha eddig volt is bennem csodálat iránta, az most megsokszorozódott. Tudtam, Alex is azért kedveli, mert ahelyett, hogy feladná a harcot, továbblép még akkor is, ha mászás súly nehezíti a szívét.

– Sajnálom, Dominik! – suttogtam megrendülten, és már könnyeztem én is. – Szeretnék fiad helyett fiad lenni, csak hogy letörölhessek az arcodról minden szenvedést.

Nem vártam azonnali reagálást, de Dominik egy mély, nehézkes sóhaj után barátjára nézett, és remegő hangon megszólalt. – Vigyázz erre a kislányra, mert többet ér bárkinél ezen a földön!

– Ahogy elnézem, saját magára is egyre jobban tud vigyázni – próbálta oldani a hangulatot Alex, miközben vetett rám egy szeretettel teli pillantást.

– Jó tanárom van – mosolyogtam, mire Dominik odahajolt hozzám, és egy lány csókot lehelt a homlokomra.

– Nekem pedig nagyon jó barátaim, de ha nem haragszotok, most szeretnék egyedül maradni.

Alex megértően megveregette barátja vállát, és lassan elindult a kijárat felé, de néhány lépés után megállt, hogy bevárjon engem. Még egy együtt érző mosolyt küldtem Dominik felé, majd siettem Alexhez.

A fejfát azóta kicserélték, és a fa kereszt helyett márványkőlap áll, melyen a felirat kiegészült egy vésett motívummal, melynek közepén ez volt olvasható:

„Ego ero fatum, quod suum numquam discedit.”

JEGYZŐKÖNYV
gyanúsított kihallgatásáról

...

A gyanúsított adatai:

Név: Klauzál Péter

...

Közlöm Önnel, hogy a Be. 179. § (1) bekezdése alapján gyanúsítottként hallgatom ki, mert a rendelkezésre álló adatok szerint:

2015 január 9-én Budapesten egy AK-47-es típusú katonai törrel, előre megfontolt szándékkal, hidegvérrel leszúrta és kirabolta Tímár Krisztina sértettet, aki a helyszínen életét veszítette. Ez után még négy rendbeli gyilkosságban vett részt bűntársként, ahol az áldozatokat előre megfontolt szándékkal, különös kegyetlenséggel megölték.

A fentiek alapján ön megalapozottan gyanúsítható Btk 160.§ (1) és (2) bekezdésébe ütköző (2) d és f pontja szerint minősülő bűn és bűntársként különös kegyetlenséggel, több ember sérelmére elkövetett emberöléssel.

A gyanúsított vallomása:

Beismerem, hogy minden áldozat meggyilkolásában részt vettem. Első alkalommal pénzszerzés miatt. Barátom, Bartell Dániel unszolására öltem meg a lányt. Deni ekkor azt mondta, ha segíték neki, ő is segít nekem, és kifizeti az albérletemet, a számláimat, az adósságaimat, és még dolgoznom sem kell. Időközönként keresnem kellett neki egy lányt, akit azután különös kegyetlenséggel megkínzott és megölt. Én nem láttam, de elmesélt minden részletet. A kerítés mellett még a barátnőjét, Lovasi Anitát is meg kellett figyelmem. Fényképeket készítettem róla, követtem

mindenhová. Tudtam, hogy mikor merre járt, és azt is, hogy hűséges volt a barátjához egészen addig a napig, míg lefeküdt Deni, a barátom apjával. Követtem őket a bártól a kávézóig. A pultostól megtudtam, hogy szobát vettek ki. Denivel nem közöltem ezt a tényt, már így is ki volt teljesen akadva, mert úgy érezte, Anita szakítani akar vele. Hottner nyomozót vádolta érte. Viszont amikor belopóztam hozzájuk, egyik alkalommal az anyja észrevett. Nem tehettem mást, elmondtam neki, hogy Deni azzal bízott meg, hogy kövessem Anitát. Nem hagyott békén, el kellett mondanom neki, hogy Anita és Bartell nyomozó együtt voltak. Megeskettem, hogy hallgatni fog róla Deni előtt, ő pedig meg is ígérte. Nem akartam, hogy Anitának baja essen, de tudtam, ha Deni megtudja, ugyanúgy megöli majd, ahogy a többi hasonló kinézetű lánnyal tette....

Eddig bírtam olvasni, nem ment tovább. A jegyzőkönyvet visszatettem Alex asztalára, majd szomorúan felnéztem mindig komor arcába. Békére, nyugalomra vágytam, végre elfeledni minden nehézséget, minden rosszat. Kimondatlanul is érthette kívánságomat, mert egy sóhaj után felhúzta szemöldökét, és sokkal lágyabban szólalt meg, mint előtte.

- Fél óra múlva találkozom a lányommal. Van kedved velünk tartani?

Mіндеzt úgy mondta, mintha cseppet sem lenne fontos, pedig nagyon jól tudtam, ez a lépés lehetett életében a legnehezebb, hiszen azt jelezte, már egészen közel járok hozzá, hogy a szívéig érjek. Kimutatta érzelmeit, mely mérhetetlenül boldoggá tett, és ez bizonyára ki is ült vonásaimra, mert hirtelen megrázta fejét.

- Látom, nem akarsz jönni.

- De, én igen, de... nagyon, én... nagyon szeretnék, én...-
dadogtam, és csak akkor esett le, megint játszik velem, mikor szája szélén egy halovány mosoly bukkant fel. Ökölbe szorított kézzel csaptam a vállába, de csak gyengéden, majd ugyanazon lendülettel oda is bújtam izmos, erős karjához, és megfogadtam, soha többé nem engedem el, soha, de soha többé.

Knizner B Sylvia

EGO ERO FATUM

Én leszek a végzeted